Petre Luscalov
ostrovul lupilor

PETRE LUSCALOV

OSTROVUL LUPILOR

1969

Traulerul „Regina mării“, cu echipajul adormit, cu luminile stinse, stătea încremenit în rada portului. Dunărea curgea lin, clipocind în cheiul de piatră, legănând ușor bărcile cu motor înșirate la mal, desfăcându-se în ochiuri rotitoare de cristal, în umbra macaralelor gigantice. Prin pădurea de metal a macaralelor răsărea o lună subțirică și tăioasă ca un brici, ce părea că se ascute mereu, urcând prin crengile reci și geometrice ale acestei ciudate păduri de aluminiu. Cheiul era pustiu. O liniște grea, de catifea, învăluia portul, cufundat în întuneric. Deodată, din umbra unei magazii, apăru un bărbat îmbrăcat într-un fulgarin cu epoleți și cordon lat, cu ochelari negri pe nas și un mic geamantan în mână. După ce ascultă câteva clipe liniștea nopții, bărbatul o porni încet pe cheiul pustiu spre traulerul care stătea ancorat în port. Fără să se oprească, individul sări pe pasarelă și începu s-o urce.

În timp ce urca pasarela, o umbră se desprinse pe puntea vasului și se aplecă peste bord.

— Cine e acolo? Qui vive? întrebă cel de pe vas într-o franțuzească stricată, probabil un marinar de cart.

Bărbatul cu geamantanul în mână mormăi un răspuns, continuând să urce pasarela într-un pas sprinten. Cel de sus, un marinar tânăr, îmbrăcat într-o bluză vărgată, se ivi în capătul pasarelei, barând drumul celui care urca.

— Hei, care ești acolo? Tu ești, George?

— Eu... Eu! mormăi cel cu geamantanul, ajungând în dreptul marinarului, care îl aștepta.

În clipa următoare, marinarul făcu ochii mari și deschise gura să strige. O lovitură năprasnică de pumn, aplicată drept în frunte, îl prăvăli pe punte, ca pe un sac de cartofi. Individul cu geamantan trecu liniștit peste trupul marinarului care zăcea leșinat, cu brațele larg desfăcute, pe puntea vasului, și începu să urce scara de fier care ducea spre puntea de comandă.

Aceasta era pustie. Cu gesturi sigure, el scoase o schiță din buzunarul de la piept, apoi, aprinzând o lanternă, o cercetă cu atenție. Pe schiță erau desenate patru cercuri roșii, din care unul însemnat cu o cruce neagră. Vârând schița în buzunarul fulgarinului, individul îndreptă lumina lanternei spre cabina de comandă, prin geamlâcul căreia se vedea roata albă, uriașă, a cârmei.

Pe pereții cabinei, jur împrejur, se vedeau patru colaci de salvare, fixați în perete. Bărbatul îmbrăcat în fulgarin fixă lumina lanternei pe unul dintre ei, apoi scoase din nou schița din buzunar și o cercetă în liniște. Mulțumit, stinse lanterna și, încet, cu pași de pisică, se apropie de colacul de salvare, pe care îl scoase de pe peretele cabinei. După ce îl puse jos, îngenunche lângă el, deschise geamantanul, scoase un briceag și se apucă de treabă. Înfigând cu putere vârful briceagului în pânza cauciucată a colacului de salvare, despică în colac, cu patru mișcări scurte și energice, o mică ferestruică pătrată. Apoi

închise briceagul și ridică colacul deasupra geamantanului deschis, răsturnându-l brusc. O ploaie de ceasuri de aur zurui prin mica deschizătură și se revărsă în geamantan, umplându-l pe jumătate. Individul fixă din nou colacul în perete, având grijă să ascundă mica spărtură, apoi se aplecă, închise geamantanul și străbătu puntea de comandă. La capătul scării de fier se opri și ascultă câteva clipe liniștea adâncă a nopții. Nu se auzea decât clipocitul Dunării și undeva, departe, în larg, plescăitul unui avat, care se arunca în văzduh după năluca argintie a vreunei babițe.

Cu geamantanul în mână, individul coborî scara de fier, străbătu puntea vasului scufundată în întuneric și, oprindu-se, se aplecă peste trupul neînsuflețit al marinarului care zăcea pe punte. După ce îl întoarse cu fața în sus, răsturnându-l cu vârful pantofului, individul mai zăbovi o clipă deasupra lui, apoi, pășind peste trupul inert al acestuia, coborî pasarela și în curând dispăru în noapte, de-a lungul cheiului pustiu.

*

O agitație neobișnuită domnea în acea dimineață senină de vară în micul port Pradina, așezat pe unul dintre brațele Dunării, undeva, în inima deltei. „Portul“ – o căsuță de lemn, verde, cu gemulețe rotunde ca la vagon – era așezat pe un șlep vechi și ruginit, ancorat de mal, cu două cabluri groase de oțel.

O punte îngustă de lemn, pe jumătate putrezită, lega „portul“ de malul fluviului, plutind parcă peste apele tulburi și misterioase ale Dunării. Pe cheiul așa-zisului port – o simplă dușumea decolorată de soare și de ploi – se îmbulzea o lume pestriță: femei grase, în rochii înflorate, cu capetele acoperite de basmale negre, legate sub bărbie, pescari în salopete cenușii și cizme de cauciuc în picioare, un grup de turiști tineri și gălăgioși, cu nelipsitele tranzistoare atârnate de umăr.

Agitația care domnea aici se datora apropiatei sosiri a vasului de pasageri „Șoimul“.

De două ori pe zi, o dată dimineața și o dată seara, vasul fluvial își făcea apariția în dreptul „portului“ Pradina.

NAVROM-ul considera atât de... important acest port, încât vaporașul nici nu oprea la debarcader. O barcă se desprindea de pe mal și ieșea în întâmpinarea vasului, acostându-l din mers în mijlocul Dunării. Atunci puntea vasului fluvial răsuna de glasurile pasagerilor, care săreau de pe vapor în barcă, de strigătele țăranilor care descărcau baloturile cu marfă aduse de la Tulcea, făcând adevărate acrobații între puntea vasului și bordul curbat al bărcii care se apropia și se depărta de pântecul vaporului, legănată și împinsă încoace și încolo de curenții puternici ai fluviului. Apoi, când ultimul pasager lua loc în mahună (așa numesc localnicii bărcile mari de pe Dunăre), barca se îndepărta de vas, în timp ce acesta, învăluit în nori de fum, se pierdea duduind pe întinderile nesfârșite de apă. Odată ajunși la mal, pasagerii din barcă se risipeau care încotro.

Peste micul port rămas pustiu cobora o liniște stranie, ancestrală, tulburată doar de clipocitul misterios al apelor sau de plescăitul zgomotos al „lupilor“[1] care-și fugăreau prada, făcând tumbe ametitoare în valuri.

Acum privirile celor de pe „chei“ erau ațintite departe, pe Dunăre, spre pădurile nesfârșite de sălcii, în care fluviul se pierdea făcând un cot larg și de unde trebuia să apară vaporul cu pricina.

Dimineața era senină. Soarele răsărea în văzduhul pur și trandafiriu, desfoindu-și în Dunăre cojile lui de aur. Departe, pe celălalt mal, pădurile de sălcii incendiate de razele soarelui păreau că înaintează în fluviu, și – stingându-se în apele reci și întunecoase – azvârleau în văzduh uriașe trâmbe de cețuri și aburi.

— Vine... Vine! răsună deodată un glas puternic, și în clipa următoare toți de pe „chei“ se îmbulziră la parapetul fragil al „portului“ reprezentat printr-o simplă coardă de frânghie.

Într-adevăr, departe, pe Dunăre, apăruse silueta albă a vasului ce se apropia văzând cu ochii, cu o căciulă de fum negru pe-o ureche.

— Hei, Scatiule, vine vaporul! Hai cu barca! răsunară câteva voci alarmate.

— Vin... Vin! strigă de pe mal un băiat de vreo doisprezece-treisprezece ani, care ducea pe umăr două lopeți uriașe.

Băiatul avea fața arsă de soare, părul castaniu și ochii albaștri.

Acum, fiind vacanță, purta o cămășuță de bumbac vărgată, pantalonii suflecați până la genunchi și tenișii albaștri în picioare. Acesta era Scatiul.

În urma lui se zărea un alt băiețel, cu o lopățică ceva mai scurtă în mână. Era foarte greu de descris. Închipuiți-vă un smoc încâlcit de cânepă topită, sub care sclipesc într-o ploaie de pistrui doi ochi verzi, oblici și tăioși de pisică. Apoi o pereche de pantaloni, lepădați pe Dunăre de vreun uriaș, și legați aproape de subsuori cu o frânghie, cam sparți la fund și vârâți în două cizme de cauciuc, cu borurile atât de întoarse, încât ar fi stârnit invidia oricărui mușchetar.

— Hai, Babușcă, ajută-mă să împing mahuna! spuse primul băiat, punând lopețile într-o barcă uriașă și întorcându-se spre ciudatul lui prieten. În câteva clipe, vasul va fi aici.

Babușcă, bufnind cu cizmele lui grele, se apropie de mahună, aruncă lopețile înăuntru, apoi împinseră amândoi barca în apă. Cei doi băieți săriră în ea. Primul potrivi lopețile și – afundându-le în apă – se încordă, strigând:

— Cârma „în fluture“, Babușcă! Vezi să nu ne bage curentul sub chei!

Babușcă afundă lopețile în valuri și răspunse cu o voce leneșă, aproape adormită:

— Nicio grijă, Scatiule! Dă-i bătaie!

Peste câteva clipe, barca – tăind curentul – se apropie și abordă la chei.

— Gata! Urcarea! strigă vesel Scatiul, în timp ce pasagerii, azvârlindu-se peste cablul de frânghie, săreau ca broaștele în barcă. Ultimii se suiră în barcă turiștii, privind cu neliniște la băiețelul care ținea barca priponită cu o mână de

chei, iar cu cealaltă, proptită în șold, dădea dispoziții cu voce tare la toată lumea:

— Hei, mata, tușă, stai jos! Nu vă îngrămădiți în față! Hei, nenea ăla de colo! Vrei să te scalzi în Dunăre? Dă-te jos de pe sac!

Ceea ce păru, desigur, ciudat turiștilor era faptul că toți acești bărbați și toate aceste femei, care coborâseră în barcă de pe chei, se supuneau fără să crâcnească ordinelor acestui băiețaș. Mai mult încă. Când unul dintre pasageri întârzia să răspundă apostrofărilor micuțului barcagiu, se stârnea deodată un cor de voci:

— Stai jos, bre! N-ai auzit ce spune Scatiul? Dă-te, bă, jos de pe sac!

Turiștii nu aveau de unde să știe că manevra care se pregătea era extrem de periculoasă și cerea din partea barcagiului o mare îndemânare.

În mersul lui, dislocând apa, vasul lăsa pe lângă el o creastă lungă, înaltă și străvezie.

Barcagiul care se apropie de vasul ce înaintează în plină viteză trebuie să urce pe vârful crestei și să prindă vasul din vârful ei. O mică greșeală și barca – alunecând de pe creastă – se răstoarnă și dispare într-un vârtej de spumă sub vapor.

— Gata! Nimeni nu mai mișcă! strigă Scatiul, așezându-se în barcă și ridicând lopețile. Babușcă! Cârma!

— Cârma, gata! răspunse cu același glas adormit Babușcă, care stătea la capătul celălalt al bărcii, înfigând lopățica în apă.

Și barca porni ca o săgeată. Acum vasul fluvial de pasageri „Șoimul“ era aproape. Botul lui ascuțit spinteca valurile Dunării, ridicându-se și afundându-se în apa înspumată; uriașele zbaturi huruiau asurzitor. Sus, pe punțile acoperite de prelate, ce fluturau puternic în vânt, se zăreau pasagerii așezați pe băncile lungi de lemn. În cabina de comandă, așezată deasupra punții, sub coșurile care fumegau, se zărea pilotul vasului, încremenit cu mâinile pe cârmă.

*

Scatiul lopăta cu putere, și barca – trosnind parcă din toate încheieturile – venea drept în botul vasului.

— Hei, băiatul ăsta e nebun! strigă speriat unul dintre turiști, ridicându-se pe jumătate din barcă. Oprește! Stai! Ne facem fărâme!

Unul dintre țăranii care stăteau lângă el îl prinse de braț și-l așeză jos, spunându-i cu glasul liniștit:

— Nu-ți fie teamă, tovarășe! Scatiul e mare meșter... O să vezi matale... acum...

Turistul se așeză palid la locul lui, privind cu ochii larg deschiși botul ascuțit al vaporului, care înainta ca o lamă de brici spre barcă. Îi mai despărțea numai câțiva metri. Unii pasageri de pe puntea vasului se ridicară și ei, curioși și neliniștiți, în picioare.

— Babușcă! spuse încet, încordat, Scatiul, cu ochii țintă la botul vasului

care se apropia de ei. Fii gata!

Babuşcă nu-i răspunse. Aşa cum stătea, cu lopăţica în mână, părea că doarme.

Şi vasul sosi.

— Acum, Babuşcă! urlă Scatiul, repezind vâslele în apă.

În clipa următoare, Babuşcă sări ca un arc, se aplecă peste marginea bărcii şi – mestecând cu lopăţica apa ca pe-o mămăligă – răsuci barca până trecu la un lat de palmă de botul vasului, şi alunecă ca pe schiuri, pe creasta înaltă şi strălucitoare care ţâşnea de sub vapor. Scatiul sări şi el de la locul lui şi prinse din zbor bara punţii de coborâre a vasului, care tocmai trecea pe lângă el. O smucitură puternică, şi barca lipită de vas înainta odată cu el pe Dunăre.

— Gata! Debarcarea toată lumea! strigă vesel Scatiul, în timp ce pe puntea vaporului apărură doi marinari care îi ajutau pe cei din barcă să urce sus.

În curând îşi făcu apariţia şi căpitanul vasului, însoţit de-un necunoscut în haină de piele, pantaloni strâmţi şi cizme bürgher în picioare.

Bărbatul necunoscut ducea un geamantan galben în mână.

— Noroc, Scatiule! îl salută cu două degete la chipiu căpitanul pe băiatul care se afla în barcă. Straşnică manevră! adăugă el, dându-se puţin la o parte, ca să nu stânjenească pe cei care se urcau pe puntea vasului. Ce face maică-ta? S-a întors acasă?

— Nu s-a întors! răspunse băiatul din barcă, ducând mâinile pâlnie la gură, ca să acopere huruitul zbaturilor. Mâine se operează la Tulcea.

Căpitanul se întoarse spre necunoscutul care stătea lângă el şi-i spuse aproape în şoaptă:

— Acesta este Scatiul despre care v-am vorbit. Bietul băiat e orfan de tată... Şi maică-sa este de-o lună internată în spital... Mâine o operează... Băiatul e singur...

O lumină ciudată străluci în ochii necunoscutului.

— E singur, deci!

— Da, singur, tovarăşe profesor, continuă căpitanul vasului, urmărind parcă din ochi ultimii pasageri care urcau pe puntea vasului. Am să vorbesc îndată cu el. El v-ar putea duce eventual la „Ostrovul lupilor“.

— Vă rămân foarte îndatorat! spuse necunoscutul, muşcându-şi uşor buzele subţiri. Îmi faceţi, într-adevăr, un real serviciu.

Ultimul pasager se urcă pe puntea vasului, în timp ce căpitanul se aplecă peste bord, adresându-se Scatiului, care tocmai se pregătea să împingă barca de lângă vas.

— Hei, Scatiule, vrei să-mi faci un serviciu? E aici un pasager, un profesor de botanică... Se ocupă de flora deltei. Îl duci până la „Ostrovul lupilor“?

Băiatul din barcă se codi o clipă, apoi strigă, ducând din nou mâinile pâlnie la gură:

— Să coboare, că-l duc!

Căpitanul vasului se întoarse cu un aer mulţumit spre necunoscut:

— S-a făcut! Băiatul o să vă ducă până la „Ostrovul lupilor“. Dar coborâţi repede, ne îndepărtăm!

Într-adevăr, micuţul port verde rămânea în urmă văzând cu ochii.

Necunoscutul strânse mâna căpitanului, apoi – ţinând într-o mână geamantanul galben – se prinse cu cealaltă de bara de fier, coborî scara, şi peste câteva clipe se afla în barcă. Scatiul împinse barca de lângă vas, şi acesta trecu pe lângă ea, duduind cu maşinile în plin. Cei trei rămaseră singuri, în mijlocul Dunării, în voia valurilor. Scatiul apucă vâslele. Necunoscutul se aşeză şi el în barcă, şi – punând geamantanul galben pe genunchi – îşi aţinti asupra celor doi băieţi privirea lui cenuşie, rece ca oţelul, întrebându-l pe Scatiu, cu o voce aproape şuierătoare, care îl făcu pe băiat să tresară:

— Şi zici, băiete, că mă duci la „Ostrovul lupilor“?

— Da, domnule profesor! răspunse Scatiul, în timp ce dădea din vâsle ca să potrivească luntrea cu botul în direcţia curentului. De-aici ne îndreptăm spre stăvilar. Azi se fac transbordări de şlepuri în baltă. Trecem de punctul de control şi intrăm în canalul principal. În două ore suntem la „Ostrovul lupilor“.

— Există un post de control? se interesă profesorul, cercetând cu luare-aminte malurile pe care se vedeau, încremenite, căsuţele satului.

— Da! răspunse Scatiul, trăgând voinicește la vâsle. Stăvilarul este păzit de miliţie.

Necunoscutul căzu pe gânduri câteva clipe, apoi scoţând din buzunar o hârtie o despături şi – după ce-şi aruncă privirea pe ea – întrebă:

— Ai auzit de „Cotul Pisicii“?

— Sigur că am auzit! răspunde cu însufleţire Scatiul. „Cotul Pisicii“ începe de la mila 75.

Profesorul cercetă din nou hârtia, apoi îşi aţinti asupra Scatiului ochii lui reci şi cenuşii, ca oţelul:

— Dunărea n-a rupt malul acolo?

— Ba da! făcu Scatiul, continuând să vâslească. Dunărea bagă apă în baltă pe la „Cotul Pisicii“. E greu de trecut pe-acolo.

— De ce? se interesă necunoscutul.

— La „Cotul Pisicii“ sunt multe anafoare.

— Anafoare?!! se miră profesorul. Ce-s astea?

— Vârtejuri de apă...

— Mari?

— Foarte mari! continuă Scatiul, trăgând vârtos la lopeţi. Şi curentul apei este foarte puternic, aruncă şi pietrele la mal.

— Nu mai spune! chicoti neîncrezător necunoscutul. Şi anafoarele astea răstoarnă chiar şi o barcă?

— Dacă o prind, încep s-o învârtească... şi dacă se nimereşte să treacă

vreun vapor, ne-am dus pe copcă! Nu-i așa, Babușcă? adăugă el, întorcându-se spre băiețașul poreclit astfel și care părea să picotească la capătul celălalt al bărcii.

Ochii verzi ai lui Babușcă se deschiseră ca două lame tăioase și subțiri:

— Îhî! făcu acesta. Valurile stârnite de vapor ne răstoarnă, și anaforul ne înghite ca pe-o gălușcă.

Un zâmbet neîncrezător flutură o clipă pe buzele necunoscutului.

— Ia mai lăsați-mă cu poveștile astea! se răsti el deodată cu un glas care îi făcu pe cei doi băieți să tresară. O să faceți așa cum vă spun eu. Vâsliți spre „Cotul Pisicii“!

Cei doi băieți se priviră cu coada ochiului și tăcură. Pe măsură ce barca înainta pe Dunăre, privelișteа se schimba; malurile fluviului deveneau sălbatice și pustii. Ici-colo, câte-o salcie bătrână, roasă de scorburi uriașe, cobora de pe mal și îngenunchea în Dunăre, clătinând deasupra bărcii pletele ei verzi, despletite parcă într-un bocet. Apele deveneau din ce în ce mai repezi și mai tulburi.

După vreo oră de mers, Scatiul dădu drumul o clipă vâslelor din mână și – ștergându-și fruntea brobonită de sudoare cu mâneca cămășii – arătă spre o tăbliță albastră, spânzurată pe-un mal pustiu și prăvălit, și pe care se putea citi cu litere și cifre albe: „Mila 75“.

— Aici începe „Cotul Pisicii“! spuse Scatiul, apucând din nou vâslele. Priviți, priviți, domnule profesor!

Necunoscutul întoarse capul și privi; ceea ce văzu îl făcu să tresară. Țâșnind de undeva, din zare, din întunericul unor păduri nesfârșite de sălcii, Dunărea se desfăcea într-un arc gigantic și strălucitor de oțel, plesnind cu un vuiet înfricoșător malurile galbene și prăvălite peste sălcii uscate și putrede, cu rădăcinile încolăcite în aer, ca brațele unor caracatițe monstruoase. Apa zbura. Ici-colo, pe strunele întinse și tremurătoare ale apei, se zăreau pete uriașe, încremenite, asemănătoare unor gigantice pete de ulei. Și petele acestea veneau încet, încet pe Dunăre, spre barcă.

— Atenție, Babușcă! Anafoarele! strigă Scatiul, înfigând mai adânc vâslele în apă. Ai pregătit ancora?

— Pregătit! răspunse Babușcă, încremenit, cu lopățica în mână.

Necunoscutul privi liniștit spre petele uriașe care se apropiau de ei, neînțelegând pricina agitației care îi cuprinsese pe cei doi băieți. Dar deodată privirea îi fu atrasă de-o salcie bătrână și uscată – smulsă de undeva de ape – și care venea spre ei pe Dunăre purtată pe creasta unui curent.

Trecând pe lângă una dintre pete, păru că se poticnește brusc. Apoi, atrasă parcă de-un magnet, salcia uscată se roti de câteva ori în loc, apoi – încet, încet – se îndreptă spre anafor. Aici începu un joc ciudat. După ce ocoli de câteva ori anaforul, plutind așa, parcă adormită, salcia se apropie de conturul uriașei pete. Aici, trezită parcă din somn și speriată, salcia se năpusti afară și sări în curent, ca să scape. Dar o mână nevăzută o prinse parcă de coadă și o trase înapoi în cercul strălucitoarei pete. Aici ea se roti din nou de

câteva ori. Uşor, apoi din ce în ce mai repede, şi deodată sub ea se căscă o gură neagră, rotitoare şi înspumată. Cu un ţipăt deznădăjduit, vrând parcă să se agaţe de cer cu crengile ei putrede, salcia uriaşă se prăvăli în adâncuri şi dispăru. Apele se închiseră deasupra ei.

Necunoscutul sări în picioare şi urlă îngrozit:

— La mal! La mal! Trageţi barca la mal!

Dar era prea târziu. De undeva, din adâncurile apelor tulburi, o uriaşă pată strălucitoare apăruse sub barcă. Zărind-o, Scatiul înfipse deznădăjduit vâslele în apă şi strigă:

— Anaforul! Ne-a prins anaforul, Babuşcă! Cârmeşte spre mal! La mal, Babuşcă, la mal!

Dar barca nu-i mai asculta.

*

Toate eforturile disperate ale Scatiului şi ale lui Babuşcă de-a smulge barca din mijlocul uriaşei pâlnii de apă care se rotea cu viteza unei elice de avion rămăseseră zadarnice.

Barca se învârtea în mijlocul Dunării, purtată cu repeziciune de vârtej când încolo, când încoace, refuzând cu încăpăţânare să asculte de vâsle şi de cârmă. Vârtejul parcă o fermecase. O învârtea uşor, purtând-o în piruete ameţitoare şi înspumate, făcându-i vânt de lângă el şi prinzând-o din nou în ultima clipă.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? bâiguia necunoscutul înfricoşat, ţinându-se încleştat de marginea bărcii, în timp ce malurile şi apele zburau şi se roteau în jurul lui.

— Nicio grijă, domnule profesor, nicio grijă! îl liniştea Scatiul, trăgând cu sete la lopeţi. Suntem prinşi în vârtej, dar n-are el putere să înghită barca. Totul e să nu treacă vreun, vapor pe Dunăre.

— Vaporul a şi sosit, Scatiule! strigă Babuşcă, sărind în picioare. Priveşte, priveşte!

Scatiul dădu drumul lopeţilor şi se răsuci fulgerător. Într-adevăr, pe Dunăre răsărise parcă din străfunduri un vapor masiv, de un alb imaculat, ce înainta zvârlind nori de fum. Zărindu-l, Scatiul tresări, se întoarse către Babuşcă şi-i spuse cu glasul stăpânit:

— Babuşcă, ancora!

— Am înţeles... ancora! repetă Babuşcă cu un aer grav, ca un ostaş care primeşte un ordin, şi în clipa următoare, cu o mişcare fulgerătoare, neaşteptată la un băiat ca el ce părea mai mult adormit, azvârli deoparte scândura pe care stătuse mai înainte şi scoase dintr-un fel de lădiţă o mică ancoră de fier, cu trei colţi ascuţiţi. Apoi, cu mişcări rapide ca de veveriţă, legă ancora de capul unui colac de frânghie ce se afla pe fundul bărcii şi cu o iuţeală de necrezut o înfăşură pe braţ.

În acest timp, Scatiul nu-şi dezlipea ochii de la vaporul care se apropia, stârnind pe Dunăre valuri uriaşe. Talazurile tulburi şi grele ca uleiul se

năpusteau unul după altul spre mal, urlând, învolburându-se, azvârlind în văzduh petice de spumă.

Necunoscutul din barcă înțelegea și el acuma în ce consta primejdia. Într-o asemenea situație, barca ar fi trebuit îndreptată cu botul spre valurile care soseau, ca să „sară“ peste ele. Dar vârtejul care prinsese barca împiedica băieții să execute manevra salvatoare. O lovitură din coastă a valurilor putea să fie fatală. Primul val, izbind barca dintr-o parte, o va umple pe jumătate cu apă și-i va arunca pe cei trei în gura lacomă a vârtejului.

— Valurile... Vin valurile! bâigui străinul înspăimântat.

Scatiul îl fulgeră o clipă din ochi, calm și disprețuitor, și-apoi, întinzând brațul spre mal, arătă o salcie uscată, pe jumătate intrată în apă, care se apropia văzând cu ochii.

— Babușcă, ancorează barca! spuse el, în timp ce acesta, făcând semne că a înțeles, se ghemui pe fundul bărcii, cu ancora în mână.

Scatiul apucă vâslele și rămase ușor aplecat înainte, încordat, ca la pândă. Purtată de vârtej, barca se învârtea, coborând în același timp la vale. Acum băieții se aflau în dreptul sălciei uscate la vreo treizeci de metri de mal. Și primul val sosi, plesnind coasta bărcii cu o izbitură năprasnică. Șuvoaie tulburi și înspumate săriră peste bordul bărcii, udându-i pe cei trei din cap până în picioare. În clipa aceea Babușcă se desfășură ca un arc. Necunoscutul îl văzu învârtind de câteva ori ancora în jurul capului și, deodată, porni ca din pușcă spre salcie. Șuierând prin văzduh, trăgând frânghia după ea, ancora căzu în crengile sălciei uscate. Cu capătul celălalt al frânghiei în mână, cu dinții încleștați, Babușcă se trânti pe fundul bărcii, în apă. Frânghia se întinse, și-apoi, cu o smucitură năprasnică, barca se opri, smulgându-se din vârtej. Scatiul repezi vâslele în apă și, icnind, răsuci barca cu botul spre vas.

În sfârșit, se aflau în afara primejdiei. Scatiul răsuflă ușurat. De la locul său, Babușcă privea apele Dunării cu ochii lui verzi care se închiseră treptat, treptat, lăsând să se întrevadă, printre pleoapele somnoroase, o dungă subțire și verde.

Scatiul vâslea și barca înainta din nou încet, încet, pe Dunăre în sus, apărând și dispărând printre norii de fum pe care îi revărsase peste ape vasul maritim care se îndepărta. Necunoscutul din barcă nu îndrăznea să facă nicio mișcare. Ținându-și geamantanul strâns pe genunchi, privea uimit spre cei doi băieți care îl duceau către „Ostrovul lupilor“.

*

După o jumătate de oră de drum, aținându-se cu barca pe lângă mal și vâslind din răsputeri ca să învingă curentul puternic al fluviului, cei doi băieți ajunseră la „spărtura“ despre care le vorbise necunoscutul din barcă.

Într-adevăr, aici Dunărea părea că rupsese cu colții din mal o halcă uriașă de pământ și acum pompa prin „spărtură“ apa în baltă, milioane de diamante vesele, strălucitoare și jucăușe. Mici curcubeie verzi, roșii și albastre pâlpâiau o clipă deasupra, și-apoi mureau, prefăcându-se într-un șuvoi de apă limpede

și cristalin, ce se pierdea șerpuind grăbit prin pâlcuri de sălcii.

De aici avea să pătrundă în deltă.

Cu câteva lovituri de lopeți, Scatiul îndreptă barca spre „spărtură“; aceasta se opri cu un scrâșnet prelung în nisip. Cu gesturi sigure, băiatul scoase lopețile și le puse în barcă, și-apoi, sub privirile scrutătoare ale profesorului, sări în apa care-i venea până la glezne. Apucând lanțul greu, ce atârna prins cu un inel de botul bărcii, Scatiul se înhămă la el și strigă:

— Hai, Babușcă, trage-i cu ghionderul!

Babușcă scoase din barcă un arc lung de câțiva metri și îl înfipse în nisip, lăsându-se cu toată greutatea corpului pe el. Spuse cu același aer somnoros:

— Eu sunt gata! Dă-i drumul, Scatiule!

Și barca porni. Ținând strâns lanțul care aproape că îi tăia umărul, Scatiul înainta plescăind prin păpuriș, în timp ce Babușcă îl ajuta, împingând barca cu ghionderul. La fiecare pas al Scatiului, zeci de peștișori săreau speriați din apă ca o explozie de schije argintii. Pe măsură ce barca înainta, apa devenea din ce în ce mai adâncă. Ici-colo, răsăreau siluetele albe și enigmatice ale sălciilor de baltă. De undeva, de departe, venind parcă dintr-un străfund de lume, tălăzuia spre cei doi băieți un vuiet prelung, un tunet ce părea că se rostogolește peste stufăriș, ca să se stingă apoi încet-încet într-un vaier abia auzit.

— Ce se aude? Vine ploaia? îl întrebă pe Babușcă necunoscutul din barcă, scrutând cu o ușoară nedumerire cerul senin.

Babușcă se propti în ghionder și îi răspunse din vârful buzelor:

— Sunt gârlițele, domnule!

Necunoscutul ridică din umeri:

— Gârlițe?! Ce-s alea, puștiule?

Babușcă îl fulgeră deodată cu ochii săi verzi de pisică și nu-i răspunse. Tocmai în clipa aceea, Scatiul, dând drumul lanțului, se apropie de Babușcă, înaintând prin apa ce-i venea acuma până la brâu și-i spuse:

— Pregătește-te, Babușcă! Ne apropiem de „Pădurea spânzuratului“. Trec eu la ghionder! adăugă el, sărind ca un fulg în barcă și luând ghionderul din mâinile celuilalt.

Babușcă scoase din sân o praștie, apoi, udând între buze o piatră rotundă și albă, o potrivi și se așeză la pândă în fundul bărcii.

— Ce faci cu praștia? îl întrebă, curios, necunoscutul. Vrei să dobori o gârliță de-aici?

Babușcă îl fixă din nou cu ochii lui verzi și tăcu.

— Ia ascultă, băiete, ești mut sau îți bați joc de mine? se răsti la el individul din barcă, lăsând geamantanul jos. Vrei să-ți rup urechile?

Babușcă își întoarse cu un gest leneș privirea spre Scatiu, o privire pe jumătate ironică, pe jumătate nedumerită, care parcă spunea: „Ce tot vrea omul ăsta de la mine?“

— Peste câteva minute intrăm în „Pădurea spânzuratului“! explică repede Scatiul necunoscutului. Pădurea este plină de vipere de salcie!

— De vipere?! făcu uluit necunoscutul.

— Da, continuă Scatiul, și s-ar putea ca vreuna să ne sară de pe-o cracă drept în barcă. Dar nu aveți teamă! Babușcă o s-o doboare cu praștia cât ai clipi din ochi!

— Cu praștia?! rânji necunoscutul, pipăind cu degetele ceva la buzunarul de la piept. Cu praștia, hm! Frumoasă perspectivă!

— Priviți, aceasta-i „Pădurea spânzuratului“! spuse Scatiul, împingând cu putere barca cu ghionderul din păpuriș. Aici începe...

Necunoscutul întoarse capul și privi peste o pajiște imensă de nuferi albi și galbeni, spre o pădure bătrână de sălcii. Scatiul împinse barca care în curând pătrunse în desiș. Perdele grele și întunecoase de frunziș căzeau în întunericul pădurii, sfâșiată ici, colo de raze de soare ce se încrucișau printre sălcii, incendiind tremurătoarele pânze de păianjen.

Deodată, Babușcă ridică mâna fulgerător în sus, făcându-i semn Scatiului să oprească barca. La câțiva pași de ei se ridica deasupra apei, subțirică și zveltă, o salcie tânără, despletită în ramuri lungi, mustoase, plină de sevă.

— Ce-i, Babușcă? întrebă Scatiul după ce opri barca.

— E-acolo, sus, în vârf, stă la pândă! spuse Babușcă nedezlipindu-și privirea de pe salcie. Dă-i drumul, că o învăț eu minte!

Scatiul împinse încet barca, în timp ce Babușcă duse praștia la ochi și păru să încremenească.

— Atenție, Babușcă, sare! strigă Scatiul, oprind brusc barca în loc.

În clipa următoare, câteva detunături asurzitoare cutremurară pădurea și câteva gloanțe șfichiuiră, tunzând parcă cu foarfeca vârful sălciei.

Șarpele căzu greu, neînsuflețit, din cracă în cracă și se prăbuși în apă.

Băieții priviră uluiți spre necunoscutul care, cu un revolver în mână, se uita la ei cu un zâmbet batjocoritor pe buze. Țeava armei mai fumega încă. Apoi profesorul își aținti privirea asupra lui Babușcă și îl întrebă cu un glas care nu prevestea nimic bun:

— Hei, tu ăsta, somnorosul! Te-ai trezit, în sfârșit?

Un fulger verde, pieziș trecu prin ochii lui Babușcă. Își vârî capul între umeri și tăcu.

— Te-ai trezit sau nu? insistă necunoscutul, îndreptând țeava revolverului spre pieptul băiatului. Răspunde, n-auzi?

Babușcă privi cu coada ochiului spre Scatiu. Acesta făcu un semn ușor cu capul.

— M-am trezit, domnule! mormăi ursuz Babușcă, ridicând o lopată din barcă.

— Așa da! chicoti individul, scoțând încărcătorul armei și vârând tacticos în el câteva gloanțe, unul după altul. Așa da! De-acum... încolo, puișorilor, o să jucați cum vă cânt eu! Altfel vă găuresc pielea ca acestui șarpe! adăugă el, vârând încărcătorul în patul revolverului și-arătând apoi cu țeava armei spre șarpele mort care plutea între ape. Ai înțeles și tu, canarule, sau naiba știe ce păsărică mai ești? continuă el, fixându-l lung pe Scatiu.

Sângele năvăli în obrazul Scatiului. Privirea i se întunecă. Își mușcă

buzele ca să se stăpânească, apoi, privind lung pe sub gene spre bărbatul care stătea în capătul celălalt al bărcii, spuse cu glas uscat:

— Am înțeles, domnule!

— Atunci dă-i drumul! spuse poruncitor necunoscutul, așezând din nou geamantanul pe genunchi și punând revolverul deasupra. Și fără prea multă vorbă! Clar, puișorilor?

Scatiul înfipse ghionderul la rădăcina unei sălcii și barca porni, lăsând în urmă o dâră foșnitoare de apă.

Ținând o lopată în mână, Babușcă părea că se joacă cu ea, bătând tactul cu degetele. Tac... tac... tac... tac... tac...

Necunoscutul nu-i acordă nicio atenție. Pe jumătate întors cu spatele, scruta cu atenție sălciile ce păreau că vin în întâmpinarea bărcii. Din când în când, Scatiul ridica ghionderul și ciocănea scurt în el, prefăcându-se că își rotește privirea peste frunzișul întunecat ce defila deasupra lui.

Dacă necunoscutul din barcă ar fi putut să transforme aceste ciocănituri în cuvinte după un cod știut numai de cei doi băieți, ar fi asistat la următorul dialog:

— Scatiule, mi se pare că am dat de dracu! spunea Babușcă, ciocănind în lopată.

— Ai dreptate, omul din barcă nu este profesor! răspundea Scatiul.

— Cine să fie? întreba Babușcă. Un hoț?

— Cred că da! telegrafia Scatiul. Are și revolver.

— Și ce facem? ciocănea Babușcă. Îl dezarmăm?

— Da...

— Îi facem „cumpăna“?

— Da... Când scap ghionderul, acționează!

— În stânga?

— Da! Când ajungem la canalul „Lișiței“.

Babușcă vâslea cu tot mai multă putere.

După câtva timp, barca – șerpuind printre sălcii, ca într-un slalom uriaș – ieși din pădure și se angajă pe un canal lat de vreo câțiva metri, tivit pe margini cu trestii înalte și năpădit de nuferi sălbatici. Era canalul „Lișiței“.

Necunoscutul scoase din nou harta pe care o păstra în buzunar și o cercetă cu atenție.

— Ăsta-i canalul „Lișiței“? îl întrebă el pe Scatiu, arătând cu degetul o dungă roșie, desenată pe hârtie.

Un fulger scurt trecu prin ochii Scatiului.

— Da, domnule profesor! răspunse acesta, vârând liniștit ghionderul în apă. La capătul lui se află „Ostrovul lupilor“.

— Foarte bine! spuse necunoscutul, împăturind hârtia cu un aer mulțumit și punând-o în buzunar. Când o să ajungem la „Ostrovul lupilor“ o să fiți mulțumiți, băieți! adăugă el aruncându-și privirea o clipă pe revolver.

Acum barca înainta pe canal. Ici-colo se zăreau aliniate de-a lungul pereților de stuf, setcile pescarilor din deltă. În ochiurile de sfoară ale plaselor,

agățați de urechi, atârnau șalăi albi și știuci uriașe, galbene, fumurii. Deodată, în liniștea canalului, tulburat doar de vuietul îndepărtat al stolurilor de gâște sălbatice, răsună huruitul unui motor.

Necunoscutul ciuli urechile și – înhățând fulgerător revolverul – se ridică pe jumătate din barcă, ascultând încordat zgomotul motorului care se apropia.

Babușcă începu să ciocănească grăbit în lopată:

— Trece elicopterul lui nea Panait de la bază. S-ar putea să coboare... și atunci nea Panait e în pericol...

— Ai dreptate! răspunse Scatiul. Pregătește-te pentru „cumpănă“.

— Sunt gata! ciocăni Babușcă în lopată. Când se ridică în picioare, acționăm!

— Încetează odată! se răsti la el necunoscutul, smulgându-i lopata din mână și aruncând-o în barcă. Mi-ai împuiat capul cu ciocăniturile tale! adăugă el, ridicându-se în picioare, și – ducând palma streașină la ochi – murmură ca pentru sine: Ce-i ăsta? Un elicopter?

Într-adevăr, sus, în văzduh, în lumina orbitoare a soarelui, se vedea apropiindu-se elicopterul bazei de exploatare a stufului, care sosea de la Tulcea.

— Ascundeți barca în stuf! porunci necunoscutul, privind spre elicopterul care cobora pieziș spre ei. Repede în stuf! În stuf! adăugă el.

Babușcă privi liniștit spre Scatiu. Acesta, tăcut, încordat, înclină ușor din cap. În clipa următoare se petrecu un lucru nemaipomenit. Azvârlind ghionderul din mână, Scatiul se aruncă cu toată puterea trupului pe marginea din dreapta a bărcii, înclinând-o cu putere. Pierzându-și echilibrul, necunoscutul scoase un țipăt ușor și se agăță cu mâinile de marginea bărcii care se apleca. Cu o săritură elastică de pisică, Babușcă se azvârli pe marginea cealaltă a bărcii. Contrașocul fu năprasnic. Ca aruncat dintr-o praștie, necunoscutul țâșni din barcă cu picioarele în sus; cu un plescăit asurzitor dispăru în apă.

*

În clipa aceea, elicopterul sosi. Gigantica libelulă verde, cu ochi strălucitori de plexiglas, trecu huruind asurzitor deasupra celor doi băieți. În carlingă, pilotul, cu cască și haină de piele, făcu un semn prietenos cu mâna spre băieți, și-apoi le semnaliză că se va reîntoarce. De-aici, de sus, pilotul nu înțelegea tâlcul semnelor disperate pe care i le făceau Scatiul și Babușcă, nici nu auzea strigătele lor, interpretând agitația băieților din barcă drept un salut călduros.

În timp ce elicopterul se îndepărta, capul necunoscutului apăru la suprafața canalului, printre nuferi. Cu părul căzut pe ochi, scuipând zgomotos apa care îi intrase în gură și înjurând îngrozitor, el începu să înoate spre barcă. Apoi, agățându-se cu mâinile de marginea ei și aplecând-o, se rostogoli în luntre. Ud leoarcă, cu apa șiroind pe el, se ridică mânios în picioare, pregătindu-se să se repeadă spre cei doi băieți. Dar se răzgândi repede. Vârful

ghionderului, îmbrăcat în fier și ascuțit ca o suliță, era îndreptat spre pieptul lui.

— Staţi jos! îi spuse Scatiul, cu glasul liniștit, în care necunoscutul ghici o groaznică amenințare. Și vă sfătuiesc să nu mișcaţi!

Strivind o înjurătură între dinți, individul se așează în barcă, privind pe sub gene, cu o ură sălbatică și neputincioasă la băiatul care, stând drept și nemișcat în barcă, ca o statuie, îl ținea la respect.

— Babușcă, treci la babaici! spuse acesta, făcând un semn hotărât cu capul spre lopețile care zăceau pe fundul luntrei. Vâslește spre „Ostrovul lupilor“!

— Am înțeles, trec la babaici! răspunse repede, aproape milităreşte, celălalt, începând să potrivească vâslele.

Ochii necunoscutului străluciră. Își dădu cu un gest scurt părul pe spate (șapca o pierduse în apă odată cu revolverul), și-apoi se adresă Scatiului cu un zâmbet viclean pe buze:

— N-avea nicio grijă, băiete! Când ajungem la „Ostrovul lupilor“, prietenul meu, Chioru, o să te răsplătească!

— Nu-i nimeni la „Ostrovul lupilor“! răspunse Scatiul, aruncându-i o privire disprețuitoare. Nici prietenul dumitale Chioru și nici altcineva.

— De unde știi? făcu neîncrezător necunoscutul.

— Uite că știu! răspunse Scatiul, ascultând vuietul îndepărtat al gâștelor sălbatice. Auziți gârliţele? Sunt pe „Ostrovul lupilor“.

— Ei și? făcu necunoscutul, scoțând haina de piele de pe el și scuturând-o de apă. Și ce dacă sunt gârliţe acolo?

— Dacă sunt gârliţe, nu pot fi și oameni, răspunse Scatiul. Gâștele simt omul de la mari depărtări. O să vedeți când ieșim din canal... O să-și ia toate zborul.

— Nu-i nimeni? spuse încet necunoscutul, în timp ce o umbră de îngrijorare îi apăru pe față. Ei drace, murmură el, ce s-o fi întâmplat cu Chioru?

Babușcă lăsă vâslele în apă și barca porni. După vreun sfert de ceas ajunseră la capătul canalului. În fața lor se deschise deodată o privelişte nemaipomenită.

În mijlocul unei întinderi cenușii și nesfârșite de apă răsărea, ca o spinare neagră, învăluit de aburi, „Ostrovul lupilor“. În jurul lui, zburând, scăldându-se, scufundându-se, bătând zgomotos apa cu aripile lor mari și albe, sute și sute de gâște sălbatice făceau un vacarm asurzitor.

Când barca ieși din canal și se angajă spre „Ostrovul lupilor“, tot acest vacarm încetă ca prin farmec. O liniște grea coborî brusc peste ape. Și deodată, asemeni unei escadrile de vânătoare care își ia zborul, primul stol de gâște sălbatice începu să alerge pe apă și – fâlfâind din aripi – lăsă în urmă lungi dâre înspumate. Apoi, cu un bubuit de tunet care cutremură depărtările, stolurile se ridicară unul după altul în văzduh, desfășurându-se la orizont ca un gigantic nor alb.

Pe măsură ce barca se apropia de „Ostrovul lupilor“, necunoscutul deslușea malurile nisipoase și pustii ce păreau să plutească printre aburi. O salcie uscată, despicată și carbonizată de-un trăsnet, îl aștepta, la mal, asemeni unui cerșetor în zdrențe, întinzând spre el cioturile brațelor ei retezate. Cu un scrâșnet prelung, barca se opri în mal.

— Am ajuns! spuse Scatiul, fără să lase o clipă ghionderul din mână. Acesta-i „Ostrovul lupilor“, coborâți!

Dar necunoscutul parcă nici nu-l auzi. Apucă geamantanul galben și coborî în apă, privind halucinat salcia ciudată, neagră, ce întindea brațele spre el. Ajuns lângă ea, scoase din buzunar schița ce-o avea acolo, acum udă leoarcă, și o cercetă din nou cu atenție.

— S-o ștergem! îi șopti Babușcă Scatiului, înfigând vâsla în mal și împingând barca spre larg.

— Și încă repede! adăugă Scatiul, ajutându-l și el cu ghionderul. Auzi? Se apropie o barcă cu motor.

Într-adevăr, un huruit ușor răsuna peste întinderea de ape. Și în curând un mic punct roșu se ivi la orizont.

— Privește! Privește, Babușcă! șopti repede Scatiul, întinzând brațul spre punctulețul roșu care se apropia. O barcă roșie cu motor... se îndreaptă spre noi... Și știi cine e în ea?

— Ba bine că nu! strigă Babușcă, începând să tragă vârtos la vâsle. Trebuie s-ajungem la „Canalul Lișiței“ înainte să ne zărească! Chioru ăsta s-ar putea să vadă mai bine ca noi!

*

— Dă barca înapoi, Babușcă! spuse Scatiul, ținând palma streașină la ochi. Nu mai avem timp să ajungem la „Canalul Lișiței“. Barca cu motor ne taie calea.

Babușcă se opri din vâslit și – cântărind cu ochii pe jumătate închiși distanța care îi despărțea de punctulețul roșu al bărcii cu motor – mormăi înciudat:

— Ai dreptate, Scatiule, dar ce facem?

— Să ne ascundem în păpurișul de colo! spuse Scatiul, arătând cu mâna o pânză albastră de păpuriș ce cobora de pe mal în apă. Grăbește-te! În curând vor da cu ochii de noi.

Babușcă învârti barca în loc, ca pe-o sfârlează, și după două-trei lopeți ea intră cu botul în păpuriș. Cei doi băieți săriră în apă și – cât ai clipi din ochi – luntrea împinsă de ei se făcu nevăzută în mijlocul acestei pădurici de săbii albastre și scânteietoare.

De-aici, din păpuriș, băieții puteau vedea și auzi totul, dar nu puteau fi văzuți. Lângă salcia uscată, necunoscutul, cel căruia îi ziceau Profesorul, întors cu spatele la ei, urmărea cu neliniște și încordare barca cu motor.

Acum barca roșie cu motor se apropia de „Ostrovul lupilor“ zburând parcă, cu botul ei ascuțit ridicat deasupra apei. Din ascunzătoarea lor, Scatiul

și Babușcă începură să-i deslușească pe cei care se apropiau. Erau doi bărbați. La volan stătea așezat un bărbos îmbrăcat într-o cămașă cadrilată, care manevra volanul alb, ca de fildeș, cu gesturi largi și sigure. La spatele lui, în picioare, se zărea un vânător într-un costum verde și pălăriuță cu pană de cocoș; în mână avea o pușcă cu două țevi. Fața vânătorului era acoperită de-o pereche neobișnuită de ochelari de soare, cu lentilele foarte mari și negre.

La apropierea lor, necunoscutul de lângă salcie începu să le facă gesturi prietenoase cu mâna. Ajuns aproape de mal, Bărbosul opri brusc motorul și barca roșie începu să alunece lin, cu un foșnet mătăsos, spre mal.

Pe măsură ce barca se apropia de el, fața necunoscutului de lângă salcie devenea din ce în ce mai pământie.

În sfârșit, barca atinse malul și se opri la câțiva pași de el.

— Cine sunteți? bâigui cel de pe mal spre cei doi bărbați, care îl priveau încremeniți din barcă.

— O surpriză, Fredy! rupse tăcerea Vânătorul, scoțându-și ochelarii negri cu un gest brusc. Spune drept, nu te așteptai să mă vezi, nu-i așa?

— Da... Vânătorul... se bâlbâi Profesorul, numit Fredy, devenind alb ca varul și ridicând încet mâinile în sus.

— Așa, vezi că știi lecția? râse sarcastic celălalt, îndreptând țeava puștii spre pieptul lui. Ai făcut rău, Fredy, că te-ai amestecat în afacerile noastre, foarte rău! Unde-i marfa?

Ținând mâinile ridicate în sus, numitul Fredy făcu un gest cu capul spre geamantan.

— Controlează, Max! porunci pe un ton sec Vânătorul, întorcând capul spre cel care stătea lângă el.

Bărbosul sări din barcă; îngenunchind lângă geamantan, îl deschise. Scoase un pumn de ceasuri de aur și le arătă Vânătorului.

— Totul e în regulă, șefule! Marfa e aici! adăugă el, azvârlind ceasurile înapoi și închizând geamantanul cu grijă.

— Și Chioru unde e? întrebă în șoaptă Fredy, mușcându-și nervos buzele.

— Chioru? rânji cel cu pușca. Chiorul a plătit scump îndrăzneala de-a fi șterpelit schița. Acum e sus, în ceruri, și-ascultă dangătul unor clopote de aur. De altfel și tu ai ghinion, Fredy!

— Vrei să mă împușți? bâigui din nou celălalt, retrăgându-se un pas înapoi.

— Nu, Fredy, n-am să te împușc! surâse Vânătorul. Dar să știi că ești un om terminat. Marinarul pe care l-ai doborât pe puntea vasului „Regina mării“ nu și-a mai revenit. A murit la spital. Știai?

Un fulger străluci în ochii lui Fredy.

— Cu atât mai bine! murmură el.

— Crezi? chicoti Vânătorul. Miliția te caută. Un băiat de la silozuri te-a văzut când ai făcut isprava și te-a urmărit până la hotel. Noroc că ai plecat imediat. După zece minute miliția a fost acolo. E cam greu să scapi, nu?

— Și-atunci ce să fac? întrebă neliniștit celălalt.

Vânătorul zâmbi din nou:

— Va trebui să dispari, Fredy! Din păcate știi prea multe.

— Să dispar? Unde?! făcu nedumerit celălalt.

— O să te trimit lângă Chioru, în cer, să-l ajuți să tragă clopotele de aur, răspunse Vânătorul, în timp ce privirea îi devenea tăioasă și întunecată. Hai, scoate-ți cămașa!

— Pentru... pentru ce să-mi scot cămașa? se bâlbâi iar Fredy, neînțelegând ce vrea Vânătorul cu treaba asta.

— Lasă vorba și fă ce ți-am spus! porunci cu vocea șuierătoare celălalt. Îți dau trei secunde, Fredy! Una, două...

Fredy își scoase repede cămașa și o azvârli jos, la picioarele Vânătorului.

— Și acum... lipește-te cu spatele de salcie! continuă pe același ton Vânătorul, făcându-i semn cu țeava puștii să se dea înapoi. Și atenție, Fredy, o singură mișcare de prisos și te fac strecurătoare!

Fredy se lipi cu spatele de salcie, ținând mâinile ridicate deasupra capului. Vânătorul se întoarse spre Bărbos și îi porunci cu glasul liniștit:

— Leagă-l de salcie, Max!

— Am înțeles, șefule! răspunse Bărbosul și, ducându-se la barcă, se aplecă și scoase o frânghie, după care se apropie de salcie și adăugă: Hai, Fredy, dă mâinile încoace!

Și începu să-l lege.

Băieții încremeniră în ascunzătoarea lor.

— Da, da, spunea în timpul acesta Vânătorul, plimbându-se cu pușca în mână prin fața lui Fredy, ne-ați încurcat rău socotelile, tu și cu Chioru! A trebuit să luăm toată povestea de la început. Dar s-a rezolvat, Fredy, s-a rezolvat.

Celălalt tăcea, mușcându-și înciudat buzele.

— Un șlep o să eșueze pe un banc de nisip la „Cotul Pisicii“. Pilotul e cumpărat de noi, înțelegi? Și până vor veni remorcherele să-l scoată, o să dăm drumul ceasurilor pe Dunăre într-o salcie scobită. Pilotului nu-i rămâne decât să le culeagă. Strașnică idee, Fredy, nu-i așa?

— Și ce-mi spui mie toate astea? se strâmbă celălalt, probabil din pricina frânghiei care îi tăia mâinile.

— Poate Chioru o să fie curios să afle cum s-a terminat povestea cu ceasurile de aur! glumi cel cu pușca. Și n-aș vrea să-i stric plăcerea. Hai, Max, ce faci acolo, n-ai terminat?

— S-a făcut! răspunse Bărbosul, apărând de după salcie. Nici dracu nu poate să desfacă nodurile pe care le-am făcut.

*

— Hai, ia-o înainte, Max! spuse Vânătorul, făcându-i semn cu țeava puștii să pornească. Apropo, Fredy, adăugă el, întorcând capul spre bărbatul legat de salcie, cum ai ajuns aici?

— M-au adus doi băieți cu barca, răspunse Fredy. Scatiul și Babușcă, doi

băieți din Pradina.

Vânătorul tresări.

— Și unde sunt?

— Au plecat! răspunse celălalt, strâmbându-se de durere.

— Ești sigur? întrebă încordat Vânătorul. Pe unde au luat-o?

— Pe „Canalul Lișiței“! gemu bărbatul legat de pom. Cred că acum sunt în pădure.

— Să mergem, Max, spuse Vânătorul după o clipă de gândire, și atenție la păpurișurile de pe mal! S-ar putea ca cei doi diavoli să ne fi zărit și să se fi ascuns prin apropiere.

Ținând revolverul pregătit, gata să tragă, Bărbosul o porni pe lângă mal, urmat de Vânător. Spre norocul băieților, răufăcătorii își începuseră cercetările în altă direcție decât în aceea unde se aflau ei.

— Repede, Babușcă! șopti Scatiul, sărind în barcă. Trebuie să ajungem la „Canalul Lișiței“ înaintea lor! Altfel o să ne dea și pe noi pradă țânțarilor.

Cei doi băieți înțeleseseră repede ceea ce bărbatul legat de pom nu pricepuse. Vânătorul îi pregătise o pedeapsă groaznică. Numai cei care cunosc bine delta știu că, odată cu apusul soarelui, peste ape și stufărișuri coboară o înserare stranie. Când ultimele flăcări ale amurgului se sting, în pădurile întunecate de sălcii, un zumzet prelung se ridică din adâncuri și deodată un nor negru, imens, tremurător se și înalță deasupra stufărișurilor pierdute în ceața înserării: țânțarii! Vai de călătorul întârziat, pe care noaptea l-a prins în deltă! Înainte de a-și da seama despre ce este vorba, un vârtej negru se abate asupra lui, zumzăind, dansând într-o horă îndrăcită. Înnebunit de înțepăturile veninoase ale țânțarilor, care ustură ca o urzică, călătorului imprudent nu-i rămâne altceva de făcut decât să-și sfâșie poalele cămășii și să le dea foc, învârtind zdrențele fumegânde deasupra capului.

Năucit de fum, vârtejul negru se destramă, dispare în vălătucii de fum, în timp ce alte mii și mii de țânțari răsar zumzăind din stufărișuri și se năpustesc din nou asupra lui. Pe un om dezbrăcat la piele și legat, țânțarii îl devorează și-l umflă ca pe-o butie într-o jumătate de oră. Acest lucru nu-l știa contrabandistul, pe care Vânătorul îl legase de salcie.

Dar Scatiul și Babușcă cunoșteau aceasta foarte bine. Așa se și explică de ce în clipa aceasta vâsleau din răsputeri să ajungă la „Canalul Lișiței“. Acum mai aveau vreo treizeci-patruzeci de metri până la intrarea în stufăriș.

— Uite-i pe cei doi... intră în canal! strigă Bărbosul, apărând de undeva pe malul „Ostrovului“ și arătând cu mâna în care ținea revolverul spre cei doi băieți care vâsleau de zor. Pesemne că au auzit tot. Dacă ne scapă, suntem pierduți!

— Liniștește-te, Max! spuse Vânătorul, punându-i ușor mâna pe braț. Nu pot să ne scape. Au o jumătate de oră de drum până la pădure și noi îi ajungem în cinci minute.

— Și dacă se ascund în stufăriș? întrebă Bărbosul. Unde dracu să-i găsești în jungla asta?

— Eşti un prost, Max! spuse Vânătorul, privind cu un zâmbet ciudat barca care dispărea în canal. Nu poţi să ascunzi o barcă în stuf fără să culci trestiile. Locul pe unde a intrat o barcă se vede de la o poştă! adăugă el, făcându-i un semn cu capul spre geamantan. Hai, ia valiza şi să mergem! În câteva minute am isprăvit cu ei.

Bărbosul ridică geamantanul şi, însoţit de Vânător, se îndreptă grăbit spre barcă, care se legăna uşor lângă mal. Azvârli geamantanul în ea, şi-apoi sări la volan. Vânătorul îl urmă fără să se sinchisească de bărbatul pe care îl legase de copac.

În timpul acesta, cei doi băieţi vâsleau din răsputeri pe „Canalul Lişiţei“, pe fâşia îngustă de apă ce şerpuia printre pereţii înalţi şi încremeniţi de trestie.

Deodată, Scatiul se opri din vâslit şi ascultă câteva clipe cu urechile ciulite.

— Au pornit barca cu motor! spuse el într-un târziu. Vin după noi, auzi?

Babuşcă ciuli şi el urechile. Acum zumzetul motorului se auzea din ce în ce mai limpede în văzduhul încremenit al canalului.

— Vin! spuse Babuşcă, şi tăcu.

— O să ne prindă ei când o face plopul mere şi răchita micşunele, spuse dârz Scatiul, ridicându-se în picioare. Hai, Babuşcă, fă-le „urma vulpii“!

Babuşcă sări şi el în picioare şi – scoţându-şi cămaşa – o azvârli în barcă. Apoi, cu o săritură fantastică, îşi dădu drumul în apă, după care, ieşind la suprafaţă, începu să culce trestiile, frângându-le şi dispăru undeva, în inima stufului.

Duduitul bărcii cu motor se apropia.

— Grăbeşte-te, Babuşcă! strigă Scatiul. Barca cu motor a intrat în canal. Se apropie!

Tocmai în clipa aceea, Babuşcă apăru cu părul căzut pe ochi, înotând din stuf şi se căţără, cu iuţeala unei veveriţe în barcă.

— Gata, să-i dăm drumul! strigă, în timp ce apa se scurgea şiroaie de pe el. O să ne caute acum mult şi bine.

Abia dispărură cei doi băieţi după un cot al canalului, când barca cu motor îşi făcu apariţia, zburând ca o săgeată deasupra nuferilor.

— Opreşte, Max! urlă Vânătorul, dând cu ochii de trestiile culcate. Priveşte, cei doi diavoli s-au ascuns aici. Hei, voi ăia de-acolo! strigă apoi, cu o voce tunătoare, ridicând puşca şi îndreptând-o spre trestii. Ieşiţi afară din stuf, altfel trag!

Nimeni nu-i răspunse.

— Să intrăm după ei! îşi dădu părerea Bărbosul, pornind barca şi manevrând-o. De bună voie n-o să iasă şobolanii ăia.

După câteva clipe, duduind din greu şi tremurând din toate încheieturile, barca cu motor începu să înainteze încet, încet printre trestii, pe urma lăsată de Babuşcă, tocând şi sfârtecând cu elicea tot ce nimerea în cale. Şi deodată se poticni.

— Urmele se opresc aici! spuse nedumerit Vânătorul. Să ştii că cei doi

diavoli și-au bătut joc de noi.

— Cum adică?! se miră Bărbosul, încercând să pornească motorul. Șobolanii nu sunt aici?

— Lasă vorba și dă barca înapoi! urlă Vânătorul. N-ai minte nici cât o broască țestoasă.

În sfârșit, motorul porni și, cu chiu cu vai, Bărbosul reuși să scoată barca în canal.

— Repede, după ei! îi porunci Vânătorul, potrivind pușca pe geamul de plexiglas al bărcii. N-au putut să ajungă prea departe.

Bărbosul întoarse volanul alb, răsucind barca în loc și, într-un vârtej de spumă, se năpusti în urmărirea celor doi băieți.

Abia dădură cotul când Vânătorul întinse brațul înainte și strigă bucuros:

— Uite-i! Am pus mâna pe ei!

Într-adevăr, la o sută de pași, în fața bărcii cu motor, care înainta zburând spre ei – Scatiul și Babușcă!

— Nici sfântul duh, dacă ar coborî din cer, spuse Vânătorul, privind spre barca din fața lui, nu-i mai poate scăpa!

Bărbosul făcu semn din cap că a înțeles și apăsă pedala acceleratorului.

*

Acum barca cu motor zbura pe apă, sprijinindu-se în coadă, ca o viperă înfuriată. Stropi grei, strălucitori ca diamantele, țâșneau de sub pântecul ei, explodând în aer, biciuind trestiile sau destrămându-se în văzduh în pânze ușoare, dantelate.

Distanța care o despărțea de fugari se micșora văzând cu ochii.

— Privește, fug în zigzag! strigă Vânătorul, întorcând capul spre Bărbos, care-și ținea mâinile încleștate pe volan.

Într-adevăr, barca în care se aflau cei doi băieți înainta într-un fel ciudat, pendulând parcă dintr-o margine în cealaltă a canalului.

— Se zbat ca șobolanii într-o cursă! rânji Bărbosul, uitându-se către barca băieților.

— Hai să terminăm odată cu ei! spuse Vânătorul, ridicând pușca și trăgându-i piedica.

Și Vânătorul duse pușca la ochi. În clipa aceea o gheară uriașă, albă, răsărită de undeva, din adâncuri, înhăță barca cu motor de coadă, o opri în loc și-o smuci înapoi.

Scoțând un strigăt de spaimă, Vânătorul căzu, cu o bufnitură înfundată, pe pântecul de tablă roșie al bărcii. Bărbosul se izbi cu capul în geam și scăpă volanul. Motorul bărcii tuși de câteva ori, apoi se înecă și tăcu.

— Ce-a fost asta? bâigui Vânătorul, ridicându-se în capul oaselor și privind spre Bărbos, care tocmai apăruse și el din fundul bărcii, ținându-și cu mâna ochiul stâng și gemând încetișor. Ce-a fost asta, dobitocule?

— Nu... nu știu, șefule! se bâlbâi Bărbosul, continuând să-și țină o mână la ochi, în timp ce cu cealaltă umbla la cheia de contact. S-a oprit... S-a oprit...

— Văd și eu că s-a oprit! spuse mânios Vânătorul. Ah, blestemații! adăugă el tresărind și arătând cu mâna undeva, în spatele Bărbosului. Uite, ne-au întins o plasă!

— O plasă?! făcu Bărbosul, întorcând și el capul.

— O plasă, da... o setcă instalată aici de pescarii din sat. Ce te miri? continuă pe același ton Vânătorul. Și încă una legată de par. S-o fi dus dracului elicea.

Într-adevăr, la câțiva pași, în stuf, se vedea un par gros din care pornea o plasă pescărească; în ea se încurcase elicea bărcii cu motor.

— Și tu care ziceai că se zbat ca șobolanii! rânji Vânătorul, aruncându-i Bărbosului o privire cruntă. Privește! Diavolii „mineză“ tot canalul.

Barca în care se aflau Scatiul și Babușcă se depărta încet, încet în zigzag, lăsând în urma ei plasele pescărești pe care cei doi băieți le întindeau pe apă, de la o margine la cealaltă a canalului.

Deodată un fulger trecu prin ochii Vânătorului. El privi spre parul care se zărea în stuf și îi strigă Bărbosului, plin de însuflețire:

— Repede! Repede! Intră în apă și vezi dacă plasa a rupt elicea... și lasă ochiul, babă ce ești! adăugă el, sărind înapoi în barcă. Repede, altfel cei doi diavoli vor ajunge în pădure!

Bărbosul își scoase cămașa cadrilată, azvârli tenișii pe care-i avea în picioare și sări în apă, în pantaloni și în ciorapi. Cu câteva aruncături de braț, ajunse la spatele bărcii cu motor, trase aer în piept și se scufundă. Atent, încordat, Vânătorul îl aștepta. Trecură câteva clipe. Apoi capul Bărbosului apăru. Gâfâind, scuipând apă din gură, el raportă cu răsuflarea întretăiată:

— Elicea e întreagă, dar are multă plasă înfășurată pe ea! Plasă tare, ca sârma. Cred că e de nailon.

— Slavă Domnului! murmură Vânătorul, și scoțând repede un briceag cu plăsele negre din buzunar i-l dădu însoțitorului său. Ține briceagul și taie plasa!

Bărbosul luă briceagul din mâna Vânătorului și dispăru din nou în apă. Minutele treceau. Din când în când, Bărbosul apărea la suprafață, trăgea aer în piept și dispărea din nou sub barcă. În sfârșit, isprăvi și întinse briceagul celuilalt:

— Gata, șefule, s-a făcut!

— Și-acum să luăm parul de-acolo, spuse Vânătorul, ajutându-l să se urce în barcă. Pornește motorul!

Ud leoarcă, Bărbosul se instală la volan și întoarse cheia de contact. Motorul începu să duduie și, încet, barca se îndreptă spre par, apoi se opri.

Cu gesturi scurte, precise, Vânătorul tăie cu briceagul plasa și smulse parul din apă. Cu el în mână, sări peste geamul de plexiglas și se instală călare pe botul ascuțit al bărcii.

— Dă-i drumul, Max! spuse el, vârând vârful parului în apă. Îi învăț eu minte. Hai, Max! Cu toată viteza înainte!

Barca porni ca o săgeată. Una după alta, plasele lăsate de băieți erau

adunate în vârful parului și aruncate într-o parte. Vânătorul striga cu glas tunător:

— Mai repede, Max! Mai repede! Am pus mâna pe ei! Uite-i!

Într-adevăr, după un cot al canalului, răufăcătorii văzură în fața lor, la o aruncătură de piatră, pe cei doi băieți vâslind de zor. Apoi, cotind, barca dispăru pe canal după un pâlc de trestii.

Îi mai despărțeau de barca cu motor câțiva metri.

— Prinde-i! Vânătorul aruncă parul în apă și apucă pușca. Sunt aici, după trestiile astea!

Duduind, barca cu motor se năpusti, ca turbată, pe urmele lor. Vânătorul ridică pușca și rămase înlemnit. Pe canal, până departe, sub pădure, nu era nimeni. Nici urmă de barcă. De-o parte și de alta a canalului, pereții înalți de trestie stăteau încremeniți și tăcuți. Nicio adiere, niciun foșnet.

— Pentru numele lui Dumnezeu! bâigui Vânătorul, privind jur împrejur cu pușca în mână. Asta nu se poate.

— Or fi intrat în stuf! șopti Bărbosul, privind și el cu ochii holbați panglica strălucitoare de apă ce se pierdea departe, printre pereții de stuf, spre pădurea de sălcii ce răsărea în zare.

— N-ar fi avut timp nici să se evapore, dar să mai intre și-n stuf! șopti cu glas sugrumat Vânătorul. Și-apoi, privește, trestiile sunt neatinse, adăugă el, nu văd nicio urmă. Ce să fie asta, Max?

Bărbosul își roti cu teamă privirea în jur, apoi răspunse cu glas stins și tremurător:

— Nu știu ce e, dar știu că nu e un lucru curat! O barcă invizibilă? Hm! Eu aș zice că e mai bine s-o ștergem, șefule!

Și totuși, Scatiul și Babușcă erau aici, lângă ei, la doi pași și vorbeau în șoaptă, în barca lor... „invizibilă“.

*

Scatiul azvârli în apă plasa pe care tocmai o scosese de la marginea stufului, și îi făcu semn lui Babușcă să oprească barca.

— Auzi ceva? întrebă el.

— Nu! răspunse Babușcă. Barca cu motor s-a oprit.

— Au nimerit în plasă, spuse Scatiul, și un zâmbet îi flutură pe buze. Cred că le-am rupt elicea.

Ochii verzi ai lui Babușcă scânteiară:

— Ca să vezi cine voia să ne prindă! spuse el, ștergându-și cu un gest leneș fruntea îmbrobonită de sudoare.

Scatiul mai ascultă câteva clipe liniștea ce plutea de-a lungul canalului, și-apoi se apropie de Babușcă.

— Am să vâslesc eu! Tu treci la cârmă! spuse el. Trebuie s-ajungem la pădure!

— Și dacă elicea nu s-a rupt? întrebă Babușcă, luând lopățica pe care o foloseau drept cârmă.

Scatiul apucă vâslele și rămase câteva clipe gânditor.

— Atunci le facem „clopotul“!

— S-a făcut! mormăi satisfăcut Babușcă, așezându-se la fundul bărcii și vârând lopățica în apă. Hai... dă-i drumul, Scatiule!

Și luntrea porni, lunecând ca o umbră pe apa limpede a canalului. Scatiul trăgea vârtos la rame, în timp ce lopățica lui Babușcă lăsa în urma ei o panglică, o creastă scânteietoare de aur ce se destrăma șerpuind, legănând, ca o adiere ușoară, trestiile somnoroase.

Din loc în loc, câte un stârc încremenit la marginea apei, pieziș, ca o săgeată gata să-și ia zborul spre înălțimi, își desfăcea brusc aripile tivite cu bronz și, bătând zgomotos stuful, se înălța ușor în văzduh.

— Auzi ceva? întrebă Scatiul, oprindu-se o clipă din vâslit, întorcând capul spre Babușcă.

Acesta scoase lopățica din apă, rămase nemișcat cu ea în mână, adulmecând parcă liniștea bălții.

— Vin! spuse el încet.

Într-adevăr, undeva, departe, în urma bălților, peste stufărișuri, se auzea un bâzâit ușor.

Scatiul dădu drumul la vâsle și sări în picioare, ascultând încordat zgomotul care se apropia.

— Au trecut de plasă! spuse el liniștit. Pregătește barca pentru scufundare!

— Am înțeles! Pregătesc barca pentru scufundare! strigă Babușcă, aruncând lopățica în barcă și sărind la rândul lui în picioare.

Apoi se aplecă și dădu la o parte scândura pe care stătuse cu câteva clipe mai înainte.

Dedesubt, într-un fel de despărțitură, se vedea un bolovan mare, legat cu o sfoară de grosimea unui odgon. Babușcă scoase capătul odgonului din despărțitură și – aruncându-se pe marginea bărcii – legă, pe jumătate spânzurat deasupra apei, capătul de sfoară de inelul greu de fier ce atârna de barcă.

— Babordul gata pentru scufundare! spuse, sărind vioi înapoi în barcă și, trecând pe lângă Scatiu, se repezi la capul celălalt al luntrei.

Acum duduitul bărcii cu motor răsuna limpede și puternic în văzduhul încremenit al canalului.

— Pupa gata pentru scufundare! strigă Babușcă, retrăgându-se în barcă și, scoțând din despărțitura din față, unde se zărea un alt bolovan uriaș, un capăt de sfoară, îl aruncă Scatiului:

— Leagă cârma! strigă el. Eu mă ocup de ghionder.

Scatiul prinse în aer capătul de sfoară pe care i-l aruncase Babușcă și, îngenunchind, legă, cu mișcări rapide și precise, lopățica de marginea bărcii.

— Lopățica.. gata! anunță el. Trec la legatul vâslelor.

— Ghionderul... gata! anunță Babușcă, făcând cu o iuțeală fantastică un ultim nod marinăresc, care fixa ghionderul de barcă. Repede... să scufundăm

barca, Scatiule! Vin!

Era prea târziu. Barca cu motor apăruse la capătul canalului şi înainta într-un vârtej de spumă spre ei. Băieţii vedeau silueta Vânătorului în picioare şi capul întunecat al Bărbosului încremenit deasupra volanului, după geamul strălucitor de plexiglas.

— Ne-am ars, Scatiule! şopti alb la faţă Babuşcă, privind spre barca cu motor care se apropia. Pun mâna pe noi!

— Nu! spuse Scatiul, cântărind din ochi distanţa care îi despărţea de barca cu motor care se apropia. Trebuie s-ajungem la trestiile de colo! adăugă el, întinzând braţul spre un pâlc de verdeaţă ce răsărea la un cot al canalului.

— Scufundăm barca din mers! La vâsle, Babuşcă! La vâsle!

Cu o smucitură puternică, barca ţâşni înainte şi cursa începu. Lopeţile se arcuiau, gemeau în inele, clocoteau în apă, şuierau în văzduh, vibrau ca nişte lame de cuţit. Apa fluiera în botul ascuţit al bărcii, bolborosea sub pântecul ei şi scăpa clocotind de sub el, în dâre prelungi şi înspumate. Barca zbura. Trestiile se apropiau.

Duduitul bărcii cu motor răsuna din ce în ce mai aproape.

Şi deodată luntrea coti după pâlcul de trestii.

— Scufundă barca! strigă Scatiul, azvârlindu-se cu toată greutatea trupului pe marginea bărcii şi aplecând-o.

Cu un salt de pisică sălbatică, Babuşcă îi sări în spate. Şuvoaie de apă înspumată năvăliră în barcă, şi aceasta, luând apă, se aplecă pe o coastă şi începu să se scufunde. Bolovanii se urniră huruind de la locurile lor şi se rostogoliră cu un plescăit formidabil în apă. Barca se răsturnă, căzând ca un capac uriaş peste cei doi băieţi. Luntrea se mai legănă de câteva ori, apoi, trasă ca de-o mână nevăzută, se scufundă încet, încet şi dispăru bolborosind în adâncuri. Pe canal se făcu linişte. Şi nu mai era nimeni.

Băieţii din Pradina numesc figura aceasta, care oricând îi poate face invizibili pe baltă sau chiar pe Dunăre, „clopotul“. Răsturnându-se brusc şi prinzând aerul sub ea, barca se scufundă, transformându-se într-un veritabil submarin. Băieţii pot rămâne sub apă o oră sau chiar două fără ca cineva să bănuiască că în străfundurile limpezi, în bezna adâncă şi umedă de sub barcă, poate avea loc, de pildă, o discuţie ca aceasta:

— Babuşcă, eşti aici?

— Aici sunt, Scatiule!

— Nu te văd!

— Nici eu...

— Sst! Au sosit, sunt sus, deasupra noastră.

— I-aud!

— Linişte, au oprit motorul! Ai legat bine ghionderul? Dacă iese deasupra ne dă de gol.

*

Răufăcătorii din barca cu motor nu auzeau nimic din discuţia băieţilor.

Cercetau cu privirea, uimiți, apele pustii ale canalului.

— Ciudat... Foarte ciudat! murmură Vânătorul, făcându-i semn celuilalt să pornească barca. Hai, Max, dă-i drumul! Ne întoarcem la „Ostrovul lupilor“.

Bărbosul răsuci cheia de contact și motorul băncii începu să duduie.

— Și de acolo la Tulcea? întrebă Bărbosul, manevrând cu repeziciune volanul, în timp ce barca cu motor se învârti în loc ca o sfârlează.

— Nu, Max! spuse Vânătorul, cu un zâmbet viclean pe buze. Facem un ocol și îi așteptăm la Dunăre.

— La „spărtură“? întrebă din nou Max, în timp ce vârful piciorului apăsa ușor pedala acceleratorului. Și dacă o iau pe alt drum?

— Alt drum nu există, Max! surâse Vânătorul, clătinând din cap. Diavolii ăștia vor ieși din bârlogul din care s-au ascuns, vor traversa pădurea și vor intra pe șuvoi. Iar acolo, adăugă Vânătorul, în timp ce o expresie stranie i se întipărea pe față... Ai înțeles, Max?

Bărbosul fluieră ușurel în semn de admirație.

— Bine, șefule!

Și apăsă pe pedala acceleratorului. Barca porni pe canal în viteză, coti după pâlcul de trestii, și-apoi încet, încet, duduitul motorului se stinse undeva, în depărtare.

— Au plecat! spuse bucuros Scatiul, în timp ce înota, călcând apa, sub barca scufundată. Parcă spuneau ceva. Tu ai înțeles ce spuneau, Babușcă?

— Nu! răspunse acesta, înotând alături de Scatiu. Atât am auzit, că se întorc la „Ostrovul lupilor“.

— Bine! Să ieșim de-aici! spuse Scatiul, trăgând aer în piept. Gata, Babușcă?

Peste câteva clipe, capetele celor doi băieți apărură deasupra apei. Adulmecară câtva timp liniștea canalului.

— Au plecat! spuse într-un târziu Scatiul. Să dăm drumul la bolovani! Să tăiem frânghiile! Ai briceagul la tine?

Cu părul căzut pe ochi, înotând cu o singură mână, Babușcă scoase un briceag, îi desfăcu lama cu dinții, și-apoi se avântă în adâncuri. Trecură câteva clipe. Deodată, botul ascuțit al bărcii țâșni din apă, apoi se ridică până la jumătate. Ca o uriașă stâncă neagră, ce părea că se repede după o pradă imaginară, încremeni o clipă în văzduh, apoi se prăvăli pleoscăind pe-o coastă, împroșcând trestiile din jur cu talazuri înspumate.

Babușcă, cu lama briceagului în dinți, apăru lângă ea. Dintr-un singur salt, sări pe fundul bărcii plină de apă, care se clătina încolo și încoace; o întoarse cu fundul în sus. Într-un sfert de ceas barca era gata de plecare.

Scatiul îl ajută pe Babușcă să se urce în barcă, apoi îi spuse:

— Treci la babaici, Babușcă! Repede! Trebuie să ajungem în pădure, adăugă el, ciulind urechile. Barca cu motor s-ar putea să se întoarcă. Ești gata?

— Gata! spuse Babușcă, apucând vâslele și ridicându-se în aer. Într-o jumătate de oră suntem la Dunăre!

Vâslind cu sete, cei doi băieți înaintau spre Dunăre. Ei nu aveau de unde să știe că undeva, mai departe, la „spărtură“, Vânătorul tocmai îi spunea Bărbosului, sărind din barcă în șuvoiul pe care Dunărea îl pompa în baltă:

— Hai, Max! Dă-te jos... s-ascundem barca.

Bărbosul opri motorul și sări sprinten în apa curgătoare, care îi venea până la genunchi, apropiindu-se de Vânător.

— Și unde o ascundem, șefule?

Vânătorul își roti câteva clipe privirea în jur, apoi arătă spre un pâlc de sălcii tinere, ce răsăreau din apă la câțiva pași depărtare de ei:

— S-o ascundem între sălciile astea, Max, spuse el, și s-o ascundem bine! Băieții ăștia, așa cum i-ai văzut, sunt mai șireți ca niște vulpi și mai sprinteni ca niște lișițe. Hai, dă-i drumul, Max!

Gâfâind, plescăind prin apă, cei doi răufăcători împinseră barca roșie în pâlcul de sălcii.

— Și-acum s-o acoperim! propuse Vânătorul, și scoțând un cuțit de vânătoare din teaca de piele ce-o purta la cingătoare începu să taie cu el ramurile de salcie ce atârnau în jur. Așa, prinde-le, Max!

Bărbosul prinse mănunchiul de ramuri ce i-l aruncă Vânătorul și îl presără pe barcă. Când barca fu acoperită în întregime cu ramuri de salcie, Vânătorul scoase pușca și se adresă Bărbosului:

— Și-acum, Max, haide să ne căutăm un loc de pândă! Clienții noștri trebuie să fie pe aproape, adăugă el, ieșind din pâlcul de sălcii și luând-o în sus, pe șuvoi.

Bărbosul îl urmă. După ce merseră câteva minute prin apa curgătoare care le venea până la genunchi, cei doi se opriră:

— Privește, Max! spuse Vânătorul, arătând spre un stufăriș mare și înalt de papură, care răsărea drept în mijlocul șuvoiului. Îi vom aștepta... Și de data aceasta ne vor pica sigur în gheare.

— Șe... șefule... șe... fule! se bâlbâi Bărbosul, îngălbenindu-se deodată la față.

— Ce e? strigă Vânătorul, ridicând fulgerător pușca.

— Vin! Uite-i, șopti celălalt, și în clipa următoare se trântiră amândoi în genunchi în apă, după tufa de papură.

Apoi Vânătorul întinse mâna și, culcând ușor câteva frunze de papură, privi.

Departe, printre păpurișuri, două mogâldețe, într-o barcă, înaintau încet, încet pe șuvoi, spre Dunăre.

Erau Scatiul și Babușcă. Vânătorul retrase încet mâna și frunzele arcuite de papură se ridicară la loc, scânteind tăcute în soare.

*

— Dunărea! anunță Scatiul, cu mâinile încleștate de lanțul greu de fier ce-l ținea pe umăr, făcându-i semn lui Babușcă să privească înainte.

Acesta, având sub braț una din cizmele lui uriașe (cealaltă o pierduse în

stuf) și trăgând cu cealaltă mână barca ce înainta pe șuvoi, privi lung malurile împădurite și tăcute ale fluviului.

Departe, printre sălciile de pe mal, se zăreau, lunecând pe Dunăre, trei șlepuri cenușii, gigantice, încărcate cu cherestea și legate unul de altul, în timp ce remorcherul care le trăgea gâfâia, duduia monoton, împrăștiind nori grei de fum.

Un stol de pescărușI, ca un imens vârtej alb, se rotea, țipând deasupra bărcii și se ridica din ce în ce mai sus, în văzduh.

— Ia te uită la pescărușI, Scatiule! murmură Babușcă, cu aerul lui veșnic somnoros, continuând să înainteze prin șuvoi.

— Îi văd... îi văd! răspunse Scatiul, cu privirea ațintită spre vârtejul alb care se înșuruba în văzduh, sus, înaintea lui. Ce spun pescărușii, Babușcă?

Babușcă se opri o clipă, ascultând cu urechile ciulite țipetele prelungi ale pescărușilor care sfâșiau liniștea ciudată a bălții.

— Pescărușii au simțit o primejdie! spuse el, pornind mai departe. Dau alarma. Îi auzi?

— Să fie o vidră? întrebă Scatiul, întorcând capul spre el.

— S-ar putea! murmură Babușcă și deodată tresări, arătând cu mâna undeva, în apa limpede de cristal. Ia te uită... și peștii o șterg!

Într-adevăr, în șuvoaiele cristaline de apă, pâlcuri de peștișori apăreau și dispăreau, ca niște lungi fulgere fumurii, alunecând la vale.

— Curios! murmură la rândul lui Scatiul, cu privirea ațintită spre o tufă de papură ce se ridica la vreo sută de pași în fața lui. Peștii ar trebui să urce, nu?

Babușcă dădu nedumerit din cap și tăcu.

Strângând lanțul de fier cu care trăgea barca mai cu putere, Scatiul îi făcu semn lui Babușcă să grăbească, și-amândoi băieții începură să înainteze mai repede în șuvoiul de apă ce curgea printre păpurișuri. Tufa din care îi pândeau Vânătorul și Bărbosul se apropia. Deodată Babușcă, aruncându-și privirea în șuvoiul de apă ce trecea printre picioarele lui, zări ceva în fundul apei și tresări. Ochii lui verzi, de pisică, se deschiseră brusc și, scânteind orbitor în soare, se închiseră la loc.

— Scatiule, ai văzut? șopti el, continuând să privească în apă și trecându-și limba peste buzele uscate.

— Am văzut! răspunse Scatiul, prefăcându-se că urmărește zborul rotitor al pescărușilor. Unde sunt?

Babușcă privi câteva clipe încordat în șuvoaiele de apă ce treceau pe lângă el, sprijinindu-se de barca care înainta, și-apoi răspunse:

— Sunt în papură...

— Pe margine?

Babușcă privi din nou în apă:

— Nu...

— Dar unde?

— În tufa din fața noastră.

— Bine? spuse încet Scatiul, continuând să cerceteze cu privirile ridicate în sus. Or fi tot cei doi?

Babuşcă privi din nou în apa care curgea la picioarele lui.

— Nu ştiu, dar sunt doi. Unul la capătul din stânga, şi celălalt la capătul din dreapta al tufei.

— Bine! spuse Scatiul, întorcând brusc capul spre Babuşcă.

Cei doi băieţi se priviră lung câteva clipe. Apoi Babuşcă îşi încreţi nasul şi dădu uşor din cap în semn că a înţeles.

În dosul păpurişului, Vânătorul frânse puşca în două, şi-apoi o închise la loc, ceea ce însemna că la nevoie putea să şi tragă, apoi spuse, întorcându-se spre Bărbos:

— Fii gata, Max! Vin!

Strivind o înjurătură între dinţi, Bărbosul lovi cu palma un ţânţar care i se aşezase pe frunte şi răspunse, foindu-se pe loc:

— Să vină odată! M-au înnebunit ţânţarii, şefule!

Dar nici Vânătorul şi nici Bărbosul nu-şi dădeau seama ce se întâmplă sub apă ori de câte ori mişcau picioarele. Nu ştiau că o pulbere cenuşie de mâl se desfăcea în mici evantaie ce se târau uşor pe fundul apei, şi-apoi încet-încet se ridicau deasupra, dansând în clocotul şuvoiului, gingaşe şi transparente ca nişte meduze. Văzând peştii purtaţi de curent altfel decât ar fi trebuit, Scatiul şi Babuşcă înţeleseseră pe loc că cineva „tulbură apa“. Dar Bărbosul şi Vânătorul nu aveau habar de toate acestea.

— Eşti gata? îl întrebă Scatiul pe Babuşcă, cu privirea aţintită spre tufa de papură care se apropia.

— Gata! răspunse încet Babuşcă şi, în clipa următoare, scăpă în apă, ca din nebăgare de seamă, cizma ce-o ţinea pe umăr.

Cizma căzu şi dispăru plescăind în şuvoi.

— Ce e, Babuşcă? strigă Scatiul.

— Stai! Am pierdut cizma! spuse cu voce tare Babuşcă, şi, scoţându-şi cămaşa, o aruncă pe marginea bărcii, adăugând:

— Aşteaptă-mă o clipă, Scatiule!

Şi o porni înot.

Scatiul continua să înainteze liniştit cu barca. După ce făcu vreo zece paşi, se opri; întorcând capul spre Babuşcă, strigă cât putu de tare:

— Ai găsit-o, Babuşcă?

— Nu! ţipă Babuşcă, căutând încolo şi încoace prin şuvoi. A luat-o curentul! N-o găsesc.

— Stai că vin şi eu! strigă Scatiul, intrând cu barca în păpurişul de pe margine şi aruncând lanţul greu de fier înlăuntrul bărcii. O clipă! Să-mi scot cămaşa!

Şi începu să se dezbrace.

— Ce dracu fac? întrebă în şoaptă Bărbosul, alungând cu palma ţânţarii care îi bâzâiau în jurul capului. Nu mai vin odată, şefule?

— Răbdare, Max, răbdare! răspunse încet Vânătorul. Clienţii noştri au

pierdut ceva în apă. Caută. Îi vezi?

— Și ăla ce tot face acolo, după barcă? întrebă Bărbosul, arătând spre capul Scatiului, care răsărea ca o minge de după luntre.

— Dracu știe! Repară ceva! răspunse Vânătorul, cu mâinile încleștate pe pușcă. Uite că pleacă!

Acum Scatiul înota prin apă, îndreptându-se spre Babușcă. Ajuns lângă el, Scatiul îi spuse ceva și capetele celor doi băieți dispărură sub apă.

— O șterg! strigă Bărbosul și în clipa următoare răufăcătorii săriră în picioare.

— Ești un dobitoc, Max! spuse Vânătorul, arătând spre capetele celor doi băieți care apăruseră în șuvoi. Stai jos, n-auzi?

Se așezară din nou la pândă.

Ascunși după tufă, ei urmăreau capetele celor doi băieți, care ba se roteau în jurul șuvoiului, ba se apropiau de marginea păpurișului, încremenind parcă acolo, ca să pornească din nou încet, încet prin șuvoi. Minutele treceau. Deodată, cele două capete, ajungând pe firul apei, începură să se îndepărteze cu repeziciune, prinse și purtate de curent.

— Alerg după ei! urlă Vânătorul, culcând tufa de papură și luând-o la fugă prin șuvoi cu pușca în mână.

Sărind, căzând în șuvoiul de apă, gâfâind, se repeziră spre băieți. Dar ciudat! Pe măsură ce Vânătorul și Bărbosul se apropiau în fugă, capetele celor doi băieți continuau să se rotească liniștite în mijlocul șuvoiului. Ajuns la câțiva pași, Vânătorul se opri și scoase o înjurătură groaznică. Bărbosul holbă și el ochii, și-apoi – întorcându-se spre Vânător – întrebă cu glas stins:

— Ce-i asta, șefule?

— Tu nu vezi? șuieră printre dinți Vânătorul, ridicând din apă o lopățică de capetele căreia atârnau, legate cu o sfoară, cămășile băieților făcute ghem. S-au dat la fund și-au șters-o în păpuriș, lăsând porcăria asta să iasă deasupra. Acum ai înțeles, Max?

Bărbosul dădu năucit din cap.

— Dar poate că e mai bine așa, continuă Vânătorul, ridicând pușca și țintind în barca care se afla la vreo douăzeci de pași de el. Dacă nu-i găsim în două ore, balta și țânțarii vor face ce n-am reușit noi.

Și Vânătorul apăsă pe trăgaci. Două detunături răsunară una după alta și barca – lovită în plin – se scufundă încet-încet și încremeni într-o coastă.

*

În timpul acesta, Scatiul și Babușcă înaintau grăbiți prin păpurișuri. Barca rămăsese în urmă. Deodată ajunseră la marginea unei întinderi de apă, care se desfăcea brusc în fața lor. Scatiul făcu un semn cu mâna.

— Ce-i, Scatiule? întrebă Babușcă, care dârdâia ușor de frig, stând ghemuit în apă lângă celălalt. Ce-ai văzut?

Scatiul nu-i răspunse. Privi lung, încordat, revărsarea de ape din fața lui, presărată ici-colo de sălcii uscate, carbonizate parcă. Nicio pasăre. Nicio

mișcare. Apa părea neagră, de sticlă.

— E mlaștină! spuse Scatiul. Dacă mai facem un pas ne înghite...

Două detunături răsunară pe neașteptate undeva, departe, în spatele băieților. Se întoarseră fulgerător.

— Ia te uită, Scatiule! spuse Babușcă, clănțănind din dinți și arătând cu mâna un nouraș alb care se ridicase în vânt, deasupra șuvoiului. Cred că au scufundat barca.

— Și ne caută! adăugă Scatiul. Vin după noi. Îi vezi?

Într-adevăr, băieții – ascunși în păpuriș – vedeau pe cei doi înaintând spre ei, culcând în stânga și în dreapta tufele de papură care le ațineau calea.

Din când în când, Vânătorul și Bărbosul se despărțeau, cotrobăiau prin păpurișuri și – făcând fiecare câte un ocol larg – se întâlneau din nou, oprindu-se pentru o clipă să scruteze cu luare-aminte întinderea de apă și de iarbă. Apoi porneau mai departe. Distanța dintre ei și băieți se micșora din nou văzând cu ochii.

— Ce facem? întrebă Babușcă, fixându-și prietenul cu privirea lui verde și somnoroasă. O luăm prin mlaștină?

— Da! răspunse Scatiul. N-avem încotro. Trebuie să facem „broasca“, adăugă el, dându-și drumul ușor în apă. Ești gata, Babușcă?

Acesta tăcea, dârdâind ușor. Privea întinderea de apă din fața lui și părea că ezită.

Chiar pentru băieții din Pradina, care cunosc foarte bine balta, „broasca“ este o figură extrem de periculoasă. Un acrobat care execută un triplu salt mortal în cupola circului, legat la ochi și fără plasă dedesubtul lui, se poate socoti mai în siguranță decât Babușcă și Scatiul, sau oricare alt băiat care face „broasca“.

Închipuiți-vă o mlaștină cu mâl negru și vâscos, peste care Dunărea, revărsându-se, a azvârlit o pânză subțire și înșelătoare de apă, și în această pânză de apă, adâncă de câteva degete, trebuie să înoți ca o broască, cu mișcări fulgerătoare și precise, fără să te oprești sau să atingi mâlul. Dacă te-ai oprit măcar o frântură de secundă sau ai scăpat o mână sau un picior în mâl, ești pierdut. Nu mai există nicio scăpare.

— Hai, Babușcă! strigă Scatiul, și în clipa următoare își dădu drumul în mlaștină.

O clipă păru că rămâne în loc, cu mâinile și picioarele desfăcute, ca o uriașă broască albă; apoi cu mișcări zvâcnite și precise, de păpușă mecanică, începu să înainteze, lăsând în urma lui o dâră neagră și tulbure de mâl. Babușcă îl urmă și în curând cele două „broaște“ se îndepărtară de păpuriș în largul apei, înotând printre sălciile uscate și încremenite.

— Uite-i! strigă bucuros Vânătorul, descoperindu-i.

Oprindu-se brusc în loc, arătă cu țeava puștii capetele celor doi băieți care înaintau prin mlaștină.

În clipa următoare, Bărbosul se repezi după băieți, sărind din apă peste tufele de papură, căzând în mâini, ridicându-se și strigând cât îl țineau

plămânii:

— Stai! Stai că trag! Stai!

Duse chiar revolverul la ochi, pregătindu-se să tragă în cei doi băieți, dar se răzgândi și o luă din nou la fugă după ei. Deodată piciorul îi scăpă ca într-o fântână.

Încercă să se tragă înapoi, dar zadarnic. Gheara neagră și vâscoasă a mlaștinii îl înhățase, și-acum îl trăgea spre ea.

Urlând, Bărbosul se agăță de-o tufă de papură, dar frunzele fragede se rupseră, și simți cum alunecă în adânc.

— Agață-te de pușcă! auzi el strigătul Vânătorului, la spatele lui, și, răsucindu-se, prinse din zbor, în ultima clipă, țeava armei pe care i-o întinsese celălalt.

Din nou simți că se scufundă. Reapăru peste câteva clipe, orbit și înecat în mâl, bolborosind cuvinte neînțelese, în timp ce Vânătorul, încordat, cu dinții încleștați, îl scotea din mlaștină încet, încet, trăgându-l spre păpuriș.

Ajuns aici, Bărbosul se prăbuși fără vlagă într-o tufă de papură, gemând încetișor.

— Hai... încet, calmează-te! spuse Vânătorul, ștergând țeava armei cu pulpana vestonului. Poți să socotești că astăzi te-ai mai născut o dată.

Bărbosul îl privea năucit, fără să scoată un cuvânt.

— Spală-te pe ochi și să mergem! continuă Vânătorul, azvârlind cu ciudă pușca pe umeri. Diavolii ne-au scăpat... Nu mai avem ce face aici... O să găsim noi ceva ca să scăpăm de ei. Acum știu totul despre noi și sunt periculoși. Dacă ajung în sat, s-a zis cu noi.

Și Vânătorul o porni înapoi prin păpuriș. Azvârlind câțiva pumni de apă pe față și scuturând de câteva ori din cap, Bărbosul se ridică și o porni bolborosind ceva printre dinți.

În timp ce Vânătorul și Bărbosul se îndepărtau prin păpuriș spre barca cu motor ascunsă pe malul Dunării, băieții înaintau – înotând prin mlaștină – la câțiva pași depărtare unul de celălalt, printre sălciile încremenite și mute, privindu-se din când în când cu coada ochiului.

— Am trecut! strigă bucuros Scatiul lui Babuşcă, care înota de zor în apropierea lui. Încă puțin și intrăm în trestii, și de-acolo ajungem la Dunăre.

Dar deodată Scatiul văzu cum Babuşcă se oprește și rămâne în urmă.

— Babuşcă! strigă el speriat, continuând să înoate și neîndrăznind să întoarcă capul. Ce s-a întâmplat, Babuşcă?!

Nimeni nu-i răspunse.

— Babuşcă! strigă din nou Scatiul, cu un glas subțire și nefiresc. De ce nu răspunzi, Babuşcă? Unde ești?

Sălciile uscate din jur se uitau zbârlite, cu ochi răi, spre băiatul care striga, tulburându-le liniștea.

— Babuşcă! strigă din nou Scatiul în timp ce înota, făcând un ocol larg după sălciile uscate care îi ațineau calea. Unde ești, Babuşcă?!

— Aici... Aici, Scatiule! auzi el, în sfârșit, glasul lui Babuşcă, și în clipa

următoare îl zări înotând parcă în gol în mijlocul mlaștinii.

Babușcă „eșuase“ pe un banc de mâl, abia acoperit cu apă și, deși continua să înoate, devenise de fapt prizonierul mlaștinii.

Scatiul porni spre el ca o săgeată, lăsând în urma lui o dâră prelungă de bășici clocotitoare.

— Nu te apropia, Scatiule! strigă Babușcă, continuând să înoate în apa tulbure și vâscoasă. Înapoi! M-auzi? Înapoi!

Dar Scatiul nu-l asculta. Ajuns la câțiva pași de el, o coti brusc și începu să se învârtă în jurul lui Babușcă în cercuri din ce în ce mai mici. Deodată simți gheara rece și vâscoasă a mâlului înhățându-l de picior. Sări fulgerător într-o parte. Scăpase.

În schimb, Babușcă părea pierdut. Scatiul îl vedea cum obosește și gâfâie din ce în ce mai greu, zbătându-se în coca neagră și vâscoasă a mâlului. Cu răbdare, mlaștina îl aștepta, să obosească, ca să-l înghită apoi dintr-o sorbitură.

Deodată, în aerul încremenit al mlaștinii, răsună un zumzet rece, metalic, și în curând un punct mic, verde, se ivi departe, sus, deasupra sălciilor uscate. Apoi, în timp ce punctul creștea văzând cu ochii, pădurea moartă începu să vibreze. O bolboroseală ciudată, surdă, se înălța din pântecul gol al sălciilor, fâlfâind printre crengile uscate ca un stol de lilieci nevăzuți.

— Nu te lăsa, Babușcă! strigă Scatiul cu ochii ațintiți spre uriașa insectă de metal care acum zbura, huruind asurzitor, deasupra pădurii. Vine nenea Panait... Vine spre noi... Privește! Elicopterul... Vine elicopterul!

Într-adevăr, gigantica libelulă verde se apropia cu repeziciune, învăluită într-un nor de fulgere argintii.

— Aici suntem! Aici! strigau cei doi băieți, biciuind apa cu mâinile și cu picioarele. Aici! Aici, nene Panait! Aici!

Cu un vaiet asurzitor, care părea să cutremure din rădăcini sălciile uscate risipite prin mlaștină, elicopterul trecu pe deasupra bălților, acoperindu-i o clipă cu umbra lui de cerneală, apoi se îndepărtă, prinzând înălțime.

— Nu ne-a auzit! gemu Scatiul, înotând deznădăjduit în jurul lui Babușcă.

Ajuns deasupra șuvoiului, pilotul privi în jos prin geamul de plexiglas al carlingii și tresări; zărise o barcă pe jumătate scufundată în apă.

— Dar bine – gândi el cu glas tare, în timp ce apăsa pe maneta de comandă, coborând spre păpurișuri – asta-i barca Scatiului și-a lui Babușcă.

Elicopterul cobora.

— Uite! Ne caută! urlă de bucurie Scatiul. A văzut barca. Ține-te bine, Babușcă! Vine nenea Panait! Vine!

Și într-adevăr, de data aceasta Panait îi zărise pe băieți. Uriașa insectă verde, de metal, cobora lin și pieziș din înălțimi. Băieții zăreau acum capul pilotului în casca lui de piele neagră, cu căștile de radio la urechi, ușor aplecat în carlingă spre ei. Într-un vârtej amețitor de aer, elicopterul plutea deasupra bălților. Ușa carlingii se deschise, și Panait se aplecă în afară.

— Hei, Scatiule! strigă el cu putere ca să acopere vuietul motorului. Ce

dracu faceți aici, băieți? adăugă el, azvârlind în jos o scară de frânghie. Sus! Sus, draci împielițați ce sunteți!

Scatiul prinse scara de frânghie din zbor și se agăță cu amândouă mâinile de ea. Elicopterul făcu un salt, și-l smulse pur și simplu din apă, purtându-l ca pe-un fulg spre Babușcă. Scatiul îi întinse mâna și peste câteva clipe cei doi băieți se cățărau pe scara de frânghie spre elicopter, zburând și legănându-se în văzduh, deasupra sălciilor uscate.

— Am văzut barca voastră scufundată în șuvoi, le spuse Panait, în timp ce Scatiul și Babușcă, murdari de mâl din cap până în picioare, săreau în carlingă. Ce s-a întâmplat, băieți?

Mlaștina și sălciile uscate rămâneau în urmă, prefăcându-se în mici pete cenușii ce se pierdeau încet, încet în întinderea nesfârșită de ape și păpurișuri.

Elicopterul urca, în timp ce Scatiul povestea pe nerăsuflate lui Panait despre cele întâmplate. Dintr-un colț al carlingii, Babușcă, cu aerul lui somnoros, urmărea priveliștea uluitoare ce se desfășura jur împrejur. De aici, de sus, Dunărea părea un șarpe uriaș și strălucitor de aur, ce se încolăcea mereu în umbra albăstruie a pădurilor, prăvălindu-se din când în când în gigantice cascade de întuneric. Căzând, se sfărâma în mii și mii de cioburi de oglinzi ce licăreau ici-colo în adâncul pădurilor încremenite. Tăia cu scânteieri de brici lungi părți tremurătoare de lumină prin trestiișuri, și-apoi sărea în fantastice explozii solare din ghiol în ghiol, din pădure în pădure, împăienjenindu-se încet, încet în negurile albe și vaporoase ale mării. Marea tălăzuia, scăldând în lumina ei tulbure și fosforescentă, de mătase grea și verde, tot orizontul.

— La naiba! spuse Panait, cu mâna încleștată pe maneta de comandă, după ce ascultase tot ce-i povestise Scatiul. Aici e o treabă serioasă, băieți! Nu cumva vi s-a părut?

— Da’ de unde, nene Panait! se apără cu îndârjire Scatiul. Dacă o iei spre „Ostrovul lupilor“ ai să-l vezi pe Profesor legat de pom... Și-apoi, iată barca! strigă Scatiul, întinzând brațul spre un punct mic, roșu, care înainta pe Dunăre, printre vapoare și șlepuri, lăsând în urma lui o dâră subțire de spumă albă.

Zărind barca cu motor, Panait apăsă din nou maneta; cu un huruit scurt, elicopterul începu să coboare spre ea. Pe măsură ce Dunărea se apropia, băieții îl zăriră pe Bărbos manevrând de zor volanul alb, de fildeș, al bărcii, și pe Vânător în picioare, cu pușca în mână, urmărind cu neliniște elicopterul care venea glonț spre ei.

— Ei sunt! Ei sunt, nene Panait! strigă Scatiul. Ăla din dreapta este Bărbosul. Îl vezi? Și cel din stânga, Vânătorul.

Panait apăsă pe-un buton și un beculeț roșu se aprinse. Apoi pilotul ridică un microfon și îl duse la gură:

— Alo, baza! spuse el încet. Aici Y.R. 4... Aici Y.R. 4... Intră pe recepție!

*

Cu privirea ațintită spre barca roșie cu motor care înainta pe Dunăre,

zburând din când în când peste valuri ca o lăcustă, Panait relată în microfon peripețiile prin care trecuseră Scatiul și Babușcă.

Tocmai se pregătea să încheie, când deodată tresări, aplecându-se mai tare spre geamul de plexiglas al carlingii:

— O clipă! O clipă! strigă el în microfon, urmărind cu atenție cele ce se întâmplau jos. Alo, baza, m-auzi? Barca cu motor și-a schimbat direcția. Se îndreaptă cu toată viteza spre mal.

Cei doi băieți văzură prin geamul transparent al carlingii barca cu motor descriind un arc alb, înspumat, pe Dunăre și înaintând într-o viteză fantastică spre malul fluviului.

— Da... Da, continuă Panait în microfon. Barca cu motor acostează. A ajuns la mal. Unul dintre indivizi a sărit pe mal cu o valiză galbenă în mână.

— E Vânătorul! șopti Scatiul pilotului cu ochii ațintiți spre mogâldeața care se cățăra cu repeziciune pe malul abrupt.

— A sărit și celălalt! strigă agitat Panait. Fug!

Elicopterul cobora vertiginos spre pământ. Acum Scatiul și Babușcă îi vedeau bine pe cei doi; fugeau rupând pământul spre o pădure bătrână de sălcii ce se înălța în apropierea malului. Din când în când, Bărbosul se oprea, agitând pușca spre elicopterul care cobora spre ei. Până la urmă, Bărbosul se lăsă păgubaș și, luând-o strașnic la sănătoasa, dispăru valvârtej în urma Vânătorului, în adâncul pădurii. Scatiul și Babușcă nu mai văzură decât creștetul alb-verzui al pădurii în Dunăre. Elicopterul urca din nou, pieptiș, în albastrul cerului.

— Alo... Alo! strigă Panait în microfon. Indivizii s-au refugiat în pădurea de sălcii. Nu mai zăresc pe nimeni. Ce fac? Aterizez?

După câteva clipe de tăcere, cei doi băieți auziră în căștile de radio ale pilotului:

— Am notat poziția bărcii cu motor... Îndreaptă-te spre aeroportul A! Îndreaptă-te spre aeroportul A!

Și vocea tăcu.

Concentrat, Panait manevră manșa de comandă. Făcând un ocol larg deasupra pădurii, elicopterul își schimbă direcția de zbor. În fața celor doi băieți răsăriră deodată în zare, departe, peste păduri, într-o lumină orbitoare, cele șapte creste de piatră al străvechilor munți dobrogeni. Și parcă vrând să înhațe cele șapte creste liliachii, Razelmul se târa spre ele din hăuri de umbră ca o imensă caracatiță de mercur. Elicopterul zbura spre Tulcea.

— Noi nu putem merge la Tulcea! spuse deodată, îngrijorat, Scatiul. Nu se poate, nene Panait! Peste câteva ore se întoarce „Șoimul“. Trebuie să transbordăm pasagerii pe vas. Nu-i așa, Babușcă?

Babușcă își trase cu putere nasul în semn de încuviințare și tăcu.

— Ai dreptate, Scatiule! Slujba e slujbă, spuse încurcat Panait. Dar ai auzit și tu, trebuie să mă îndrept urgent spre aeroport. Ce-i de făcut?

Babușcă îl bătu încet pe umăr pe Scatiu și-i făcu semn cu capul să privească în jos. Într-adevăr, jos, pe Dunăre, înainta o caravană ciudată: un

mic remorcher, vechi și hodorogit, care scotea fum cât un transatlantic, și care trăgea după el trei plute mari, legate între ele cu cabluri de oțel. Pe fiecare plută se zărea câte un tractor nou, nou, vopsit proaspăt și strălucind în zare. Jur împrejurul lor, un ciopor pestriț de oameni, unii în picioare, alții trântiți jos pe plute, printre saci și papornițe.

— Nenea Onufrie! strigă bucuros Scatiul. Se întoarce de la Tulcea cu tractoarele pentru ferma de stat. Coboară jos, nene Panait!

Panait făcu semn din cap că a înțeles, și apăsă pe manșă. Pe măsură ce elicopterul cobora spre plute, cei culcați pe jos se ridicau, curioși, în picioare. Până și mecanicul bizarului remorcher își scoase capul din cabină și privi cu fața neagră de unsoare spre uriașa pasăre de metal care se apropia. În sfârșit, elicopterul se opri la câțiva metri deasupra Dunării, în apropierea ciudatei caravane.

Scatiul deschise ușa carlingii și strigă, cât îl țineau puterile, spre un bărbat înalt, roșcovan, îmbrăcat într-o cămașă cu pătrățele, decolorată de soare, și care – rezemat cu o mână de un tractor – privea nedumerit spre elicopter.

*

— Stai, nene Onufrie! Eu sunt, Scatiul! Venim și noi! mai adăugă el, și, făcându-și vânt, se azvârli din elicopter, căzând ca un bolovan, cu capul în jos, în Dunăre.

Scatiul dispăru în adâncuri.

— Hei, Scatiule! strigă Babușcă, apărând și el în ușa carlingii. Pe mine mă lași aici?

Și în clipa următoare sări și el în picioare din elicopter și pieri, cu mâinile ridicate deasupra capului, în valuri.

Pe plute se stârnise o zarvă nemaipomenită. Remorcherul oprise motorul și plutele luate de curentul puternic al fluviului, se ciocneau una de alta, se despărțeau, cablurile se întindeau scrâșnind și gemând. Într-o hărmălaie de nedescris, toată această caravană se învârtea ca o mașină centrifugă în mijlocul Dunării.

Scatiul și Babușcă apăruseră la suprafață. Înfrângând curentul puternic, se apropiau de plute, în strigătele și râsetele tuturor.

— De unde veniți, mă? îi întrebă Onufrie, când, trași din apă de zeci de mâini, Scatiul și Babușcă se pomeniră pe-o plută. Unde-s cizmele tale, Babușcă?

— De la „Ostrovul lupilor“ venim, nene Onufrie! răspunse Scatiul, făcând semn cu mâna spre elicopterul ce se îndepărta. Ne-au fugărit doi... contrabandiști.

— Ha, ha, ha! râse cu poftă Onufrie, trecându-și mâna prin moțul de păr ce-i cădea pe frunte. Contrabandiști, ai? Spune mai bine că v-au prins pescarii cotrobăind prin setcile lor, v-au dezbrăcat și v-au tras o mamă de bătaie. Contrabandiști! adăugă el, apucând de-un capăt sfoara de cânepă cu care era

încins Babuşcă. Au pus ochii, pesemne, pe cureaua lui Babuşcă, ai?

Toţi cei de pe plută izbucniră în hohote de râs. Remorcherul se pusese în mişcare, şi plutele, aliniindu-se una în spatele celeilalte, urcau acum în linie dreaptă pe Dunăre, între malurile care, odată cu soarele ce apunea, se învăluiau din ce în ce în întuneric. Remorcherul gâfâia, trosnea şi urca încet pe fluviu.

— Ha, ha, ha! îl întrerupea râzând, ici şi colo, Onufrie pe Scatiu, în timp ce acesta povestea tuturor păţaniile prin care trecuseră. Le-aţi făcut „urma vulpii“, ai? Dar o setcă de ce nu le-aţi întins? Să le fi rupt dracului elicea!

— Le-am întins, zău, le-am întins, nene Onufrie!

Ochii lui Onufrie lăcrimau de râs:

— Le-aţi întins setci? Şi barca cu motor ce-a făcut? S-a ridicat ca o raţă sălbatică şi-a zburat peste ele?

Babuşcă, ghemuit pe un sac lângă tractor, privea burzuluit, cu ochii lui verzi, tăioşi, de pisică, spre cel ce râdea.

— Cum a zburat barca cu motor? Ia spune tu, Babuşcă! îl apostrofă Onufrie, întorcându-se spre el. S-auzim... cum?

Ciufulit, cu părul căzut pe ochi, Babuşcă îl fulgeră cu privirea lui verde şi mormăi printre dinţi:

— Uite-aşa... bine! A zburat.

— Ia staţi! spuse deodată Onufrie, întorcând privirea înapoi pe Dunăre, de unde creştea zgomotul unei sirene fluviale. Priviţi, se apropie o şalupă militară!

Într-adevăr, ajungând din urmă ciudata caravană, se apropia, văzând cu ochii, într-un vârtej de spumă, o vedetă fluvială rapidă. Pe punte se zăreau doi ostaşi în uniforme kaki, înarmaţi cu pistoale-mitralieră. Lângă ei, în picioare, stătea un tânăr într-o cămaşă albă şi pantaloni de culoare închisă, înalt, cu părul în vânt şi faţa bronzată de soare. Alături se vedea un câine-lup negru-cenuşiu, aşezat pe picioarele din spate.

Cei de pe plute amuţiseră. Nu se auzea decât vuietul valurilor şi clocotul înspumat al şalupei care se apropia. Când vedeta rapidă ajunse în dreptul plutelor, tânărul ridică o pâlnie uriaşă, pe care o ţinea într-o mână, şi strigă spre cei de pe plute cu o voce limpede şi puternică:

— Bună ziua, tovarăşi! Îi caut pe Scatiu şi pe Babuşcă. Mă numesc Vlad. Băieţii sunt pe plută?

Scatiul se ivi din spatele lui Onufrie şi înaintă spre marginea plutei, îmbrăcând din mers o haină albastră, decolorată, de doc, pe care i-o dăduse, pesemne, unul dintre săteni.

— Eu sunt Scatiul! spuse el, oprindu-se dârz la marginea plutei. Dacă aveţi vreo treabă cu mine, iată-mă!

— Şi eu... Babuşcă! adăugă celălalt băiat, apărând lângă Scatiu, zbârlit şi arţăgos. Ce doreşti, nene?

Şalupa se apropie încet, încet şi se ciocni cu un zgomot surd, de tablă dogită, de pluta pe care curenţii puternici ai fluviului o purtau la vale.

— Mă numesc Vlad! repetă tânărul în cămașă albă, măsurând cu admirație pe cei doi băieți care stăteau nemișcați pe plută, în fața lui. Am primit mesajul vostru prin radio.

Scatiul tresări. Fața i se lumină deodată:

— Cu dumneata a vorbit nenea Panait prin radio din elicopter?

— Da! răspunse zâmbind tânărul, jucându-se cu urechile câinelui-lup care stătea lângă el. L-ați lăsat pe un așa-zis profesor legat de-o salcie la „Ostrovul lupilor“? Vreți să mă conduceți până acolo?

Scatiul și Babușcă se priviră o clipă în tăcere. Cei de pe plută ascultau încremeniți.

*

— Mergem, Babușcă, la „Ostrovul lupilor“? Ce zici? îl întrebă în șoaptă Scatiul.

Babușcă dădu din cap, cu aerul lui somnoros:

— Să mergem, dar pe unde? Nu putem intra cu șalupa prin „spărtură“. Trebuie s-o luăm pe la „stăvilar“.

— Ai dreptate, o luăm pe la „stăvilar“! spuse cu însuflețire Scatiul și, sprijinindu-se cu o mână de șalupă, sări pe punte, drept în picioare. Noi suntem gata, nene!

Babușcă îl urmă.

— Pe unde o luăm, băieți? îi întrebă Vlad, când Babușcă se opri lângă Scatiu.

Babușcă întoarse capul spre Onufrie, care rămăsese încremenit pe plută, în mijlocul celorlalți, și – măsurându-l cu un zâmbet de superioritate – răspunse cu glas tare, ca să fie auzit de toți:

— Vă conduc eu, nene! Luați-vă după mine... Așa... drept înainte!

La un semn pe care Vlad îl făcu pilotului, motoarele începură să duduie din plin și, prinzând viteză, șalupa dispăru, urmărită de privirile uluite ale celor de pe plută.

— Faceți cunoștință, băieți! le spuse vesel Vlad, arătând spre câinele-lup ce stătea pe punte, privindu-i pe cei doi băieți când cu un ochi, când cu altul. Vi-l prezint pe Spic... Hai, Spic, dă laba!

Câinele păru să-l cântărească o clipă din ochi pe Scatiu, apoi ciuli urechile și îi întinse laba cu un aer grozav.

Scatiul prinse laba grea pe care i-o întindea câinele-lup și-o strânse emoționat:

— Eu sunt Scatiul!

— Și eu Babușcă! se prezentă la rândul lui acesta, așezându-se pe vine, lângă dulăul negru-cenușiu. Să fim prieteni, vrei?

Câinele-lup privi vesel la unul și la altul și începu să dea din coadă. În clipa aceea nici băieții și nici Spic nu bănuiau că numai peste câteva zile aveau să fie eroii unor peripeții extraordinare.

Acum șalupa înainta zburând pe Dunăre, printre malurile împădurite ce

se topeau încet, încet în ceața înserării.

— Priviți, acela este „stăvilarul“! strigară într-un cor cei doi băieți, în timp ce Scatiul întinse brațul spre niște stâlpi uriași de beton, ce se proiectau fantastic, ca niște porți ciclopice, pe cerul cenușiu al înserării.

Șalupa își schimbă direcția, și în curând, despicând valurile Dunării, pătrunse pe un canal cu maluri zidite în piatră, care ducea la stăvilar. Uriașele porți de beton și de piatră, înalte cât un bloc cu câteva etaje, se apropiau. Apoi, ca la o comandă, niște lanțuri uriașe începură să scârțâie pe scripeții gigantici ai „stăvilarului“ și uriașele porți de fier începură să se ridice încet, încet.

Trecând pe sub ele, șalupa pătrunse și se opri într-o imensă hală de beton, plină cu apă. În urma ei, uriașele porți de fier se închiseră la loc. Ceea ce Scatiul și Babușcă numeau „stăvilar“ era de fapt o imensă ecluză prin care se scurgeau în fiecare zi din baltă în Dunăre nesfârșite convoaie de șlepuri, încărcate cu stuf.

Motoarele uzinei electrice ce se ridicau în apropierea ecluzei, cu zeci de ferestre luminate, duduiau răgușit. În ecluză apa creștea, văzând cu ochii. Apoi motoarele uzinei se opriră. Și alte porți din fața șalupei se ridicară huruind. Drumul era liber. În deltă cobora noaptea.

— Aprindeți reflectorul... și cu toată viteza înainte! strigă Vlad, întorcându-se spre cabina pilotului.

Trecând ca o săgeată, șalupa se năpusti înainte, odată cu raza orbitoare de lumină a reflectorului, pe un canal învăluit în întuneric. Șlepuri uriașe, încărcate cu stuf, apăreau fantomatic în lumina reflectorului, dansau o clipă albe în fața lui, și-apoi dispăreau în întuneric.

Pe măsură ce șalupa înainta, malurile canalului deveneau din ce în ce mai sălbatice. Sălcii mari se arcuiau peste apă, căzând în imense draperii de catifea verde, atârnând grele deasupra canalului.

— Atenție! La stânga! strigă Scatiul, culcat pe puntea șalupei, întorcându-se spre pilot, și făcându-i semn să cârmească spre stânga.

Cu un gest fulgerător, răsuci cârma, șalupa coti, în timp ce o gheară groasă și uscată, de câțiva metri lungime, se ridică din apă deasupra ei, în lumina reflectorului, și căzu neputincioasă undeva, în urmă, în întuneric. Era o gigantică salcie uscată, înecată în canal.

— Mulțumesc, Scatiule! îi șopti simplu Vlad, și băiatul simți mâna caldă și prietenoasă a acestuia așezându-i-se pe umăr.

În curând șalupa ieși din canal. În lumina prelungă a reflectorului ce dansa până departe pe ape, treceau unul după altul, ca niște fuioare subțiri și destrămate, de ceață, cârduri de lebede albe. Și dincolo de ele creștea în lumina nervoasă a reflectorului, învăluit în perdele de ceață, „Ostrovul lupilor“.

— Iat-o! strigă deodată Vlad, întinzând brațul spre o arătare neagră, zdrențuită, care apăruse tremurând în lumina reflectorului. Aceasta este salcia, băieți?

Scatiul și Babușcă priviră spre salcia uscată care se apropia văzând cu ochii și rămaseră înmărmuriți. Nu mai era nimeni. Profesorul dispăruse.

Reflectorul pendulă, măturând de câteva ori malul pustiu în sus și în jos, și deodată se fixă pe două umbre cenușii, care dispărură fulgerător în păpurișurile de pe mal.

*

— Atenție, doi indivizi, în păpurișuri! strigă Vlad, și în clipa următoare, scoțând un revolver din buzunar, se lungi lângă Spic, pe puntea șalupei. Hei, băieței, culcați-vă aici, lângă mine, repede, repede! adăugă el, făcând băieților un semn cu mâna.

Cât ai clipi din ochi, Scatiul și Babușcă se aruncară jos, pe puntea șalupei, lângă Vlad. Cei doi ostași care se aflau în șalupă își scoaseră automatele de pe umăr și, sprijinindu-le de bord, se pregătiră să tragă.

— Opriți motoarele! Stingeți reflectorul! ordonă Vlad, și Scatiul și Babușcă îl auziră cum își armează revolverul.

Motoarele șalupei mai duduiră câteva clipe, apoi amuțiră. Reflectorul se stinse. Șalupa se apropia acum ușor, ca o umbră, de mal. Nicio mișcare. Deodată băieții simțiră cum câinele-lup, culcat lângă ei, se încordează și se ridică încet, mârâind, cu urechile ciulite, cu privirea ațintită spre păpurișurile de pe mal.

— Hai, Spic, ia vezi ce e cu domnii aceia din păpuriș! îi șopti Vlad câinelui, lovindu-l ușor cu palma peste ceafă. Ia scoate-i afară de acolo, băiete!

Copiii îl văzură pe Spic ridicându-se, și-apoi zburând cu un salt fantastic de pe șalupă pe mal. Ajuns acolo, câinele se lipi fulgerător de pământ; după ce rămase câteva clipe nemișcat, începu să se târască încet, încet, pe burtă, spre păpurișurile învăluite în ceață.

Minutele treceau. Deodată o împușcătură răsună în păpurișul în care dispăruse câinele și-o flacără mică, portocalie, mușcă scurt, ca o viperă, întunericul. Scatiul și Babușcă auziră păpurișul foșnind puternic, și-apoi un strigăt prelung, de groază, sparse liniștea grea și apăsătoare, însoțit de mârâiturile furioase ale lui Spic.

— Aprindeți reflectorul! strigă Vlad, ridicându-se de jos cu revolverul în mână și sărind apoi peste bordul șalupei pe mal.

În aceeași clipă, cei doi ostași îl urmară.

Reflectorul se aprinse și raza lui orbitoare săgeta ceața, fixându-se pe tufele de papură. Păpurișul foșni, se clătină, și băieții îl văzură pe Spic rostogolindu-se, înlănțuit de-un om. Peste o clipă, Spic era cu labele din față pe pieptul individului culcat la pământ, fixându-l fioros, cu colții albi, înspăimântători. Omul îl privea la rândul lui îngrozit, neîndrăznind să facă nicio mișcare.

— Unde-i celălalt? îl întrebă Vlad, sosind în fugă și dându-l pe Spic la o parte.

— A fugit... A fugit spre barcă! bâigui individul, schițând un gest cu mâna spre interiorul „Ostrovului“.

— Hai, Spic, după el! strigă unul dintre ostași, făcându-i semn cu automatul să-l urmeze, și, în clipa următoare, amândoi dispărură, în fugă, în păpurișurile întunecate, învăluite în ceață.

Vlad fixă prelung capul pleșuv și fața galbenă, zbârcită a individului care stătea răsturnat la pământ în fața lui. Apoi făcu semn cu capul în direcția în care dispăruseră cu o clipă mai înainte ostașul și câinele:

— Cine era? Profesorul?

— Nu! se strâmbă celălalt. Fredy a dat în primire. Cel care a fugit e Chioru!

Vlad păru surprins:

— Chioru ai spus? Chioru trăiește?!

— Vânătorul a vrut să-i facă de petrecanie, dar n-a reușit, răspunse, strâmbându-se din nou celălalt. A tras în el pe când se afla pe un șlep. Chioru a vrut să scoată pistolul, a alunecat, a căzut în Dunăre și a scăpat. Vânătorul s-a păcălit. A crezut că i-a luat mirul.

— Ridică-te! spuse cu o voce poruncitoare Vlad, dându-se un pas înapoi și ținându-l pe celălalt sub amenințarea revolverului. Unde-i Profesorul?

Individul se ridică de jos, cu un zâmbet batjocoritor pe buze, și spuse, alungând cu mâna un roi de țânțari care bâzâiau furioși în jurul capului:

— Am ajuns prea târziu, șefule! Pe Fredy l-au jupuit de viu țânțarii. E mort. L-am îngropat acolo, lângă salcie.

Vlad întoarse o clipă, înfiorat, capul spre ciotul uscat de salcie învăluit în ceață.

— Dar Vânătorul și Bărbosul or să plătească scump pentru ceea ce i-au făcut lui Fredy! continuă cu o ură sălbatică în ochi celălalt. Și ei, și cei doi băieți din Pradina care l-au atras în cursă.

— Băieții n-au nicio vină! i-o reteză scurt Vlad. De ce-i amesteci și pe ei?

— N-au nicio vină? rânji neîncrezător pleșuvul, apărându-se cu palma de lumina reflectorului care îl orbea. Se poate! Dar eu nu i-aș sfătui să dea ochii cu Chioru! Din păcate, o să-l vadă la față mai repede decât cred.

Culcat pe puntea șalupei, Babușcă se întoarse spre Scatiu și spuse, fluierând ușor:

— Scatiule, mi se pare că am căzut din lac în puț! Ce zici?

În clipa următoare, păpurișul din apropierea lui Vlad foșni și Spic apăru, urmat în fugă de ostaș.

— Tovarășe căpitan, apuse acesta, oprindu-se și trăgându-și răsuflarea. Infractorul a sărit în apă și s-a depărtat de „Ostrov“ înotând. A dispărut în ceață într-o direcție necunoscută.

*

Ajungând la portul plutitor din Pradina, Scatiul scoase vâslele și le

azvârli pe platforma de scânduri, urmărind cu privirea vasul de pasageri ce se îndepărta pe Dunăre, lăsând în urma lui fâșii negre și zdrențuite de fum. Ultimii pasageri sosiți cu „Șoimul“ se risipiseră.

Legând barca de balustrada de fier ce înconjura „portul“, Scatiul sări pe platformă și – cu lopețile pe umăr – o porni spre pasarela îngustă, de lemn, ce despărțea „portul“ de mal. Dunărea clipocea, rotindu-se în ochiuri tulburi sub el.

— Scatiule! Hei, Scatiule! se auzi el strigat, și în clipa următoare, ridicând privirea, îl văzu pe Matei Vătășelul, gras și asudat, alergând greoi spre el, fluturând o hârtie deasupra.

— Ce-i, nene Matei? Ce s-a întâmplat? îl întrebă Scatiul, când acesta din urmă se opri lângă el, trăgându-și răsuflarea.

— O telegramă... O telegramă telefonată! spuse acesta. E pentru tine... Citește-o!

Scatiul luă hârtia și – aruncându-și privirea pe ea – recunoscu îndată scrisul ascuțit și nervos al telefonistei de la Consiliul popular. Și deodată îngălbeni. Literele îi jucau în fața ochilor.

„Starea pacientei Maria Vlăduț foarte gravă! silabisi Scatiul cu o voce tremurătoare. Roagă să i se trimită urgent băiatul. Dr. Cornel Simionescu.“

— Îmi pare rău, Scatiule! îi spuse grăsunul, ștergându-și fruntea asudată și plină de praf. Dar poate că, totuși, maică-ta se face bine! Curaj, băiete!

Și plecă.

Scatiul rămase câteva clipe nemișcat, cu telegrama în mână, și-apoi, azvârlind lopețile într-un șanț, o luă la fugă spre casa lui Babușcă.

După peripețiile de la „Ostrovul lupilor“, Babușcă primise o chelfăneală strașnică de la tatăl lui, brigadierul Dumitru, și fusese „consemnat“ sub amenințarea unor pedepse teribile la domiciliu.

Când Scatiul intră, îl găsi cocoțat pe-o bucată din gardul de trestii ce se prăvălise în Dunăre, reparând de zor un juvelnic. Scatiul se opri posomorât și tăcut lângă el.

— Ce faci, Babușcă?

Acesta oftă din adâncul sufletului:

— Repar juvelnicul, nu vezi? răspunse el. L-am lăsat în apă cu niște somotei și mi l-au ros șobolanii. Dar tu? Nu te-am văzut de-o săptămână.

Scatiul îi întinse telegrama. Babușcă își plimbă privirea lui somnoroasă pe hârtie, și-apoi, mușcându-și buzele ușor, îl privi pe celălalt drept în ochi:

— Când pleci?

Scatiul lăsă privirea în pământ.

— Peste o oră! Dar nu am cârmaci la barcă. Și doar cu câteva zile în urmă mi s-a spus că mama e mai bine.

Babușcă se foi în loc, ca o cloșcă care se așază mai bine pe ouă.

— Și zici că nu ai cârmaci?

— N-am, răspunse Scatiul, continuând să țină privirea în pământ. Și am șase ore de vâslit până la oraș.

Babuşcă suspină şi clătină capul cu un aer filozofic:

— Păi mai e vorbă! adăugă el, scărpinându-se după ceafă. Se zice că bătaia e ruptă din rai, şi de la o vreme raiul ăsta se cam ţine după mine... Aşteaptă-mă în port peste o oră!

Într-adevăr, peste o oră, Scatiul şi Babuşcă părăseau „portul“, ieşind cu barca în largul Dunării. Călătoria fu lungă şi anevoioasă.

Plouase undeva, în ţară, Dunărea creştea, rostogolindu-se puternic, în mari vârtejuri de mâl, vuia şi gemea mânioasă între maluri.

În sfârşit, după câteva ore de vâslit, la un cot al Dunării, băieţii zăriră oraşul. Casele străluceau alb, orbitor, în lumina soarelui. Învăluite în fum albastru, macarale gigantice pipăiau cercul cu braţele lor scheletice, se roteau, se opreau, şi-apoi cădeau spre şlepurile mari şi greoaie, ancorate în port. Vapoare cu zbaturi, ticsite de excursionişti, părăseau sau intrau în port, în vuietul sirenelor şi huruitul maşinilor, în timp ce şalupe şi remorchere brăzdau Dunărea în toate direcţiile. Scatiul şi Babuşcă îndreptară barca spre un debarcader singuratic de la marginea portului, unde se vedeau legate câteva bărci pescăreşti. În clipa când Scatiul şi Babuşcă se pregăteau să părăsească debarcaderul, o dubă sanitară îşi făcu apariţia pe cheiul pustiu şi frână brusc, cu un scrâşnet prelung, lângă debarcader. Un sanitar îmbrăcat în halat şi bonetă albă sări din dubă şi se apropie în pas alergător de cei doi băieţi.

— Tu eşti Scatiul? întrebă acesta, pradă unei mari agitaţii. Băiatul lui Maria Vlăduţ?

— Da! răspunse Scatiul, cu o voce care tremura uşor. Dar ce s-a întâmplat?

— O nenorocire, băiete! Urmează-mă! răspunse acesta, făcând semn celor doi băieţi să pornească spre maşină. Să dea Dumnezeu să mai ajungi la timp, adăugă el, deschizând portierele din spate ale dubei. Hai, băieţi, urcaţi repede... Repede!

Scatiul şi Babuşcă săriră în dubă. Portierele dubei se trântiră în urma lor.

— Cine e? strigă speriat Scatiul, deslușind în semiobscuritatea dubei un bărbat care stătea în fund, pe o bancă de lemn, cu un pistol aţintit asupra lor.

— Lasă gura! mormăi acesta. Şi nicio mişcare... Altfel vă curăţ. S-a înţeles?

Duba pornise, şi-acum gonea cu o viteză fantastică într-o direcţie necunoscută.

*

— Apropiaţi-vă! porunci băieţilor cu glas răguşit individul din dubă, făcându-le semn să se apropie.

Cel care îi strigase era de vreo patruzeci de ani, cu o faţă albă, trăsături delicate şi părul uşor încărunţit la tâmple. Proaspăt bărbierit şi pudrat, el purta o cămaşă excentrică, cu guler mare, cu flori portocalii, presărate pe un fond albastru. După ce-i măsură cu un aer uşor nedumerit, acesta îi întrebă:

— Cum vă cheamă?

— Eu sunt Scatiul și el e Babușcă! răspunse Scatiul, arătând cu mâna spre Babușcă, care stătea cu capul vârât între umeri ca un cocostârc. Suntem din Pradina...

— Și ce dracu căutați aici? continuă pe același ton individul, vârându-și, plictisit, revolverul în buzunar.

— Păi... știu eu? făcu Scatiul. Am primit o telegramă că mama e bolnavă și...

— Înțeleg! îl întrerupse celălalt, scoțând o batistă din buzunar și suflând în unghii începu să le lustruiască. Și eu am sosit azi în oraș de la „băi“. Am avut un concediu de vreo cincisprezece ani, dar m-am plictisit, frățioare, și-am șters-o! Nu-mi pria aerul. Era cam sărat... Pricepi?

Acum duba pesemne că părăsise orașul, pentru că zbura, sărind prin hârtoapele drumului ca o broască. Prin crăpăturile podelei, praful răbufnea înlăuntru, împrăștiindu-se pe pereți și tavan.

— Ce înseamnă asta? striga disperat individul, alungând cu batista praful ce-l asalta din toate părțile. Opriți! Opriți! urla el, bătând cu pumnul în peretele de tablă al dubei care îl despărțea de cabina șoferului.

Duba se opri. Peste câteva clipe, portiera se deschise și în cadrul ei apăru șoferul pe care băieții îl cunoscuseră ca „agent sanitar“.

— Ce s-a întâmplat, Prințule? întrebă el cu o voce aspră și cavernoasă. De ce-ai oprit mașina?

Prințul se apropie de el cu mâinile desfăcute, negre de praf, și spuse cu o adâncă deznădejde în glas:

— Scuză-mă, domnule, dar așa ceva nu-i pentru mine! Aici e o veritabilă cocină de porci! adăugă el, scuturându-și tacticos cămașa. Ce-i cu praful ăsta din mașină?

„Agentul sanitar“ îl fulgeră cu privirea:

— Ascultă, Prințule, dacă ai șters-o de la închisoare și-ai venit aici la noi, să știi că în deltă n-avem nicio tipografie! Așa că n-ai să-ți poți face meseria. Gata cu fabricarea de bani falși! Ai priceput? Bagă-ți mințile în cap, că te trimit din nou la răcoare! adăugă „sanitarul“ și îi trânti portiera în nas.

Scuturându-și cămașa cu batista, Prințul se întoarse spre cei doi băieți și le spuse cu o voce plină de amărăciune:

— Nu mai există hoți, domnilor! Toți sunt niște brute, niște agramați. Habar n-au de meserie. „Niște rătăciți“...

Duba sărea din nou prin hârtoape. După vreun sfert de ceas, se opri c-un scrâșnet prelung de frâne. Portiera se deschise din nou și „agentul sanitar“, alungând cu revolverul praful ce-i răbufnea în obraz, strigă:

— Hei, voi, gușterii ăia doi... coborâți din dubă! Și tu, Prințule!

Cu batista la gură, Prințul sări primul din mașină, urmat de Scatiu și de Babușcă. Se aflau pe malul Dunării, un mal înalt și pustiu.

— Luați-o spre remorcher! le porunci „sanitarul“, arătând cu brațul un mic remorcher, vechi și putred ce se afla sub malul înalt și abrupt. Și fără mofturi. Altfel trag! Adăugă acesta, îmboldindu-i pe cei doi băieți cu țeava

revolverului în spate. Marș înainte!

Scatiul și Babușcă se priviră câteva clipe în tăcere, și-apoi – urmați de „sanitar“ și Prinț – începură să coboare malul spre remorcher. În jurul lor, din pereții înalți de lut roșu, ciuruiți peste tot ca de niște rafale de mitralieră, mii și mii de rusalii, albe și catifelate, își luau zborul deasupra apelor, zbenguindu-se în văzduh, ciupind în atingeri delicate apele de sticlă ale fluviului, sau ridicându-se, în mari vârtejuri de catifea, deasupra sălciilor.

— Hei, care ești în rabla asta? strigă „sanitarul“, oprindu-se lângă o scândură îngustă și subțire care lega remorcherul de mal. Fă-te-ncoa’ să-ți iei marfa în primire!

Din cabina remorcherului, putredă și cu geamurile sparte și afumate, își făcu apariția un marinar greoi și bătrân, îmbrăcat într-o bluză vărgată, pătată cu unsoare. Dând cu ochii de cei doi băieți, începu să râdă zgomotos, scoțând două căpețele de sfoară din buzunar.

— Ha, ha, ha! Au sosit berbecuții. Să poftească! Să poftească!

Împinși de „sanitar“, Scatiul și Babușcă se urcară pe remorcher.

— Acum să-i lege tăticu pe ei! continuă să râdă bătrânul, arătându-și gura știrbă. Să ducă băieții acum mânuțele la spate, așa, că am auzit că sunt tare poznași, așa...

După ce le legă mâinile la spate, marinarul îl înșfăcă pe Scatiu și – aruncându-l pe umăr ca pe-un sac – făcu câțiva pași, deschise o ușiță de scânduri stropită cu păcură și-l aruncă într-o magazie. Scatiul zbură cu capul înainte și căzu pe-o grămadă de cărbuni. Peste câteva clipe îl urmă și Babușcă.

Ușa de deasupra lor se închise și cei doi băieți se treziră într-o beznă îngrozitoare.

— Babușcă... unde ești? îi strigă Scatiul, încercând zadarnic să deslușească ceva în întunericul de nepătruns din jur.

Cărbunii clocotiră și sunară din nou ca niște nuci uscate; peste o clipă Scatiul simți lângă el răsuflarea caldă a lui Babușcă.

— Aici sunt, Scatiule! Auzi? Au pornit...

Motorul remorcherului duduia din ce în ce mai tare și băieții simțeau cum micuțul vas se leagănă pe valuri.

— Aud... Aud... făcu Scatiul, mușcându-și buzele de durere, în timp ce încerca să rupă sfoara care îi tăia mâinile. Ia vezi, Babușcă, nu poți să desfaci nodul ăsta?

Cu mâinile legate, Babușcă pipăi mâinile prietenului pe întuneric, ca un orb, și-acesta îl simți, tresărind ușor:

— Ce e?

— Nu merge, Scatiule!

— De ce? îl întrebă în șoaptă Scatiul. E nod marinăresc?

— Da... Nici dracu nu-l desface pe ăsta. Sfoara e dată cu ceară! spuse cu amărăciune Babușcă. Mai bine să vedem încotro mergem!

— Bine zici! spuse Scatiul.

Și în clipa următoare cei doi băieți se rostogoliră unul într-o parte și

celălalt în alta, lipindu-şi urechea de pântecul de tablă al vasului.

— Valuri din dreapta! anunţă Scatiul după câteva clipe de tăcere. Înaintăm în susul apei. Stai, stai! adăugă el, simţind cum remorcherul se înclină uşor. Ne îndreptăm spre malul celălalt. Nu mai aud valurile...

Motorul remorcherului duduia undeva, surd şi îndepărtat.

— Valuri din stânga! anunţă Babuşcă. Acum coborâm la vale, Scatiule!

Peste câtăva vreme băieţii simţiră cum vasul se înclină uşor la dreapta şi deodată tangajul acestuia dispăru.

— Am intrat pe-un canal îngust, Babuşcă! strigă Scatiul. Aud foşnind trestiile.

— Şi eu! răspunse cu glasul înăbuşit Babuşcă. Sigur este un canal îngust. O fi plin de nuferi. Auzi cum gâfâie motorul!

Scatiul ascultă câteva clipe în întuneric, cu urechile ciulite, bătăile surde ale motorului.

Într-adevăr, motorul remorcherului gâfâia din greu, părând că e gata, gata să-şi dea duhul.

— Ai dreptate! făcu Scatiul după un anumit timp. Dar asta ce-i, Babuşcă?

Remorcherul se înclină uşor spre stânga şi deodată motorul începu să duduie vesel. Remorcherul se legăna din nou pe valuri.

— Am intrat într-un ghiol! spuse Babuşcă. Din nou valuri din stânga. Înaintăm în baltă... pe direcţia Dunării.

O rumoare de glasuri acoperi pentru o clipă duduitul surd al motorului, şi-apoi o voce groasă, spartă, răsună de undeva, din apropiere:

— Hei, Murfatlar, încotro? Mi-ai adus sticla de rachiu?

De jos, din magazie, cei doi băieţi auziră râsul surd al bătrânului.

— Prinde-o, Moţatule! Dar lotca cu peşte unde e? Ai pregătit-o?

— Am pregătit-o, drac bătrân! auziră băieţii râsul dogit al celuilalt. O iei la înapoiere.

Băieţii pricepură că trec pe lângă o cherhana.

— Dar încotro? Spre „Ostrovul lupilor?“

Băieţii auziră din nou deasupra lor hohotul de râs al bătrânului:

— Da, la „Ostrovul lupilor“! Ha, ha, ha! Ce bei aşa, mă? E spirt medicinal! O să dai ortul popii, Moţatule! Ha, ha, ha! Al dracului om!

Rumoarea de glasuri se pierdu în urmă. Acum nu se mai auzea decât duduitul surd al motorului.

După o jumătate de oră de drum, motorul remorcherului tăcu brusc. Încet, încet, micul vas aluneca pe apă. Apoi se opri. Uşa de scânduri se deschise şi capul bătrânului apăru în lumina orbitoare ce năvăli în întunericul magaziei.

— Hai, berbecuţii tatii! strigă acesta cu vocea batjocoritoare. Ieşiţi de acolo! Chioru a trimis trăsura să vă ia!

Scatiul şi Babuşcă ieşiră pe puntea remorcherului, orbiţi pentru o clipă de lumina puternică a soarelui. Remorcherul se oprise pe-un canal sălbatic şi pustiu, care se bifurca în două şuvoaie mari de apă ce dispăreau printre sălcii

uriașe. Prințul, rezemat de bordul remorcherului, vorbea cu un individ care stătea în picioare într-o barcă, ținându-se cu mâinile de balustradă:

— Nici eu nu te-aș fi recunoscut, Ciupitule, spunea vesel Prințul. Ce vrei? Sunt zece ani, bătrâne! Tot n-ai scăpat de mutra ta scârboasă?

Scatiul și Babușcă priviră spre omul din barcă și rămaseră cu răsuflarea tăiată.

Omul era ras în cap, ca o bilă, și avea toată fața ciuruită de vărsat.

— Chiorul o să se bucure c-ai venit să lucrezi la noi, spuse cu un rânjet înspăimântător cel poreclit Ciupitul. Îi plac băieții subțiri... Cu carte... A fost greu la pârnaie, Prințule?

— Greu! recunoscu Prințul, sărind peste bordul remorcherului și așezându-se cu grijă în barcă. Dar cu băieții ăștia ce treabă aveți?

Ciupitul aruncă băieților o privire care făcu să le înghețe sângele în vine.

— Cu gușterii ăștia doi? rânji omul cu fața ciupită de vărsat. L-au dat pe Fredy pe mâna Vânătorului... și-acum Fredy e mort.

Fața Prințului se întunecă.

— Fredy? Păcat! murmură el. Lucra frumos... Am spart cu el un magazin la Brăila. Ce vremuri de aur, Ciupitule! Ce vremuri!

— Mi-amintesc! spuse sec Ciupitul, făcându-i semn Scatiului și lui Babușcă să coboare în barcă. Mai repede, mai repede, gușterilor! strigă el, așezându-se și apucând lopețile. Și tăceți mâlc! Altfel vă curăț!

Și Ciupitul afundă vâslele în apă. Barca porni și se îndepărtă încet, încet de remorcher. Scatiul și Babușcă, cu mâinile legate la spate, se priviră din nou în tăcere.

Înțeleseră că omul acesta cu fața groaznică îi ducea la Chioru.

În curând, remorcherul se pierdu după o salcie, zvârlind în văzduh o ultimă șuviță de fum negru ce se înșuruba leneș și care dispăru în văzduhul încremenit. Ciupitul vâslea din ce în ce mai repede, în timp ce canalul se îngusta, șerpuind mereu printre trestiișuri și ochiuri de apă acoperite de lintiță și nuferi sălbatici.

Departe, în stufărișurile învăluite în aburi trandafirii, răsunau din când în când strigătele ciudate și clămpănitul uscat al pelicanilor. Stoluri compacte de rațe sălbatice zburau la răstimpuri scurte deasupra stufului, și-apoi – zărind barca – săgetau amețitor văzduhul, fâlfâind prelung și ascuțit ca niște proiectile.

Deodată, după un cot al canalului, în fața băieților apăru un mal înalt, acoperit de sălcii bătrâne și pline de scorburi. Ciupitu împinse barca într-acolo și în curând ea se opri, scrâșnind ușor în malul nisipos.

— Am ajuns, Prințule! spuse cu un zâmbet bizar Ciupitu, dând drumul lopeților. Scoțând de sub fânul din barcă o pușcă militară, sări pe mal. Hai, în flanc câte unul! Coborârea!

Prințul privi deznădăjduit la bocancii Ciupitului care se înfundaseră pe jumătate în mâl.

— Ascultă, Ciupitule, un debarcader mai ca lumea n-aveți?

Celălalt avu un râs sinistru:

— Lasă fasoanele, Prințule! Suntem în deltă. Să vezi la noapte când ți-or tăbăci țânțarii pielea. Sări odată din barcă, lua-te-ar naiba să te ia! strigă omul cu fața vânătă, îndreptând pușca spre pieptul Prințului.

Acesta sări din barcă, se împiedică și căzu ca o pleașcă în mâl. Apoi se ridică, privindu-și îngrozit cămașa înflorată și mâinile pline de mâl negru și unsuros.

— Imbecilul de mine! scânci el. Ce-am lăsat! Păi la pușcărie eram un domn. Mă stima toată lumea și...

— Gura! i-o reteză Ciupitul, sprijinindu-i pe băieți să coboare din lotcă. Voi doi luați-o înainte!

Cu mâinile legate la spate, Scatiul și Babușcă pătrunseră în umbra întunecoasă a pădurii de sălcii. Ciupitu, cu pușca în mână, în fața lor, schimba mereu direcția, mergând în zigzag printre scorburile sălciilor, vârându-i prin lăstărișuri înalte și dese ca peria. În urma lor venea Prințul bodogănind tot timpul, șchiopătând de un picior și dând la o parte, cu delicatețe, din vârful degetelor, crengile care îi ațineau calea. Trecând printr-un păienjeniș de rădăcini de sălcii uscate și încolăcite, Scatiul și Babușcă se pomeniră deodată în fața unei colibe de pământ acoperite cu stuf. În loc de ferestre, se căscau niște găuri umplute cu șomoioage de papură, dând întregii colibe înfățișarea unei căpățâni cu doi ochi mari, bulbucați, ieșiți în afară. În ușa pe jumătate dărâmată nu se vedea nimeni. Ciupitu îi împinse pe cei doi băieți spre colibă. Punând două degete la gură, scoase un fluierat ascuțit și tremurător ca de huhurez. Peste câteva clipe, în ușă apăru un bărbat înalt și bine făcut. Oacheș, cu părul cârlionțat, cu ochi negri și strălucitori, bărbatul scrută un timp pe Prinț și pe cei doi băieți, și-apoi râse cu poftă. Prințul și băieții îl priveau uluiți.

— Ha, ha, ha! spuse el, continuând să râdă cu veselie și arătându-și dinții albi, strălucitori. V-așteptați ca Chioru să fie vreo pocitanie ca Ciupitu... Un fel de drac șchiop și chior, așa? adăugă el, făcând semn celor trei să se apropie. Ei bine, eu sunt Chioru! Poftiți încoace, domnilor!

Împinși de la spate de Ciupitu, cei doi băieți se apropiară de Chioru. Acesta îi cântări câteva clipe din privire, și-apoi se întoarse zâmbitor spre Prinț, întinzându-i mâna:

— Bine ai venit la noi, Prinţule!

Jenat încă, Prințul își șterse mâna murdară de noroi de poalele cămășii, și-apoi i-o întinse.

— Te salut, Chiorule! De mult așteptam clipa să te cunosc.

Atunci se întâmplă un lucru neașteptat. Cu o mișcare fulgerătoare, Chioru înșfăcă mâna Prințului, îl trase în jos, și-apoi, cu palma desfăcută, întinsă, îi aplică o lovitură scurtă în ceafă. Prințul căzu fără suflare la pământ, ca un sac de cartofi. Chioru se aplecă și, scoțându-i revolverul din buzunar, se adresă Ciupitului cu același zâmbet pe buze:

— Ia-i aparatul de radio și leagă-l! Acum șase luni, Prințul a murit în infirmeria spitalului, la puşcărie. Când s-o trezi o să ne explice el cum de-a reușit să învie. Mă interesează și pe mine rețeta asta.

Aplecându-se, Ciupitu suflecă pantalonii celui care zăcea neînsufleţit la pământ și scoase, dintr-o teacă de piele fixată pe picior, un mic aparat portativ de radio.

— Am găsit jucăria! spuse acesta, ridicându-se și întinzând aparatul. S-au modernizat ăștia de la poliție! Ia te uită cu ce umblă! De altfel, zău c-aș fi jurat că e Prințul. Mare artist, ăsta!

Scatiul și Babuşcă priveau încremeniți spre omul care zăcea neînsufleţit la pământ, cu fața în jos și brațele larg desfăcute.

Ciupitu scoase o sfoară din buzunar și începu să-l lege.

*

După ce-l legă bine de mâini și de picioare pe cel care zăcea la pământ fără suflare, Ciupitu îl aruncă ca un sac pe umăr și o porni spre un mic bordei îngropat în pământ și acoperit de stuf. Un lacăt greu și ruginit atârna la ușa de scânduri. Ținându-l când cu o mână, când cu cealaltă pe omul care atârna în spatele lui, Ciupitu se scotoci prin buzunare, înjurând îngrozitor, și, în sfârșit, găsi cheia. Descuie lacătul, și-apoi – aplecându-se brusc – îl aruncă pur și simplu pe așa-zisul Prinț în ușa de scânduri, care se deschise și se izbi de perete cu un zgomot asurzitor.

Băieții îl văzură pe Prinț zburând și dispărând în bezna din bordei. După ce puse lacătul la loc, omul cu fața ciupită ridică pușca de jos și se răsti la cei doi băieți:

— Și-acum e rândul vostru! Hai, marș înainte!

Abia acum Scatiul și Babuşcă observară că Chioru nu mai era lângă ei. Dispăruse în colibă. Omul cu fața ciupită îi îmbrânci într-acolo.

Pătrunzând în colibă, Scatiul și Babuşcă se treziră mai întâi într-o tindă. În afară de-o pirostrie și de-un ceaun afumat, care zăceau în cenușă, într-o coastă, ca o corabie eșuată la mal, nu se mai afla nimic. În încăperea alăturată, Chioru – urcat pe-o masă de scânduri grosolane, așezată pe patru pari groși

bătuți în pământ – ascuțea o nuielușă de salcie. Îmbrânciți din urmă, Scatiul și Babuşcă se treziră în fața lui.

— Să spuneți, mormăi Chioru, cum l-ați aranjat pe Fredy și ce-ați câștigat la afacerea asta?

Scatiul simți că i se urcă sângele în cap.

— Ascultă, nene, spuse el, cu glas tremurător de mânie. Nu știu de ce tot dați zor cu profesorul ăsta... Eu sunt barcagiu în port, la Pradina... Mă cunoaște toată Dunărea... Pe mine și pe Babuşcă... Nu-i așa, Babuşcă?

Babuşcă scoase brusc capul dintre umeri și spuse, parcă trezit pe neașteptate din somn:

— Mai e vorbă!

— Profesorul m-a tocmit să-l duc la „Ostrovul lupilor“... și l-am dus. Asta-i tot! continuă Scatiul. Ba nu, mai era s-o și pățim. Un vânător și un bărbos ne-au alergat toată balta.

— Minți! urlă Chioru, ascuțind nuielușa de salcie și înfigând cuțitul în masă. Fredy și-a dat sfârșitul în brațele mele. Știi care au fost singurele lui cuvinte?

Scatiul și Babuşcă ridicară din umeri.

— Băieții... Pradina... știu tot... Răzbună-mă... Asta ca să știți bine că despre voi e vorba, spuse, aproape țipând, Chioru, fulgerându-i cu privirea. Mai cântă și-acum, Scatiule, dacă poți!

— Ce atâtea vorbe, șefule, strigă Ciupitu, ridicând pușca și manevrând închizătorul. Le tragem câte un glonț și gata! Am pierdut și-așa destulă vreme cu ei.

— Ia-i! tună Chioru, sărind de pe masă. Du-i în pădurice și termină cu ei!

Scatiul și Babuşcă înțeleseră că viața lor atârnă acum de-un fir de păr.

— Ți-am spus, măi? strigă deodată Scatiul, întorcându-se spre Babuşcă, privindu-l drept în ochi. Ți-am spus să luăm ceasurile și s-o ștergem? Ți-am spus, măi?

Babuşcă îl privi o clipă mirat, și-apoi ochii lui verzi scânteiară. Înțelesese.

— Eu n-am vrut? se apără el cu îndârjire. Tu, cu barca și cu spitalul tău, ai încurcat treaba.

Cei doi răufăcători încremeniră, ascultând cu urechile ciulite.

— Ia stați! spuse într-un târziu Chioru. Ce tot vă certați acolo? Despre ce ceasuri e vorba?

Scatiul îi făcu un semn lui Babuşcă cu cotul să tacă.

— Ba am să spun! strigă acesta cu o voce pițigăiată, apropiindu-se de Chioru. Dacă îți dăm ceasurile, ne dai drumul, nene?

— Ceasurile de aur?! bâigui Chioru, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea. Știți unde sunt ceasurile?

— Da! minți Babuşcă.

— Unde sunt? întrebă, aproape în șoaptă, Chioru. La „Ostrovul lupilor“?

— Da! continuă Babuşcă. Vânătorul și Bărbosul le-au îngropat acolo.

Erau într-o valiză galbenă...

— Ți-am spus eu? strigă triumfător Chioru, întorcându-se spre omul cu fața ciupită, în timp ce sudoarea i se scurgea pe obraji. Ți-am spus eu că le-au îngropat acolo?

Ciupitu clătină neîncrezător din cap.

— Și dacă gușterii ăștia ne mint?

Chioru smulse cuțitul înfipt în masă și îl vârî într-o teacă de piele, atârnată de curea, pradă unei nemaipomenite agitații.

— O sută de ceasuri de aur... O sută... Fugi! Fugi și caută hârletul... Ia și vâslele... Plecăm! Plecăm la „Ostrovul lupilor“! Ce-ai rămas așa? Aleargă! Ce stai?

Ciupitu rezemă pușca de perete și dispăru repede din încăpere, ca o umbră.

Deodată Chioru se opri și privi lung spre cei doi băieți. Acum Scatiul și Babușcă înțeleseră de ce bărbatul din fața lor era poreclit Chioru. Din când în când, un ochi îi aluneca într-o parte și câteva clipe se uita cruciș.

— Ar fi bine, spuse liniștit acesta, ștergându-și fruntea cu dosul palmei, ca ceasurile să fie într-adevăr la „Ostrovul lupilor“. Altfel am să vă jupoi de vii! S-a înțeles?

Scatiul și Babușcă îi înfruntară privirea în tăcere.

În clipa aceea, Ciupitu apăru în pragul ușii cu două vâsle grele pe umăr și o cazma în mână.

— Sunt gata, șefule! spuse el.

*

Chioru ridică pușca rezemată de perete și făcu semn celor doi băieți să părăsească încăperea. Când toți patru ieșiră afară din coliba întunecoasă, Chioru se opri și, întinzând brațul, arătă băieților un stol de rațe sălbatice care zburau departe, deasupra pădurii de sălcii.

— Plecăm la „Ostrovul lupilor“, le spuse el, dar băgați de seamă! Să nu încercați să fugiți! Când trag, nu greșesc niciodată ținta. Priviți! adăugă el, ducând pușca la ochi și apăsând pe trăgaci.

Detunătura armei cutremură pădurea. Rața sălbatică, care zbura în fruntea stolului, zvâcni, se dădu peste cap, și-apoi căzu lung în picaj, dispărând undeva, departe, în frunzișul pădurii.

Cu un rânjet de satisfacție, Chioru manevră închizătorul armei și cartușul gol căzu, fumegând, la picioarele celor doi băieți, care îl priviră înmărmuriți.

— Așa că vă este clar pe ce picior dansați... nu? le spuse Chioru, privindu-i cu un zâmbet ironic. Veți fi voi șmecherii Dunării, dar pe Chioru nu l-a tras încă nimeni pe sfoară. Hai, luați-o spre pădure!

— Și cu sticletele ce facem? interveni Ciupitu, arătând spre ușa de scânduri a bordeiului. Îl curățăm?

— Ne răfuim cu el la întoarcere! răspunse Chioru, grăbit. Să punem mai întâi mâna pe ceasuri. Să mergem!

Și întregul convoi se puse în mișcare. Cu mâinile legate la spate, Scatiul și Babușcă, încadrați de cei doi răufăcători, intrară în pădurea de sălcii și – străbătând lăstărișurile încâlcite și dese ca peria – ajunseră din nou pe malul canalului unde îi aștepta barca; la apariția lor neașteptată, o droaie de șobolani de apă negri, cafenii, cu boturile turtite și urechile scurte, săriră din barcă în apă și dispărură ca prin farmec în adâncurile limpezi ale canalului.

— Urcați-vă în barcă... și lungiți-vă cu fața în jos! le porunci Chioru celor doi băieți, împingându-i spre luntre. Care ridică capul... s-a dus! adăugă el, făcându-i semn Ciupitului să pună vâslele.

Barca era plină cu fân proaspăt cosit. Scatiul și Babușcă se urcară în luntre și se trântiră în fân, cu fața în jos. Cei doi răufăcători se urcară, și barca începu să alunece ușor pe apă, în clipocitul delicat, abia auzit, al lopeților.

Stând culcat cu nasul în fân, Scatiul înțelesese ce anume atrăsese droaia de șobolani în barcă. Fânul mirosea puternic a pește. Ici, colo, încurcate în fân, se zăreau câteva săbioare, căzute pesemne acolo dintr-o vârșă a Ciupitului.

Deodată ochii Scatiului scăpărară. Întoarse încet capul spre Babușcă, dar acesta, cu un aer încremenit, privea la peștișorii risipiți prin fân ca la cine știe ce minune.

— Babușcă! șopti Scatiul.

Babușcă întoarse brusc capul. Un fulger verde îi țâșni din ochi, apoi pleoapele îi căzură încet, somnoroase.

— Le facem... „ferăstrăul“? întrebă el tot în șoaptă.

Scatiul îl privi drept în ochi și dădu ușor din cap.

— Gura! strigă Chioru undeva la spatele lor. Ce tot șușotiți acolo?

Scatiul și Babușcă tăcură. Barca înainta mereu printre stufărișuri. După vreo două ore de mers, Chioru anunță triumfător:

— „Ostrovul lupilor“! Ridicați-vă!

Scatiul și Babușcă se întoarseră și se ridicară în capul oaselor. În fața lor, învăluit în perdele de aburi, răsărise din nou „Ostrovul lupilor“, plutind parcă, într-o tăcere grea, în mijlocul întinderilor nemișcate de apă.

— Unde acostăm? întrebă Chioru îngrijorat, ațintind asupra celor doi o privire grea și întunecată. La salcie?

— Da... la salcie! răspunse liniștit Babușcă. Dar ne dai drumul, nene?

— Bineînțeles! Îmi dați valiza și sunteți liberi! spuse cu un aer ciudat Chioru, trăgând cu coada ochiului spre omul cu fața ciupită. Nu vedeți? Ciupitu abia așteaptă... să vă dea ordinul de lăsare la vatră.

Omul cu fața ciupită rânji și tăcu. Peste câteva minute, cu scrâșnet prelung, barca se opri la mal, în dreptul sălciei uscate.

— Ei, unde-s ceasurile? întrebă Chioru, când toți coborâră pe mal, ștergându-și fruntea leoarcă de sudoare cu dosul palmei. Aici? La piciorul sălciei?

— Nu... nu... a... acolo... se bâlbâi Babușcă, arătând cu mâna spre păpurișul culcat, la câțiva metri de salcia pe unde înainte trecuseră Vânătorul

și Bărbosul, când porniseră să cerceteze „Ostrovul“.

— Unde... acolo?! se miră Chioru.

— Pe... Pe-acolo au luat-o cu valiza și cu un hârleț în mână! se bâlbâi Babuşcă din nou. Când s-au întors, erau fără valiza galbenă. Aveau doar hârlețul cu ei.

Ochii Chiorului se măriră, de parcă ar fi vrut să sară din orbite. Alb ca varul, întinse încet mâna, și-apucând țeava puștii scoase arma din barcă.

— Mie îmi vindeți voi gogoși de-astea? spuse el încet, scoțând piedica armei. Mie?

Și ridicând arma o puse la ochi.

— Nu trage, șefule! strigă Ciupitu, care între timp se apropiase de păpuriș. Se pare că guşterii au dreptate. Privește! Sunt urmele Vânătorului și ale lui Max.

Chiorul luă arma de la ochi și se repezi cu ea în mână spre păpuriș. Îngenunche, dădu păpurișul la o parte și, după ce adulmecă pământul câteva clipe ca un copoi, spuse cu glasul sugrumat:

— Hârlețul... Da... Hârlețul, repede hârlețul! Urmele or să ne ducă la locul unde au îngropat valiza.

— Și cu băieții ce facem? Îi luăm cu noi? întrebă Ciupitu, gata să pornească spre barcă după hârleț.

— Dă-i dracului acum! strigă Chioru, culcând ca un apucat păpurișul în stânga și în dreapta. Leagă-i de mâini și de picioare și vino după mine!

Și Chioru dispăru, în patru labe, în păpuriș.

După ce-i legă pe cei doi băieți zdravăn, azvârlindu-i ca pe niște saci lângă o salcie, Ciupitu luă pușca și hârlețul din barcă și se repezi și el pe urmele Chiorului.

Abia dispăru, când se petrecu un lucru extraordinar.

Scatiul și Babuşcă se încovrigară brusc și trupurile lor subțiri și elastice alunecară cu ușurința unor țipari printre mâinile lor legate la spate.

— Ai luat și tu câteva săbioare? întrebă Scatiul, desfăcând palmele în care se vedeau câțiva peștișori striviți.

— Luat, spuse Babuşcă, dacă „jupânul“ e acasă, într-un sfert de ceas am șters-o.

— Dă-i drumul! șopti Scatiul și – azvârlindu-se la pământ – se rostogoli spre o salcie care se afla la câțiva pași de ei.

Babuşcă îl urmă. Sub rădăcinile putrede ale sălciei uscate, spălate și albite de ploaie, se zăreau câteva găuri adânci și întunecoase. Cu mișcări iuți, aproape fulgerătoare, cei doi băieți așezară săbioarele grămadă în dreptul unei găuri.

— Și-acum... costreii! strigă Scatiul, începând să smulgă cu mâinile legate niște frunze lungi, subțiri și lucioase, ce creșteau prin apropiere; le presără peste grămăjoara de pește. Babuşcă smulgea și el frunzele cu o iuțeală de maimuță.

În curând, peștișorii dispărură sub o grămadă de frunze. Babuşcă, legat

cum era, se așeză în genunchi și ridică mâinile deasupra grămezii de frunze, gata parcă să dea o lovitură nimicitoare.

— Lasă-l pe mine, Scatiule! șopti el, cu aerul lui somnoros. Cred că jupânul a și simțit mirosul de pește!

Scatiul se rostogoli într-o parte și, așezându-se pe o coastă, ascultă cu urechile ciulite glasurile celor doi răufăcători ce răzbeau surd până la ei de undeva, de departe, din păpurișuri.

La picioarele sălciei, în genunchi, Babușcă aștepta încordat. Clipele treceau.

Deodată, grămada de frunze tresări ușor. Apoi... din nou liniște. Nicio mișcare. După o clipă, frunzele tresăriră încă o dată. Babușcă părea de piatră. Brusc, frunzele se ridicară puțin și, în clipa aceea, mâinile lui Babușcă căzură fulgerător, ca o ghilotină.

— L-am prins! Era acasă „jupânul“! șopti înfrigurat Babușcă. Hai, Scatiule, vino să-l punem la treabă!

Scatiul se apropie de Babușcă și vârî mâna sub grămada de frunze.

Peste câteva clipe, apăru un șoarece de apă.

— Hai, „jupâne“! Dă-i drumul la „ferăstrău“! spuse cu un aer vesel Scatiul, lipindu-l de pământ și prinzându-i picioarele cu legătura de sfoară ce-i înfășura mâinile.

„Jupânul“ se încovrigă și începu să roadă cu furie sfoara care îl ținea prizonier.

Glasurile celor doi răufăcători care cotrobăiau și săpau ici-colo prin păpurișuri se auzeau din ce în ce mai aproape. Șobolanul de apă rodea frânghia din ce în ce mai furios. Deodată, unul dintre nodurile care țineau mâinile Scatiului plesni, se destrămă și, odată cu el, celelalte se lărgiră și se desfăcură ca prin farmec. Mâinile Scatiului erau acum libere. Cu un chițcăit scurt, „jupânul“ se dădu peste cap și dispăru ca un fulger în gaura de sub salcie.

— Hai, Babușcă! Dă mâinile încoace! strigă Scatiul, încercând să dezlege mâinile prietenului său.

Dar totul fu zadarnic. Nodurile duble și puternice, pe care le făcuse bătrânul marinar, erau cu neputință de desfăcut.

— La barcă! La barcă, Babușcă! strigă cu furie neputincioasă Scatiul. O să te dezleg pe drum! Repede, repede!

Băieții se rostogoliră spre barca care se legăna ușor pe valuri lângă mal. Scatiul se aruncă în barcă. Tocmai se pregătea să-l ajute pe Babușcă, legat cobză, să se urce în lotcă, când foșnete puternice răsunară în păpuriș și înjurăturile groaznice ale Chiorului, care se întorcea, tunând și fulgerând, ajunseră până la ei.

Scatiul și Babușcă înțeleseră că era prea târziu ca să mai poară fugi cu barca.

*

— Ce facem? strigă desperat Babuşcă. Vin, îi auzi?

Păpurişurile foşneau din ce în ce mai aproape. Nu mai era nicio clipă de pierdut.

— Babuşcă, scoate-ţi pantofii şi aruncă-i pe mal! strigă Scatiul, în timp ce desprindea cu mişcări fulgerătoare vâslele de la barcă. Aşa... Stai că vin şi eu! adăugă el, sărind jos din barcă cu vâslele în mână.

Ajuns lângă Babuşcă, le azvârli jos, îşi scoase cămaşa şi pantofii, pe care îi azvârli peste ai lui Babuşcă. Acum înjurăturile Chiorului răsunau în păpurişuri la câţiva paşi de ei. Scatiul apucă din nou vâslele şi, peste câteva clipe, băieţii se rostogoliră de pe mal, spre păpuriş.

— Priveşte! strigă Chioru, apărând peste câteva clipe cu puşca în mână şi arătând spre cămaşa Scatiului şi pantofii celor doi băieţi, azvârliţi pe mal. Au şters-o! Cum i-ai legat? adăugă el, ridicând de jos sfoara roasă de şobolan şi arătându-i-o Ciupitului. Cu o sfoară putredă, ai?

— Şi ne-au luat şi vâslele! gemu înfricoşat Ciupitu. Au şters-o cu ele... înot... pe canal!

— Pe canal?! strigă Chioru. Ne-au luat vâslele ca să nu-i putem ajunge cu barca. Ei bine, staţi că v-arăt eu vouă! adăugă el alb de mânie, azvârlind puşca în barcă şi scoţându-şi cămaşa. O să vedeţi voi acum cum înoată Chioru! Hai, Ciupitule, vino cu mine! Nu pot fi departe. Îi prindem cât ai zice peşte!

Cu un salt spectaculos, Chioru se aruncă în apă şi începu să înoate cu iuţeală fantastică spre gura canalului, pe urmele celor doi băieţi. Omul cu faţa ciupită îl urmă şi peste câtva timp, cei doi răufăcători, înotând vârtos, pătrunseră pe gura canalului şi dispărură după perdeaua înaltă de trestii. În aceeaşi clipă, păpurişul din spatele bărcii foşni şi Scatiul îşi făcu apariţia cu vâslele în mână.

— Hei, Babuşcă, poţi să ieşi! spuse el liniştit. Păcăleala s-a prins. O să ne caute ei mult şi bine.

Babuşcă, legat cobză de mâini şi de picioare, se rostogoli şi el afară din păpuriş şi adulmecă, cu urechile ciulite, liniştea întinderilor de apă.

— Greu, Babuşcă? îl întrebă, zâmbind, Scatiul.

— Greu! răspunse oftând Babuşcă. Cu ăştia văd c-am descurcat-o. Să văd cum o descurc iar acasă. Cred că tata mi-a şi planificat o bătaie.

— S-o ştergem atunci! şopti Scatiul. Aşteaptă-mă o clipă, Babuşcă, mă duc să aduc o scoică!

Şi în clipa următoare sări în apă. Ajuns la câţiva metri de mal, Scatiul se opri brusc, trase aer în piept şi dispăru, cu mâinile ridicate, în adâncuri. Ajuns sub apă, se răsuci fulgerător şi o porni repede spre fundul ghiolului. Pe măsură ce înainta, pânzele uşoare şi jucăuşe de soare se topeau. Apa devenea din ce în ce mai rece şi mai întunecată. Scatiul cobora mereu. Acum în jurul lui domnea bezna. Pânza de brădiş sălbatic, plutind ici-colo în adâncuri, i se încolăcea de mâini şi de picioare, îi zgâria pieptul şi gâtul, legănându-se în întuneric, ca braţele unor caracatiţe uriaşe. Scatiul cobora mereu. Capul îi vâjâia, şi în gură

simțea gustul sângelui, care îi curgea din nas. În sfârșit, mâna Scatiului întâlni fundul rece și vâscos al ghiolului. Se așeză cu burta pe mâl și se roti de câteva ori repede, ca o morișcă. Deodată, degetele lui întâlniră o piatră rece și lucioasă. Scoica! Cu o săritură, Scatiul o smulse din nămol.

— Sus! Sus la aer! îi strigă parcă cineva la ureche, și în clipa următoare, cu scoica în mână, Scatiul zbura în sus, ca o săgeată.

Când apăru la suprafața apei, Scatiul auzi niște urlete prelungi care veneau dinspre gura canalului. Întorcând capul, zări pe Chioru și omul cu fața ciupită care se întorceau, zburând parcă pe apă, spre el. Cu câteva aruncături de braț, Scatiul ajunse la mal, trânti scoica de pământ, care se prefăcu în țăndări, și-apucând o bucată de scoică spartă se repezi la Babușcă. Coaja de scoică tăia ca un brici. Cât ai clipi din ochi, Scatiul reteză legăturile care îl țineau prizonier pe Babușcă, și-apoi cu o singură mișcare fulgerătoare îi eliberă picioarele.

— La barcă, la barcă, Babușcă! strigă Scatiul, azvârlind coaja de scoică și ridicând lopețile de jos. Privește! Vor să ne taie drumul spre „stăvilar“!

Într-adevăr, cei doi își schimbaseră direcția de înot și acum veneau, ca niște ulii pe diagonală, cu gândul să taie calea celor doi băieți.

Scatiul și Babușcă, în barcă, potriviră lopețile și peste câteva clipe, cu o smucitură puternică, luntrea se repezi înainte. Și cursa începu. Lopețile gemeau, trosneau, în timp ce luntrea sărea din când în când peste valuri, ca o uriașă lăcustă neagră. Tăindu-le calea, Chioru și omul cu fața ciupită veneau glonț spre ea.

— Ne taie calea! strigă Scatiul, arătând cu capul spre răufăcători și continuând să tragă vârtos la vâsle. Ia arată-le ce știi Babușcă! Oprește-i!

— Am înțeles! răspunse scurt Babușcă, și vârând repede mâna în sân scoase praștia.

Cu mișcări sigure, potrivi în ea o pietricică albă, și-apoi duse praștia fulgerător la ochi.

— I-am prins! strigă triumfător Chioru, făcându-i semn cu mâna Ciupitului să se repeadă la barcă.

Dar chiar în clipa aceea, Chioru auzi un bâzâit prelung, și apa de sub nasul lui explodă. O ploaie de stropi înspumați îl plesni peste față, îl orbi, îl înecă și el rămase năucit, cu mâna întinsă spre barca care – asemeni unui țipar prelung – alunecă și trecu ca o nălucă pe lângă el.

*

Băieții scăpaseră. Scatiul vâslea cu putere, în timp ce Babușcă, cu praștia în mână, gata să tragă, privea în urmă, acolo unde, departe, din ce în ce mai departe, capetele celor doi răufăcători, apărând și dispărând în valuri, se estompau și se topeau încet prin perdelele de aburi.

— Babușcă, treci la vâsle! spuse vesel Scatiul. Am scăpat! Într-o oră suntem la „stăvilar“.

Babușcă își ascunse traista în sân și dând la o parte cu grijă pușca

încărcată a Chiorului, care îi ținea calea rezemată de marginea bărcii, se așează lângă Scatiu.

— Ia te uită cine voia să pună mâna pe noi! mormăi el disprețuitor, apucând o vâslă și-aruncând o ultimă privire spre „Ostrovul lupilor“. Păi dacă eram proști, nu muream de mult? Era nevoie de Chioru și de Ciupitu ăla?

Înfigând cu sete vâslele în apă, băieții navigau în plin ghiol. În urma lor, „Ostrovul lupilor“, învăluit în aburi ca într-o mare de pene albe, se depărta încet, încet, micșorându-se.

— Privește, Babușcă! Se apropie un remorcher! strigă deodată Scatiul, oprindu-se din vâslit și arătând cu mâna un punct cenușiu, învăluit într-un nouraș de fum negru, care venea spre ei cu repeziciune.

Babușcă sări în picioare și duse palma streașină la ochi.

— Scatiule, spuse el, după ce privi câteva clipe în tăcere spre vasul care se apropia. Știi cine vine?

— Nu! răspunse acesta, ducând și el palma streașină la ochi. Nu se poate! adăugă apoi, sărind la rându-i în picioare și învârtindu-se ca un lup încolțit în barcă. Vine bătrânul Murfatlar! E remorcherul lui.

— El este! șopti repede Babușcă, rotindu-și privirea în jur, vrând parcă să găsească o scăpare. O să ne ajungă din urmă și-o să ne scufunde. Ce facem, Scatiule?

Scatiul privi departe, peste ape, spre stufărișurile care se vedeau în zare, ca o linie subțire și delicată de tuș.

— N-avem timp să ajungem în stufărișuri! spuse el. La vâsle, Babușcă! La vâsle! Poate bătrânul nu ne-a zărit. Să schimbăm direcția!

Se repeziră la vâsle. Peste câteva clipe, barca zbura spre stufărișuri, sărind peste valuri, mușcând și sfâșiind apa cu botul ei ascuțit, azvârlind-o ca niște petice înspumate în aer. Dar și remorcherul își schimbase direcția. Cei doi băieți deslușeau acum coșul lui înalt și negru, mâncat de rugină, ce venea spre ei, scuipând din când în când în văzduh coloane înalte de fum.

— Și totuși vine spre noi! strigă Babușcă, vâslind și întorcând mereu capul spre remorcherul care se apropia cu motoarele duduind în plin. Ne ajunge din urmă.

— N-avem ce face! Să ne pregătim de luptă, Babușcă! spuse liniștit Scatiul, dând drumul vâslei, cu privirea ațintită spre vasul scorojit și putred, care acum venea șerpuind, în plină viteză, drept spre barcă. Repede! Dă-mi pușca, Babușcă!

Babușcă îl privi o clipă cu gura căscată.

— Pușca?! îngăimă el. Păi știm noi să tragem cu pușca?

Scatiul îl dădu la o parte, și-apucând pușca, se trânti în fân, rezemând țeava armei de marginea bărcii; apoi o îndreptă spre remorcherul care se apropia.

— Hai, Babușcă... praștia! Ce stai?

Ca trezit din somn, Babușcă scoase praștia din sân și se trânti lângă Scatiu, în fân. Parcă speriat de poziția războinică a celor doi băieți,

remorcherul o coti la stânga într-un vârtej de spumă.

— Fuge! strigă bucuros Babuşcă. A văzut că avem puşcă. O ia la sănătoasa. Uraaa!

Dar bucuria îi fu de scurtă durată. Remorcherul se opri brusc, apoi, rotindu-se de câteva ori în jurul lui, o porni din nou spre barcă. Acum era aproape.

Pe măsură ce vasul înainta spre ei, o uimire fără de margini îi cuprindea pe cei doi băieţi. În cabina pilotului – prin geamul mare şi afumat, pe jumătate spart – nu se zărea nimeni. Uriaşa cârmă se clătina singură, ca un om beat, când într-o parte, când în alta.

— Ce-i asta, Babuşcă?! făcu uimit Scatiul, lăsând patul armei să cadă în barcă. Priveşte! Nu-i nimeni la cârmă!

— Şi nici pe punte! adăugă aiurit Babuşcă. Să ştii că bătrânul s-a îmbătat pe undeva şi-o fi scăpat remorcherul.

— Şi-acum aleargă nebun, de unul singur, pe apă! Uită-te la el! Să-l prindem! Ce zici? spuse Scatiul, înviorându-se deodată. O să putem?

— Ba bine că nu! mormăi Babuşcă, azvârlind praştia în barcă şi începând să-şi suflece mânecile de la cămaşă. Vâsleşte spre el! O să mă prind de scară.

*

Scatiul sări la vâsle şi dintr-o singură mişcare a lopeţilor întoarse barca cu botul spre remorcherul care sosea. Ghemuit în barcă ca o pisică gata să sară, Babuşcă îl aştepta. Şi remorcherul sosi aproape de ei, cu duduitul asurzitor al motoarelor. Babuşcă se desfăcu fulgerător şi, aruncându-se în apă, se prinse de scara remorcherului.

— L-am prins! gemu el, în timp ce Scatiul apropia încet, încet barca de pântecul ruginit al remorcherului care, împreună cu ei, înainta acum spre stufărişuri.

— Urcă-te sus, Babuşcă! strigă Scatiul, prinzându-se şi el de scară. Vin şi eu! Să leg numai barca!

Babuşcă urcă scara de fier şi sări pe puntea remorcherului. Uşa magaziei, în care bătrânul marinar îi aruncase pe cei doi băieţi, era larg deschisă şi se bălăbănea la fiecare legănare a vasului. În jurul unui colac gros de frânghie, aruncat în mijlocul punţii, câteva sticle goale de vin se rostogoleau de colo până colo, sunând ciudat pe scândurile putrede şi uscate. Uşa cabinei pilotului era şi ea larg deschisă şi se lovea mereu de peretele cabinei cu scrâşnet ruginit.

Uşor ca o umbră, Babuşcă sări peste colacul de frânghie şi, ocolind sticlele, făcu un pas pe scara care cobora în cabina pilotului. Privind în jos, se opri şi scoase un strigăt de spaimă. Lângă cârmă, răsturnat pe spate, cu braţele larg desfăcute, cu gura căscată, bătrânul Murfatlar – în cămaşa lui marinărească, murdară şi pătat de ulei – zăcea mort într-o ploaie de cioburi, ciuruit de gloanţe din cap până în picioare. Scatiul apăru ca o umbră lângă Babuşcă.

— Ce-i?! întrebă el în şoaptă. De ce-ai strigat?

— Pri... privește! se bâlbâi Babușcă, neîndrăznind să schițeze nicio mișcare. Bă... bătrânul Murfatlar...

Dând cu ochii de bătrânul care zăcea pe podeaua cabinei, Scatiul se îngălbeni la față. Cu vocea stinsă și înfrigurată abia îngână:

— L-a omorât cineva! S-o ștergem, Babușcă! Și încă repede.

Ca la o comandă, băieții urcară treptele scării care duceau afară, săriră peste colacul de frânghie răsucit pe punte, și-apoi dintr-un salt fantastic se aruncară peste bordul remorcherului. Căzură amândoi deodată, bufnind, în fânul din barcă. Scatiul se ridică și dezlegă barca cu mâini tremurătoare. Remorcherul țâșni înainte și luntrea rămasă în urmă pendulă de câteva ori pe crestele valurilor, țâșnite de sub vas. Cu motoarele duduind din plin, remorcherul se îndepărtă șerpuind bezmetic pe întinderea de apă nesfârșită a ghiolului. Privind în urma lui, cei doi vâsleau tăcuți și încordați. Trăgând la vâsle, nici Scatiul și nici Babușcă nu bănuiau că în curând aveau să fie singurii martori care știau ce se întâmplase la bordul micului vas. Și totuși, cei doi băieți nu cunoșteau încă multe lucruri. Ei ar fi rămas surprinși să afle că așa-zisul profesor pe care ei îl aduseseră la „Ostrovul lupilor“ făcuse parte la început din aceeași bandă cu Vânătorul și Bărbosul, iar Chioru nu era altcineva decât fratele lui Max. Totul mersese ca pe strună până în ziua când traulerul „Regina mării“ acostase în port, purtând la bord ceasurile de aur trecute prin contrabandă. Atunci Chioru se hotărî ca, împreună cu Profesorul, să-l tragă pe sfoară pe Vânător și pe Max, fratele său. Cu o oră mai înainte de timpul fixat ca întreaga bandă să se urce pe bordul traulerului, Profesorul dădu lovitura de unul singur și fugi cu ceasurile de aur spre „Ostrovul lupilor“, unde avea întâlnire cu Chioru. Prinzând de veste, Vânătorul și Max îl ajunseră din urmă cu o barcă cu motor, puseră mâna pe ceasuri și-l pedepsiră pe complicele trădător prin moartea groaznică pe care o cunoaștem.

Scatiul și Babușcă habar nu aveau de toate aceste amănunte. Ei lopătau acum de zor spre gura canalului care ducea spre „stăvilar“.

Deodată cei doi băieți auziră departe, în gura canalului, un bâzâit ușor, și peste câteva clipe pe apele ghiolului apăru un mic punct negru, care se apropia de ei cu repeziciune.

— Privește, Babușcă! strigă vesel Scatiul, dând drumul vâslelor și sărind în picioare. E șalupa lui nenea Vlad. Vine spre noi! adăugă el, agitând brațele deasupra capului și începând să strige: Aici!... Aici, nene Vlad!... Suntem aici!

Babușcă aruncă vâslele și – lucru neașteptat la el – începu să sară ca o broască prin fânul din barcă, făcând tumbe cât îl țineau puterile.

Acum șalupa era aproape. Băieții îl vedeau pe Vlad, în cămașa lui albă, cu un binoclu atârnat de gât, la prova vasului, și-alături de el, pe Spic, care sărea din când în când, nerăbdător, lătrând vesel spre cei doi băieți.

Peste câteva minute, ajutați de câțiva ostași înarmați, Scatiul și Babușcă urcau pe puntea șalupei militare, acompaniați de lătratul vesel și asurzitor al câinelui-lup.

— Formidabil! spuse Vlad, privind spre barca pe care tocmai atunci un

ostaș o lega de șalupă. Pușca și hainele sunt ale lui Chioru!

— Da! răspunse Scatiul râzând și strângându-l la piept pe Spic, care i se aruncase în brațe. Am șters-o și i-am lăsat goi pușcă.

— I-ați lăsat? Pe cine?! se miră Vlad. Mai era cineva?

— Da, unul Ciupitu! continuă Scatiul. Un om cu fața ciupită de vărsat de vânt.

— Interesant! Ia stați jos și povestiți-mi, băieți! Ați întâlnit pe cineva cu numele de Prințul?

*

Cu răsuflarea tăiată, Scatiul îi povesti lui Vlad pățania Prințului și felul cum acesta fusese doborât și aruncat în bordeiul săpat în pământ.

— Ciudat! spuse Vlad, întunecându-se deodată la față. Moartea adevăratului Prinț a fost păstrată în cel mai mare secret. Înseamnă că cineva din personalul spitalului închisorii a trăncănit. Vom vedea cine. Până una, alta, viața lui Preda, cel care a jucat rolul Prințului, este în mare pericol. Dacă Chioru ajunge la bârlogul lui înaintea noastră, locotenentul-major Preda este pierdut. Trebuie să-l găsim! Spuneai de-un marinar bătrân care v-a închis în magazie. Cum îl cheamă? Nu cumva Murfatlar?

— Bătrânul marinar nu ne mai poate ajuta! spuse Scatiul încet. E mort. Nu-i așa, Babușcă?

Acesta sări repede:

— Zău, nene Vlad, l-am văzut și eu cu ochii mei! Era făcut sită.

Babușcă povesti repede întâlnirea lor cu remorcherul-fantomă.

— Deci bătrânul Murfatlar, spuse uimit Vlad când Babușcă încheie povestirea, a fost doborât de-o rafală trasă în geamul cabinei și, curios, în timp ce remorcherul mergea!

În clipa aceea, un ostaș cu automatul în mână se apropie în pas alergător de Vlad și strigă, arătând cu mâna undeva, în zare:

— Tovarășe căpitan! Priviți... Priviți într-acolo!

Vlad și cei doi băieți întoarseră capetele și rămaseră înmărmuriți. Departe, în fața lor, undeva, parcă în fundul ghiolului, flăcări uriașe încătușau orizontul, în timp ce o coloană subțire de fum se înșuruba în văzduh, desfăcându-se apoi într-o gigantică ciupercă neagră sub cerul încremenit de vară. Vlad duse binoclul la ochi și privi.

— Remorcherul a fost incendiat! spuse el după câteva clipe de tăcere. Și-acum se scufundă într-o mare de flăcări.

La un semn al lui Vlad, motoarele șalupei duduiră și, făcând un scurt ocol, nava se îndepărtă, mărindu-și din ce în ce viteza spre vâlvătăile ce dansau la orizont.

— Deși, continuă Vlad, lăsând binoclul să cadă și întorcându-se spre cei doi băieți, o să ajungem prea târziu, oricum... mi-ați făcut un mare serviciu, băieți! În sfârșit, știu cine este „Râma de mare“... sau cel puțin bănuiesc.

— „Râma de mare“?! se miră Scatiul.

— Da! spuse gânditor Vlad. Un vierme ciudat și păros care trăiește ascuns în nisipul mării. Pescarii îl cunosc. E singura momeală pe care o atacă chefalul. Șeful bandei este poreclit „Râma de mare“. Îl căutăm de multă vreme.

— Dar pe vas nu era nimeni! interveni uimit Scatiul, numai...

— Totuși... podeaua era ciuruită de gloanțe, nu? făcu Vlad, ridicând binoclul și ducându-l din nou la ochi. „Râma de mare“ a făcut o greșeală grosolană. A vrut s-o repare incendiind remorcherul. Prea târziu. Voi ați văzut ceea ce trebuia văzut. Fără voi n-am fi știut ce s-a petrecut acolo.

Într-adevăr, pe măsură ce șalupa se apropia, remorcherul, arzând ca o torță uriașă pe apă, se scufunda încet, încet, azvârlind cu vuiete surde în văzduh trombe clocotitoare de abur.

În clipa următoare, urcând în fugă scara de fier ce ducea în cabinele șalupei își făcu apariția un radiotelegrafist care se apropie de Vlad și îi raportă ușor agitat:

— Tovarășe căpitan, „Libelula“ la aparat! Sunt pe recepție.

— Veniți cu mine! spuse Vlad celor doi băieți, făcându-le semn să-l urmeze, în timp ce Spic, luând-o înainte, dispăru cu un salt spectaculos în interiorul șalupei.

Coborând scara de fier, Scatiul și Babușcă, însoțiți de Vlad, pătrunseră în cabina radiotelegrafistului. Căpitanul se așeză la o măsuță în fața aparatului de radioemisie și își puse căștile la urechi:

— Aici „Albatrosul“, spuse Vlad, ridicând microfonul și ducându-l la gură. Sunt pe recepție! Transmite pe cifrul A! Te ascult!

Scatiul și Babușcă auziră în căștile de la urechile lui Vlad un șir de sunete ciudate, fără înțeles. Apoi Vlad apăsă pe un buton și adăugă în microfon:

— Mulțumesc, „Libelula“! Am înțeles!

Aparatul de radioemisie amuți.

— Șoferul dubei sanitare a fost arestat! spuse Vlad, scoțându-și căștile de radio și punându-le pe măsuță, în timp ce se ridica în picioare. Chioru l-a plătit cu bani grei. Acum știm și unde ați fost îmbarcați pe remorcher; la Vadul Roșu. Din păcate, moartea bătrânului marinar a tăiat firul care ducea spre bârlogul Chiorului.

— Păi noi știm încotro au luat-o de acolo! spuse repede Scatiul. Știm drumul ca pe apă! Nu-i așa, Babușcă?

Capul lui Babușcă se deșurubă fulgerător din umeri și ochii lui verzi scânteiară:

— Mai e vorbă!

— Cum așa?! făcu mirat Vlad. N-ați stat închiși tot timpul drumului într-o magazie întunecoasă?

— Ba da! răspunse zâmbind Scatiul. Dar eu și cu Babușcă vedem și cu urechile. Dacă n-ar fi așa, ce ne-am face noaptea în baltă?

— Și puteți să mă duceți la Preda? întrebă din nou, cu glas șovăitor, Vlad. Chiar acolo? În bârlogul Chiorului?

Scatiul și Babușcă se priviră mirați și ridicară nedumeriți din umeri:

— Păi de ce nu?

*

Șalupa militară părăsi balta și-acum zbura pe Dunăre ca o săgeată înspumată. Sus, pe la malurile abrupte și prăvălite, pădurile de sălcii cerneau în fluviu o ploaie albă și deasă. Mureau rusaliile. Căzând cu miile în vârtejuri rotitoare, cu străluciri de sticlă neagră, ele dispăreau târâte de curenți, în adâncuri. Apoi răsăreau din nou, în lungi dâre cenușii și murdare, azvârlindu-se într-o cursă fantastică în puhoaiele tulburi ale Dunării, ce goneau spre orizontul verde al mării.

— Privește, Babușcă! Vadul Roșu! spuse Scatiul, întinzând brațul spre niște pereți de lut roșu, înalți și bolovăniți ce se apropiau văzând cu ochii. Acolo am fost îmbarcați pe remorcher. Nu-i așa?

— Da! Uite și poteca pe care am coborât împreună cu Prințul, răspunse Babușcă, ținând palma streașină la ochi. Canalul trebuie să fie pe malul celălalt.

Vlad duse binoclul la ochi, îndreptându-l spre celălalt mal al Dunării, năpădit de trestii și, după ce scrută câtăva vreme, zise, lăsând brusc binoclul în jos:

— Nu văd nimic, băieți, niciun canal! Nu cumva v-ați înșelat?

— La semnul meu șalupa să pornească spre malul celălalt! interveni Scatiul, dându-l la o parte pe Spic, care i se tot urca pe picioare. Tu, Babușcă, numără!

Băiatul începu să numere rar și apăsat ca un metronom.

— Și-acum, spre malul celălalt! spuse Scatiul, acoperindu-și fața cu brațul, în timp ce, la un semn al lui Vlad, șalupa își schimbă direcția, tăind valurile spre malul celălalt.

Spic urmărea scena cu urechile ciulite.

— Și-acum, la dreapta! strigă Scatiul, spre uimirea lui Vlad, care nu vedea în dreapta lui decât un perete înalt și nesfârșit de trestii. Drept înainte!

La cârmă, de după geamul larg al cabinei, timonierul privi întrebător spre Vlad, apoi strigă, ridicând nedumerit din umeri:

— Ce facem, tovarășe căpitan? Intrăm în trestii?

Vlad păru să ezite o clipă, apoi, ridicând brațul, ordonă:

— Drept în trestii și... înainte, timonier! Drept înainte!

Într-un vârtej de spumă, șalupa o coti brusc și se năpusti cu zgomot în desișurile întunecate și încâlcite de trestii.

O clipă după aceea, șalupa pătrunse în apa limpede de gheață a unui canal.

— Formidabil! murmură Vlad, privind uimit pânza de apă ce alerga sub el. Un canal secret! Va să zică pe aici dispăreau bandiții ca niște năluci când îi urmăream pe Dunăre.

Scatiul ridică capul și, făcându-i semn lui Babușcă să oprească

numărătoarea, se adresă vesel lui Vlad:

— La capătul canalului e un ghiol! O luăm întâi la stânga, şi apoi la dreapta, până dăm de-o cherhana! Acolo e unul Moţatul.

După un sfert de ceas, cei de pe puntea şalupei zăriră, răsărind în mijlocul ghiolului, o construcţie ciudată, aşezată în apă pe stâlpi de lemn şi prinsă în setci şi năvoade uriaşe, desfăşurate jur împrejur, ca într-o gigantică pânză de păianjen. Şiruri de bărci negre, smolite, legate ici şi colo de nişte araci, se legănau uşor, în plin ghiol, într-o stranie cadenţă, sub cerul pustiu şi încremenit. Nicio mişcare. Cherhanaua, singură în mijlocul apelor, părea grea, ca de plumb.

— Bârlogul Chiorului este acolo! îi spuse Scatiul lui Vlad, arătând cu mâna creştetul întunecat al unei păduri ce se ivea la orizont, peste ape. De la cherhanaua asta am avut valurile, ca şi acum, în faţă. Aşa-i, Babuşcă? adăugă el, întorcându-se spre prietenul său, care tocmai făcea un schimb de strângeri de mână cu Spic.

*

Dar Vlad nu mai aşteptă răspunsul lui Babuşcă. Acum era sigur că băieţii îl duceau la ţintă. Ridicând pâlnia uriaşă ce stătea lângă picioarele lui pe punte o duse la gură şi strigă cu voce tunătoare:

— Atenţie, echipaj! Toată lumea pe punte! Ne apropiem de bârlogul Chiorului. Ocupaţi-vă posturile de luptă!

Lăsând cherhanaua în urmă, şalupa militară îşi spori viteza spre pădurea de sălcii ce părea să crească încet, încet din apă. În acest timp, câţiva ostaşi înarmaţi cu automate apărură din interiorul şalupei şi – trecând în pas alergător pe lângă Vlad şi cei doi băieţi – se culcară pe punte, ocupând poziţii de tragere. După un sfert de oră, şalupa intră în plină viteză pe un canal îngust şi întortocheat, ce şerpuia mereu ca o panglică printre trestiişuri încâlcite şi sălbatice. Deodată, la un cot al drumului, canalul se despică brusc în două braţe – două săgeţi limpezi şi strălucitoare ce se înfigeau, zburând parcă, în întunericul umed al unei păduri bătrâne şi scorburoase.

— De-aici ne-a luat în barcă omul cu faţa ciupită! spuse Scatiul, întorcându-se repede spre Vlad. Şi-am luat-o încolo, spre dreapta.

Vlad făcu un semn din cap timonierului, şi-acesta răsuci brusc cârma. Într-un vârtej de valuri care se năpustiră mugind în trestiişuri şi se căţărau clocotind înspumate pe malurile canalului, şalupa îşi schimbă din nou direcţia, dispărând sub draperiile uriaşe ale sălciilor.

— Atenţiune... în faţă! strigă Vlad, arătând cu mâna o barcă trasă la mal. Acostaţi cu băgare de seamă!

Scatiul şi Babuşcă văzură ostaşii culcaţi pe punte ducând automatele la ochi. Câteva închizătoare clănţăniră metalic.

Încet, încet şalupa se apropie de barcă. O linişte grea şi apăsătoare învăluia malul. Undeva, în inima pădurii de sălcii, o ciocănitoare bătea în coaja uscată a unui copac repede şi sacadat, ca o mitralieră. Cu un scrâşnet

ascuțit, șalupa se opri în mal. Bătăile ciocănitoarei încetară. Motorul șalupei mai dudui de câteva ori în gol, și-apoi se stinse și el.

Vlad își scoase revolverul din buzunar și sări primul pe mal, urmat de Spic.

— Hai, Spic, caută urma! șopti el, în timp ce scruta încordat, gata să tragă, malul povârnit, înecat în bălării.

Spic își ridică deodată nasul în vânt și, urcând în fugă malul abrupt, dispăru în pădure.

— După el! strigă Vlad, făcând semn cu brațul celor doi băieți și ostașilor de pe șalupă să-l urmeze. Spic ne duce la bârlogul Chiorului.

Acum toți, urcând malul, alergau prin pădurea de sălcii pe urmele lui Spic, ce gonea mereu înaintea lor, sărind ușor, ca o umbră peste buștenii prăvăliți la fiecare pas, prin desișurile uscate, dese ca peria. Deodată, Scatiul și Babușcă îl văzură pe Spic culcându-se, făcându-se una cu pământul și încremenind cu botul pe labe și urechile ciulite. La un semn al lui Vlad, toți se trântiră la pământ. În fața lor, printre tulpinile scorburoase ale unor sălcii, se zărea coliba. Alături de ea, bordeiul îngropat în pământ, în care fusese aruncat Prințul. Lacătul era scos și ușa de scânduri larg deschisă, trântită de perete. Așadar, Chioru ajunsese aici înaintea lor.

— Numai să nu fie prea târziu! murmură Vlad.

Întorcând brusc capul spre ostașii trântiți la pământ alături de el, adăugă pe-un ton sec:

— Înconjurați coliba!

Peste câteva clipe, ostașii, trăgând automatele după ei, dispărură, târându-se pe burtă, prin desișuri.

— Voi ascundeți-vă după salcia asta! le spuse Vlad celor doi băieți, arătându-le o salcie groasă și uscată ce se ridica din desiș la câțiva pași de ei. Și să nu scoateți capul! S-a înțeles?

Scatiul și Babușcă se ridicară dintr-un singur salt; se ghemuiră la picioarele salciei aproape căzând peste Spic.

Trecură câteva minute.

Deodată, cei doi băieți auziră o detunătură, o rachetă explodă deasupra lor sus în cinci stele roșii și orbitoare, care dansară o clipă în văzduh, și-apoi se prăvăliră, fumegând. Coliba era înconjurată.

Cu revolverul în mână, Vlad se ridică și sări în luminiș, strigând spre colibă, cu vocea limpede și tunătoare:

— Hei, voi cei din colibă! Ieșiți afară! Sunteți înconjurați! Predați-vă!

Din colibă nu veni niciun răspuns.

Vlad tocmai se pregătea să mai facă un pas, când Scatiul și Babușcă văzură cum o ploaie de scântei portocalii fulgerară în fereastra colibei un ropot asurzitor de împușcături, învăluite în fum, de se cutremură luminișul.

*

Vlad făcu un salt înapoi și se lipi de salcie, în timp ce gloanțele mușcau

adânc din coaja aspră, zdrențuind-o în toate direcțiile. Apoi tirul se opri. O liniște adâncă învălui din nou luminișul. Ici și colo, fumul împușcăturilor luat de vânt se încolăcea, se destrăma în șuvițe subțiri ce pâlpâiau și se topeau în văzduh. Culcați alături, după salcia uscată, Scatiul și Babușcă se făcură una cu pământul.

— Ascultă, Chiorule! strigă spre colibă Vlad, îndreptând țeava revolverului spre fereastra astupată cu stuf. Jocul s-a terminat! Ieși afară de-acolo, altfel ordon deschiderea focului.

Deodată, Scatiul și Babușcă, care urmăreau scena culcați la rădăcina salciei uscate, îl văzură pe Vlad albindu-se la față. Priviră spre colibă. În gaura întunecoasă care servea de intrare, cei doi băieți văzură mișcându-se o siluetă albă, și peste o clipă Prințul ieși din colibă, cu mâinile ridicate. Cu armele lipite de spatele lui, Chioru își omul cu fața ciupită îl urmau.

— Preda! murmură Vlad, în timp ce o sudoare rece îi îmbrobonea fruntea. Spic! Spic, unde ești?

Spic se dezlipi de lângă cei doi băieți, și – târându-se ușor – se opri la picioarele lui Vlad, culcându-și botul pe labe.

— Nu, căpitane... Nu... Jocul nu s-a terminat! strigă Chioru cu o voce gâtuită de mânie, îmboldindu-l cu țeava armei pe Prinț să meargă înainte. Lasă-ne să trecem! Situația e clară! Hai? Pe mine vrei tu să pui mâna? Pe mine?

— Spic! îl chemă în șoaptă, pe câine, Vlad, urmărind încordat grupul celor trei care acum se apropiau de bordeiul săpat în pământ.

Spic sări în picioare și, cu urechile ciulite, cu capul întors puțin spre Vlad, aștepta comanda.

Vlad îngenunche lângă el; prinzându-l cu brațul pe după gât, îl privi lung, drept în ochi, și-i spuse, tremurând ușor:

— Trebuie să-l salvăm pe Preda! Când ajung în dreptul bordeiului, atacă-i și doboară-i! Preda o să profite de învălmășeală... Înțelegi?

Câinele-lup își aruncă o clipă privirea spre grupul celor trei care străbătea luminișul, și-apoi, întorcând capul, îl privi pe Vlad dintr-o parte, cu o expresie de mirare în ochi. Vlad oftă, ciufulindu-i cu mâna părul de pe creștetul capului.

— Da... Ai dreptate, continuă el cu vocea stinsă. Și eu cred că-i o treabă primejdioasă... Prietene, hai... du-te!

Spic se întoarse brusc și dispăru în tufișuri, spre bordeiul săpat în pământ.

— Îl vezi? întrebă cu glasul temător Babușcă, scoțând capul de după salcie și arătând cu mâna în direcția unde dispăruse Spic.

— Da! răspunse Scatiul. Se îndreaptă spre bordei... Și după o clipă adăugă: Unde-i acum? Nu-l mai văd...

— Nici eu! șopti cu sufletul la gură Babușcă. A dispărut.

Acum grupul celor trei se afla în dreptul bordeiului săpat în pământ, cu ușa lui grosolană de scânduri larg deschisă. Și deodată, din umbra pădurii de sălcii, Scatiul își Babușcă văzură țâșnind un fulger cenușiu. Era Spic. Cu un

salt fantastic, lung de câțiva metri, câinele-lup zbură prin aer și se înfipse parcă în grumazul omului cu fața ciupită de vărsat. Cu un urlet înfiorător, acesta scăpă pușca, și-apoi, amândoi, om și câine, se rostogoliră la pământ. Chioru încremenise cu pistolul automat în mână.

Prințul sări într-o parte, și – cât ai clipi din ochi – cu o săritură lungă, dispăru într-un desiș de sălcii. Chioru ridică automatul să tragă după el, dar își dădu seama că e prea târziu. Prințul scăpase. Cu un urlet de furie, Chioru se întoarse, descărcând o lungă rafală de automat spre salcia unde era ascuns Vlad. Apoi începu să se retragă spre colibă.

Mârâind puternic, lăsându-l pe omul cu fața ciupită țintuit la pământ, Spic se repezi după el. Sări, dar în clipa aceea Chioru îl văzu și – ridicând automatul – trase în el o rafală scurtă. Lovit în plin, Spic făcu o tumbă și căzu bufnind greu la pământ. Încercă să se ridice, se clătină, și-apoi, parcă secerat, se prăvăli într-o parte. Chioru privi o clipă câinele-lup care zăcea neînsuflețit la picioarele lui și, făcând un salt, dispăru în colibă.

*

În clipa când Chioru dispărea în colibă, Spic se ridică cu greu pe labele din față și o porni înapoi, târându-și picioarele din spate, lăsând în urma lui, în praf, o dâră lungă de sânge. De după salcie, Scatiul și Babușcă îl urmăreau cu răsuflarea tăiată. Când Spic ajunse în mijlocul luminișului, o rafală prelungă clănțăni dinspre fereastra astupată cu stuf a colibei și o ploaie de nourași de praf îl acoperi.

Mânios, cu ochi scăpărători de ură, Vlad sări de după salcie, și cu o voce tunătoare comandă:

— Atenție la mine! Asupra colibei... Foooc!

Și deodată întreaga pădure de sălcii se cutremură de vuietul detunăturilor. Ostașii deschiseră focul. Ici și colo, nori de fum alb se încolăceau printre crengi, încremenind deasupra tufișurilor în pânze lăptoase și grele.

Și în infernul acesta de gloanțe care se încrucișau, zumzăind înfuriate în văzduh, Spic se târa mereu spre salcia după care se aflau ascunși Scatiul și Babușcă.

— Spic... Spic... aici suntem! strigă bucuros Scatiul, scoțând capul de după salcie și făcându-i semn cu mâna câinelui-lup să se apropie. Aici suntem, Spic! Aici!

Zărindu-i, câinele-lup se răsuci greoi pe labele din față și începu să se târască drept spre ei. Dar chiar în clipa aceea, o rafală lungă trasă de Chioru îl orbi, îl năuci și câinele se rostogoli într-un vârtej de praf. Cei doi băieți scoaseră un țipăt de spaimă. După ce se răsuci de câteva ori în jurul său încet, ca acele unui ceasornic, Spic începu să se târască înapoi spre colibă. Chiar într-acolo unde îl aștepta o moarte sigură.

— Ce face??! șopti îngrozit Babușcă. Uită-te, se târăște înapoi spre colibă.

— Spic nu mai vede! strigă înăbușit Scatiul. Trebuie să-l salvăm cu orice

preț, auzi?

— Dar cum? întrebă Babuşcă într-un suflet.

— Vino după mine! îi spuse Scatiul şi, ridicându-se, sări de după salcie în luminiş.

Babuşcă îl urmă. Aplecaţi, uşor ca nişte umbre, cei doi băieţi o porniră în fugă spre câinele-lup ce înainta târâş spre colibă.

— Înapoi... după salcie, băieţi! urlă Vlad, zărindu-i pe cei doi băieţi străbătând în fugă luminişul. Înapoi! Aţi înnebunit? Înapoi! Încotro? Înapoi!

Dar era prea târziu. Băieţii făcură un salt, tăindu-i calea lui Spic. Acum, încadrat de Scatiu şi de Babuşcă, câinele, orbit, începu să se târască din nou spre salcia salvatoare.

Din poziţiile lor de tragere, cu mâinile încremenite pe automate, ostaşii urmăreau scena cu respiraţia tăiată.

Din clipă în clipă, împuşcăturile fatale puteau să pornească dinspre fereastra ciuruită de gloanţe a colibei, îndărătul căreia se afla, întunecat şi ameninţător, Chioru.

— O grenadă! şopti Vlad, întorcând capul spre unul din ostaşi, care – alături de el – fixa încordat prin vizorul automatului coliba din faţa lui. Culcând automatul la pământ, ostaşul deschise raniţa pe care o purta la şold şi – trântindu-se pe spate – scoase o grenadă lungă şi grea, pe care i-o dădu lui Vlad. Acesta o prinse, îi muşcă siguranţa, şi-apoi o luă la fugă spre colibă. Ajuns la câţiva paşi de ea, azvârli grenada prin uşa colibei, şi-apoi căzu, într-un zbor lung şi pieziş, în praf.

Ca un fulger negru, Chioru dispăru din dreptul ferestrei, lăsând în urma lui o ploaie de scântei. Gloanţele muşcară pământul, lăsând o dâră prelungă de praf, la o depărtare de-o palmă de Vlad, şi-apoi, şuierând mânioase că nu-şi atinseseră ţinta, forfecară cu sălbăticie frunzişul unei sălcii şi se pierdură. Vlad îi salvase pe cei doi băieţi, atrăgând focul nimicitor asupra lui.

În clipa următoare, o explozie formidabilă cutremură coliba. Acoperişul de stuf sări în văzduh, şi în mijlocul trombei de flăcări şi de fum ce se ridica ca o ciupercă gigantică în locul lui, Chioru, cu cămaşa în zdrenţe şi cu faţa neagră de funingine, se rostogoli afară din colibă. Apoi se ridică gemând uşor, de jos, cu mâinile deasupra capului.

*

Omul cu faţa ciupită, pe care Spic îl doborâse la pământ şi care în timpul luptei ce se desfăşurase nu făcuse nicio mişcare, se ridică şi el greoi de jos, şi apropiindu-se de Vlad cu mâinile ridicate, spuse cu glasul stins:

— Nu trageţi! Mă predau şi eu!

Vlad, care îl supraveghea atent pe Chioru, îi făcu semn cu revolverul să se apropie de complicele lui, adăugând sec:

— Şi fără trucuri, Ciupitule! S-a înţeles?

Ostaşii care luaseră parte la asediul colibei apăreau ici colo din tufişuri, cu automatele întinse spre cei doi răufăcători. Careul uniformelor kaki se

strângea încet, implacabil, în jurul celor doi oameni, care – zdrenţăroşi, cu feţele murdare de funingine şi praf – îi urmăreau pe sub gene, ca două fiare încolţite.

— Ai sosit la timp, tovarăşe căpitan! spuse vesel Prinţul, ieşind din bordeiul săpat în pământ şi venind lângă Vlad. Domnii ăştia tocmai se pregăteau să-mi facă de petrecanie.

— Ai grijă de ei! Pune-le cătuşele şi du-i la şalupă! îl întrerupse Vlad, întinzându-i revolverul. Spic este grav rănit. Mă duc să văd ce-i cu el.

Lăsându-i pe cei doi răufăcători pe mâinile lui Preda şi-ale ostaşilor, Vlad se repezi spre marginea luminişului, unde cu câteva minute mai înainte cei doi băieţi dispăruseră împreună cu Spic.

Pătrunzând în fugă în tufişurile de salcie, Vlad dădu la o parte crengile care îi ţineau calea; deodată se opri. La picioarele lui, lângă tulpina salciei bătrâne şi scorburoase, Spic zăcea răsturnat pe un covor de frunze uscate, într-un lac de sânge. Îngenuncheaţi lângă el şi plini de praf din cap până în picioare, Scatiul şi Babuşcă îl priveau încremeniţi.

— Spic! strigă Vlad, cu o voce tremurătoare, îngenunchind şi el lângă câine. Ce-i cu tine, băiatule? Trăieşti?

Spic ridică încet capul de la pământ şi privi o clipă spre Vlad cu ochi tulburi şi împăienjeniţi.

Vlad avu senzaţia că Spic se uită prin el undeva, în gol. Apoi capul câinelui căzu moale la pământ şi trupul lui încremeni.

Vlad îi examină rana, şi-apoi se adresă celor doi băieţi cu vocea înfrigurată:

— Glonţul i-a atins o arteră! A pierdut foarte mult sânge. Trebuie să i se facă o transfuzie şi să fie operat urgent. Dar cum? adăugă el, privindu-şi ceasul-brăţară. Până la oraş avem patru ore cu şalupa. Patru ore... Inutil, băieţi!

Între timp, doi ostaşi, purtând pe braţ brasarde cu o cruce roşie, apărură din pădure şi – deschizându-şi în grabă trusele sanitare – începură să-l panseze pe Spic, care zăcea inert la pământ.

Deodată Scatiul, care urmărea scena cu un aer de înmărmurire pe faţă, ciuli urechile şi ridică brusc capul.

— Babuşcă, şopti el după o clipă de tăcere. Auzi?

Babuşcă ridică şi el capul şi-adulmecă câteva clipe, cu nasul în vânt ca un copoi, liniştea întunecată şi umedă a pădurii de sălcii.

— Aud, Scatiule! murmură el, neîndrăznind parcă să facă vreo mişcare. Pe undeva zboară un elicopter.

— Ciudat! murmură Vlad, ascultând la rândul lui liniştea pădurii. Eu nu aud nimic.

Scatiul îi făcu semn cu mâna să tacă, şi aplecându-se îşi lipi urechea de salcia uscată şi scorburoasă de lângă ei. Clipele cădeau grele ca de plumb. Până şi cei doi sanitari încremeniră cu pansamentul în mână, privind încordaţi spre băiatul care – cu urechea lipită de scorbura uriaşă a sălciei – asculta

bătăile inimii numai de el auzite.

— Un elicopter! spuse Scatiul liniștit, întorcând capul spre Vlad. Trece prin apropiere un elicopter.

O umbră de încredere trecu fulgerător prin ochii lui Vlad.

— Un elicopter? Ești sigur?

— Da! răspunse Scatiul hotărât, privind spre Babușcă. L-ai auzit și tu, Babușcă, nu?

Celălalt ridică din umeri, în timp ce un fulger verde țâșnea pe sub pleoapele lui somnoroase.

— Mai e vorbă! Cred că e nenea Panait.

— Atunci Spic mai poate fi salvat! strigă bucuros Vlad, sărind în picioare și alergând spre marginea luminișului.

— Simion... Simion... sunt aici! Repede... Repede... aparatul de radioemisie!

Peste câteva clipe, ostașul își făcu apariția, trecând ca o fantomă prin crengile care îi ațineau calea, cu un mic aparat de radioemisie.

— Sunt aici, tovarășe căpitan! Poftim aparatul!

Cu mâini înfrigurate, Vlad luă aparatul de radioemisie din mâinile ostașului și trăgând afară, cu o mișcare fulgerătoare, antena lui telescopică, strălucitoare ca argintul, îl apropie de gură; începu să cheme, cu glas puternic și sacadat:

— Alo... Y.R.4... Alo... Y.R.4... Aici „Albatrosul“... Aici „Albatrosul“... Intră pe recepție... Intră pe recepție... Alo, Y.R.4... Alo, Y.R.4...

Minutele treceau. Vlad chema mereu.

— Vi s-a părut, băieți! spuse, oftând, într-un târziu Vlad, vârând înapoi, cu o mișcare bruscă, antena telescopică. Y.R.4 nu răspunde.

*

Băieții se priviră mirați.

— Nu se poate, nene Vlad! bâigui Scatiul, apropiindu-se de Vlad. Și eu și Babușcă l-am auzit zburând. Mai încearcă o dată.

Vlad răsuci butonul aparatului de radioemisie neconvins. Spuse într-o doară:

— Alo... Alo, Y.R.4... Aici „Albatrosul“! Aici „Albatrosul“! Intră pe recepție!

Și deodată o voce tremurătoare, sonoră, țâșni din cutia de ebonit, spărgând parcă în țăndări liniștea pădurii de sălcii:

— Alo, Albatrosule... Aici Y.R.4... Aici Y.R.4.! Am intrat pe recepție... Am intrat pe recepție!

— Y.R.4! strigă bucuros Vlad, învârtind butonul aparatului, mă aflu în pătratul 8. Aterizează... Semnalizez locul printr-o coloană de fum! Alo, Y.R.4, mă auzi?

Urmă o pauză lungă, care păru celor doi băieți fără de sfârșit, și din nou vocea cunoscută a lui Panait răsună în aparat:

— Alo, „Albatrosule“, aici Y.R.4, mă îndrept spre pătratul 8. Aici Y.R.4! Semnalizează locul aterizării! Mă îndrept spre pătratul 8!

Apoi vocea tăcu.

— Simion! spuse repede Vlad, întorcându-se spre ostașul care stătea alături de el. Dați foc colibei și strângeți toate tuburile goale de pe jos. Să nu rămână nicio urmă, s-a înțeles?

— Înțeles, tovarășe căpitan! răspunse ostașul, și făcând stânga împrejur se aplecă și dispăru în pas alergător spre colibă.

— Uite ce este, băieți, le spuse Vlad, când pașii ostașului se stinseră printre sălcii. Nimeni nu trebuie să știe ce s-a întâmplat aici, nici măcar Panait, prietenul vostru.

— Nici măcar nenea Panait?!! se miră Scatiul. Dar n-o să-l vadă pe Spic rănit?

— Pe Spic... da, dar atât, spuse repede Vlad. Chioru și omul cu fața ciupită de vărsat au scăpat, au fugit. Iar pe voi... eu nu vă cunosc. V-am găsit aici, în bordeiul îngropat în pământ. Țineți minte, băieți! Nu m-ați văzut niciodată. Da?

Scatiul și Babușcă încuviințară din cap, semn că au înțeles.

Vlad se întoarse spre cei doi sanitari și le ordonă scurt.

— Pregătiți o brancardă din crengi și transportați-l pe Spic în luminiș, iar voi veniți cu mine! adăugă el, făcând semn celor doi băieți să-l urmeze.

Pârâind, trosnind, azvârlind în văzduh flăcări imense, coliba Chiorului ardea, în timp ce nori negri de fum se rostogoleau deasupra sălciilor încremenite și tăcute; jur împrejur nu se zărea nimeni. Ostașii parcă intraseră în pământ. Tocmai în clipa aceea, silueta bondoacă a elicopterului își făcu apariția într-un huruit prelung deasupra pădurii. După ce se roti de câteva ori deasupra luminișului, elicopterul începu să coboare, și peste câtva timp, într-un vârtej amețitor de frunze uscate și de praf, aparatul atinse pământul. Ușa carlingii se deschise și Panait, scoțându-și casca de piele, sări vesel afară din elicopter.

— Noroc, căpitane! spuse el pe același ton, apropiindu-se de Vlad și de cei doi băieți. Iată-mă! Dar ce s-a întâmplat?

— Spic a fost rănit grav de doi bandiți care au reușit să ne scape. Noroc că în graba lor au uitat de acești doi băieți. Erau închiși în bordeiul de colo! adăugă Vlad, arătând cu capul spre ușa de scânduri larg deschisă. Băieții susțin că sunt din Pradina.

— Ei drăcie! interveni vesel Panait. Din Pradina? Păi ăsta-i Scatiul... și celălalt Babușcă, cine naiba nu-i cunoaște? Sunt cei mai grozavi băieți de pe Dunăre.

— Așa?! făcu mirat Vlad, măsurându-l pe Scatiu și pe Babușcă din cap până în picioare. Nu cumva sunt cei doi băieți care i-au semnalat pe Vânător și pe Bărbos?

— Ba bine că nu! zise cu poftă Panait. Ei sunt! Norocul lor că i-am scos din mlaștină... Dar câinele unde-i?

— Iată-l! răspunse Vlad, arătând cu mâna spre cei doi sanitari care apăruseră în luminiș, și-acum înaintau prin vălătucii de fum spre elicopter, purtându-l pe Spic pe o targa improvizată. Trebuie operat de urgență! Îl duci până la oraș?

— Desigur! Plec imediat! răspunse Panait. E un câine inteligent. Păcat de el!

— Și dacă tot îi cunoști, ia și băieții! adăugă Vlad. Susțin că au o barcă în port. Or fi așteptați acasă.

În clipa aceea, venind de undeva, din spatele colibei în flăcări, Simion își făcu apariția în pas alergător și, oprindu-se în fața lui Vlad, raportă în poziție de drepți, cu o strălucire de șiretenie în ochi:

— Tovarășe căpitan, cei doi infractori ne-au scăpat! Urmărirea continuă!

Băieții săriră în carlinga elicopterului și se ghemuiră lângă Spic. Panait își potrivi casca de piele pe cap și înaintă să se urce în carlingă; îi făcu semn prietenos cu mâna lui Vlad:

— Pe curând, căpitane!

— Pe curând! îi răspunse Vlad, retrăgându-se încet, încet de lângă elicopter.

Cu un vuiet asurzitor, care cutremură luminișul, și într-o explozie de praf și fum, elicopterul se dezlipi de pământ și, înșurubându-se parcă în văzduh, începu să prindă înălțime. Scatiul și Babuşcă priveau pe geamul de plexiglas al carlingii. Pe măsură ce aparatul se ridica în văzduh, Vlad și ostașul care stătea lângă el se micșorau, transformându-se încet, încet în două mici puncte negre. Coliba în flăcări rămânea în urmă, în luminișul ce părea acum un inel strălucitor de aramă, căzut în valurile albastre, încremenite ale pădurilor nesfârșite de sălcii. Apoi totul se topi, se stinse într-o ceață liliachie. Acum zburau deasupra Dunării. Jos defilau unul după altul convoaiele de șlepuri pustii, ancorate în mijlocul fluviului, vapoarele albe, cu coșurile roșii, telescopice, remorchere, toate alunecând, de-aci, de sus, cu o încetineală de melc, cu boturile scăldate în spumă.

Alături de ei, Spic respira din ce în ce mai greu, privind cu ochi tulburi, încețoșați de pe targa lui de nuiele, cerul albastru, vaporos, ce se apleca din abisuri asupra carlingii.

*

Deodată la orizont apăru silueta albă a portului, arzând orbitor în flăcările amurgului. Pădurea înaltă și strălucitoare a macaralelor parcă era incendiată de-o lumină orbitoare. Elicopterul cobora. Scatiul și Babuşcă îi vedeau umbra șerpuind pe acoperișurile caselor mărginașe, în timp ce străzile zburau, se încrucișau una după alta, încurcându-se parcă în sârmele stâlpilor de telegraf. Elicopterul cobora mereu.

Acum zbura deasupra blocurilor ce păreau că se reped spre ei ca niște săgeți albe și se prefăceau apoi într-o imensă bulboană de piatră ce se rotea încet și dispărea într-o explozie de fulgere roșii. Culcat pe targa de nuiele

alături de ei, Spic răsufla din ce în ce mai greu.

— Nu cred că se mai poate face ceva pentru el! spuse Panait, privind în jos prin geamul de plexiglas al carlingii, manevrând în acelaşi timp maneta. Unde a fost rănit? În stomac?

Babuşcă se pregăti să răspundă, când simţi cum mâna Scatiului îl strânge de braţ:

— Păi de unde să ştim noi, nene Panait, unde e rănit câinele? spuse repede acesta. Noi am stat închişi în bordei.

— Aşa e... Uitasem, băieţi! continuă liniştit Panait, cu privirea aţintită în jos. De altfel, priviţi, au trimis o dubă sanitară să-l ia!

Băieţii priviră şi ei prin geamul carlingii. De dedesubt, pe câmpul aeroportului care răsărise parcă din pământ, o dubă cu un steguleţ de cruce roşie venea spre el în plină viteză. Apoi duba se opri brusc; un ofiţer şi un doctor în halat alb, urmaţi de doi sanitari, coborâră grăbiţi din ea. Elicopterul cobora acum drept spre ei. În sfârşit, într-un vârtej de aer, care făcu să fluture puternic halatele albe ale sanitarilor, elicopterul atinse pământul. Motoarele se opriră. Panait deschise uşa carlingii şi sări jos. Ofiţerul, urmat de doctor, se apropie grăbit de el.

— Ce face Spic, trăieşte? întrebă ofiţerul, salutându-l pe Panait cu mâna la chipiu. Am venit să-l luăm!

— E jos în carlingă! răspunse Panait, arătând cu mâna înmănuşată în direcţia Scatiului şi a lui Babuşcă, care, lipiţi cu nasurile de geamul carlingii, urmăreau scena. Se pare că este rănit mortal.

La un semn al ofiţerului, doctorul şi cei doi sanitari se urcară în carlingă. Doctorul îşi aruncă o privire îngrijorată asupra câinelui-lup, care părea că nu mai dă niciun semn de viaţă, şi se adresă celor doi sanitari:

— Să-l ducem la dubă... repede!

Când cei doi sanitari apucară targa, Spic ridică capul şi privi lung spre Scatiu şi Babuşcă.

Dar în clipa aceea, cei doi băieţi îl văzură pe Panait în uşa carlingii, uitându-se la ei cu atenţie, muşcându-şi buzele. Nu schiţară nicio mişcare. Şi în timp ce sanitarii îl coborau din carlingă, Spic, cu capul răsucit, îi fixa pe băieţi cu o privire tristă şi nedumerită. Apoi Spic, doctorul şi sanitarii dispărură prin portierele larg deschise ale dubei.

Panait strânse mâna ofiţerului şi se pregăti să sară în carlingă, când acesta îl reţinu cu un gest:

— Zburaţi spre Pradina? întrebă acesta.

— Da! răspunse uşor intrigat Panait. Trebuie să-i conduc pe băieţii aceştia acasă. În curând se va lăsa întunericul.

— Tocmai de aceea ţin să vă atrag atenţia că până la Pradina să zburaţi numai deasupra Dunării.

— De ce?! făcu mirat Panait. S-a întâmplat ceva?

— Nu, continuă ofiţerul. O escadrilă de avioane de vânătoare face exerciţii de tragere la ţinte captive în pătratul 5. Dacă vă abateţi de la firul

apei, se poate naște o confuzie. Riscați să fiți doborât... E limpede?

— Am înțeles! răspunse vesel Panait. Și nicio grijă! N-am de ce să părăsesc Dunărea.

— Atunci e foarte bine! spuse sec ofițerul, salutându-l cu mâna la chipiu. Vă doresc drum bun!

Peste câteva clipe, cei doi băieți se aflau din nou în văzduh.

Cu ochii aburiți de lacrimi, Scatiul și Babușcă priveau de sus cum duba sanitară se îndepărtează pe câmpul imens și pustiu printre șirurile de hangare și avioane aliniate și încremenite.

*

În curând, portul rămase în urmă. Acum cei doi băieți zburau din nou deasupra Dunării, spre Pradina. În dreapta lor, departe, înserarea se cățăra încet, încet spre crestele violete ale munților Mahmudiei, învăluind totul în hăuri de întuneric. Jos, pe malurile Dunării, pădurile nesfârșite de sălcii se destrămau într-o mare de aburi. Deodată Scatiul și Babușcă văzură cum dintr-un nor alb și imens, proiectat gigantic pe cerul înserării, țâșnesc câteva ace mici și scânteietoare ce urcau, săgetând parcă, abisurile înălțimilor. Erau turboreactoarele. Pe măsură ce ele înaintau, forfecând parcă cerul purpuriu, largi dâre de fum creșteau și se arcuiau deasupra deltei, despletindu-se apoi în nesfârșite draperii albe. Deodată, Scatiul simți că mâna lui Babușcă îl strânge de braț.

— Privește, Scatiule! spuse acesta cu sufletul la gură, arătând cu mâna cealaltă undeva, în jos. Șlepul, uite șlepul de care vorbeau Vânătorul și Bărbosul!

Scatiul privi și el în jos și, într-adevăr, în mijlocul Dunării, la „Cotul Pisicii“, se zărea un șlep lung și cenușiu eșuat pe-un banc de nisip. Puntea părea pustie; numai deasupra cabinelor de locuit, un coș înalt de tablă fumega subțirel.

— Într-adevăr, șopti Scatiul. Probabil că-i șlepul care trebuie să transporte mai departe ceasurile de aur! Ți-aduci aminte? Vânătorul și Bărbosul urmau să le trimită pilotului într-un lemn de salcie scobit.

— Ce tot șușotești acolo? întrebă, zâmbind, Panait, întorcând capul spre băieți. Ce-ați văzut?

— Șlepul... șlepul, nene Panait! strigă Scatiul, arătând cu mâna vasul care se apropia, ce părea de-o încremenire ciudată în mijlocul fluviului. Azi-dimineață, când am trecut cu barca, nu era.

— Să fie șlepul cu pacostea... cu ceasurile? făcu mâniat Panait. S-ar putea! Hai să-l cercetăm mai de-aproape!

Panait împinse manșa și elicopterul începu să coboare vertiginos spre Dunăre. Peste câteva clipe se opri, în zbârnâitul asurzitor al elicelor, la o înălțime de câțiva metri deasupra șlepului pustiu. În clipa aceea, ușa unei cabine se deschise și pe punte își făcu apariția un marinar gras și voinic, cu o ceafă de taur, ținând o pușcă în mână. Cu părul netuns și încâlcit, cu barba

crescută, într-o cămașă vărgată de marinar, se opri în mijlocul punții cu picioarele desfăcute, privind cu un aer bănuitor spre aparatul care atârna în vuietul motoarelor deasupra lui.

Panait îi făcu semne prietenoase cu mâna înmănușată prin geamul carlingii. Dând cu ochii de el, marinarul holbă la început ochii, și-apoi o expresie de groază se întipări pe fața lui. Stătu așa câteva clipe, încremenit, cu gura căscată, și-apoi – azvârlind deodată pușca jos, pe punte – o luă la fugă și dispăru în cabină, trântind ușa după el.

— Ați văzut? râse cu poftă Panait. S-a speriat, imbecilul! Ha... ha... ha... A șters-o... nu glumă... Și adăugă, apăsând pe manșă: La întoarcere o să-l anunț pe căpitanul Vlad că șlepul se află aici!

Elicopterul prindea din nou înălțime. Scatiul și Babușcă se priviră lung, în tăcere. Degetele Scatiului începură să tamburineze în geamul de plexiglas al carlingii.

— Mi se pare curios... transmitea Scatiul, ciocănind de zor în geam. Ai văzut cum s-a speriat marinarul când a dat cu ochii de nenea Panait?

— Și mie... răspundea Babușcă, ciocănind ca din întâmplare cu degetele în podeaua carlingii. E limpede că marinarul îl cunoaște. I-a fost frică ca nenea Panait să nu-l omoare.

— Ca pe bătrânul Murfatlar? tamburina în geam Scatiul. Ei drace, nu cumva bătrânul Murfatlar a fost împușcat cu o salvă trasă din elicopter?

— Da... da... transmitea agitat Babușcă. Mai ții minte că nenea Vlad ne-a întrebat dacă podeaua cabinei, unde zăcea marinarul, era ciuruită de gloanțe? A fost împușcat din aer, în timp ce remorcherul mergea.

— Ai dreptate! raționa Scatiul în jocul acesta fantastic al degetelor, numai de ei cunoscut. Și povestea aceea cu coliba și cu Chioru...

— De ce-a fost nevoit să-l mintă nenea Vlad? De ce?

În clipa aceea, ca un tunet care părea să cutremure tot cerul, escadrila de turboreactoare trecu în zbor razant deasupra lor, și-apoi cele șase avioane își ridicară boturile și dispărură vertical în adâncurile cerului, lăsând în urma lor lungi dâre de fum.

— Privește, Babușcă... privește! tamburina febril Scatiul... Acum înțeleg... Nu-i vorba de trageri la țintă. Turboreactoarele ne escortează și ne păzesc pe noi.

Pleoapele somnoroase ale lui Babușcă se ridicară încet, încet, și deodată ochii lui verzi străluciră puternic.

— Atunci nenea Panait... bătu el în podeaua carlingii... este...

Acesta îl întrerupse, făcând un semn discret cu ochiul spre pilotul elicopterului.

Întors cu capul spre ei, Panait îi privea cu un zâmbet prietenos.

— Ce, v-ați plictisit, băieți? Priviți! În curând ajungeți acasă.

Scatiul privi lung spre Panait, și cu ochii ațintiți la el bătu repede cu degetele în geam.

— Ai ghicit, Babușcă! Nenea Panait este „Râma de mare“!

La orizont se ivea satul Pradina.

*

Silueta gigantică de beton a stăvilarului creştea văzând cu ochii, proiectându-se fantastic pe cerul înserării. Şi deasupra ei, turboreactoarele, înşurubându-se mereu în văzduhuri, descriau imense cercuri tremurătoare de fum ce se întretăiau mereu, dezlipindu-se aproape încet, încet în vântul înălţimilor. Scatiul şi Babuşcă, înfricoşaţi parcă de descoperirea pe care o făcuseră, priveau tăcuţi spre pilotul care – în haina lui de piele – manevra liniştit aparatul. Acum elicopterul cobora vertiginos spre fluviu, luând parcă în bot primele case de la marginea satului, care apăreau ici şi colo printre sălcii. Atraşi de zgomotul pe care îl făcea motorul aparatului, sătenii năvăleau de prin case în bătătură, cu mâinile streaşină la ochi, urmărind ciudata insectă de metal ce cobora în mijlocul satului. Pe măsură ce elicopterul se apropia de pământ, o mulţime pestriţă – bărbaţi, femei şi copii – se scurgea pe uliţe în întâmpinarea lui. Privind în jos, prin geamul carlingii, Babuşcă se albi la faţă.

— Tata! şopti el, şi oftă adânc. Ţi-am spus, Scatiule, că în ultima vreme bătaia se ţine scai după mine?

Scatiul privi şi el în jos, şi ceea ce văzu îl făcu să plângă de mila lui Babuşcă. Într-adevăr, în piaţa satului, care se apropia văzând cu ochii, într-o cămaşă descheiată şi cu mânecile suflecate, rezemat într-un băţ, stătea brigadierul Dumitru, tatăl lui Babuşcă, adulmecând ca un uliu carlinga strălucitoare a elicopterului.

— Îmi pare rău, Babuşcă! spuse Scatiul, clătinând capul cu părere de rău. Eu te-am vârât în pacostea asta.

Un zâmbet flutură uşor pe buzele lui Babuşcă:

— Ce să-i faci, frate! murmură el, apoi cu un aer filozofic: Şi cu slănina în pod, şi cu scroafa în coşar nu se poate. Ştiam de la început că ce-i al meu e pus deoparte.

În clipa următoare, într-un vuiet de glasuri şi într-un vârtej de praf, elicopterul atingea pământul.

— Gata, băieţi! le spuse vesel Panait, scoţându-şi mănuşile de piele. Deschizând portiera carlingii adăugă glumeţ: Pradina, toată lumea coboară!

— Acum să te văd, Babuşcă! murmură Babuşcă ca pentru sine, înghiţind în sec şi privind prin portiera deschisă a carlingii spre tatăl său, care – rezemat în băţ la câţiva paşi de aparat – îl aştepta încremenit ca o statuie.

Babuşcă mai privi o clipă cu ochii lui trişti şi somnoroşi spre Scatiu, şi-apoi sări jos din elicopter. Mulţimea tăcea. Babuşcă se apropie de tatăl său. Acesta îl privi câtva timp cu o privire care ar fi putut speria şi un tigru, şi-apoi îl întrebă:

— Pe unde-mi umbli, jupâne?

Babuşcă îl înfruntă cu privirea:

— Cu treburi, tată! Cu treburi...

Ochii brigadierului Dumitru scânteiau:

— Dar cum ne-a fost vorba, fiule? Bat toaca ca un popă la o babă surdă?

Babuşcă ridică din umeri şi oftă:

— Scatiul nu avea cârmaci şi...

— Ei, te-ai tocmit la el? Ai? strigă brigadierul, ridicând bățul să-l croiască, dar Babuşcă sări fulgerător într-o parte, şi-apoi o porni spre casă ca vântul, în râsetele zgomotoase ale mulţimii.

— Puneți mâna pe el! Puneți mâna pe el! striga Dumitru fugind după el, gâfâind, lipăind cu papucii prin praf, în timp ce câinii, stârniți de prin ogrăzi, năvăleau în vârtejuri de colb pe uliță.

Scatiul sări şi el jos din carlingă.

— Noroc bun, Scatiule! îi spuse Panait, salutându-l prietenos cu mâna, şi peste câteva clipe aparatul se înălța în văzduh. Încet, încet, sătenii se risipeau pe la casele lor.

— Vezi că te caută căpitanul portului! îi spuse Scatiului Onufrie, bătându-l pe umăr. Tuna şi fulgera că ai lipsit de la slujbă. Lasă-l acum, că e la bodegă... şi e cam afumat... Vorbeşti cu el mâine dimineață.

Rămas singur, Scatiul o porni spre casă. Pe măsură ce înainta pe malul Dunării, casele şi sălciile se împăienjeneau în întunericul ce cobora peste sat. Primele stele răsărite deasupra malurilor împădurite, pişcau ici-colo; valurile fumurii ale fluviului, undeva, departe, departe, păreau un jar, parcă trezit din senin. Fluviul licărea repede şi speriat într-o mare de aburi. O sirenă de vas fluvial striga răguşit şi monoton peste pădurile întunecate, carbonizate parcă. Scatiul se simțea trist şi mai singur ca niciodată. Sărind peste un trunchi de salcie uscat şi putred, prăbuşit pe mal, Scatiul se opri şi privi. La o sută de paşi de el, o căsuță albastră – ascunsă într-un gard de trestii şi crengi de zarzări uriaşi – îşi arunca adânc în Dunăre umbra ei neagră, ca o pată de cerneală. Sus, pe acoperişul casei, un coş de cărămidă fumega.

Scatiul privi câteva clipe încremenit şuvița de fum ce se încolăcea în cerul de catifea grea a înnoptării. Apoi o lumină ciudată îi scălda fața.

— Mama... S-a întors mama! strigă el, şi o rupse la fugă spre casă.

*

Pasagerii părăseau grăbiți barca, urcându-se pe puntea „Şoimului“ care, cu maşinile oprite, aluneca pe Dunăre, ca o uriaşă umbră albă în dreptul portului din Pradina. Când ultimul pasager sări pe puntea vasului, Scatiul dădu drumul la vâsle şi se adresă unui individ înalt şi uscățiv, ce purta o şapcă marinărească, decolorată de soare.

— Am plecat, căpitane! Rămâi cu bine!

Aşezându-se în locul pe care îl ocupase Scatiul şi punând mâna pe vâsle, căpitanul îl fulgeră pe băiat cu o privire crâncenă şi mormăi supărat:

— S-aduci barca, Scatiule, atât îți spun! C-altfel o plăteşti ca popa!

— Bine, bine! răspunse Scatiul plictisit, dând din mână a lehamite. Mi-ai împuiat capul cu barca asta! Ți-o aduc, căpitane, fii fără grijă!

Şi Scatiul sări pe puntea vasului. Chiar în clipa aceea maşinile

„Șoimului“ se puseră în mișcare, apa clocoti sub vas, și într-un șuier prelung și răgușit de sirenă micul vaporaș de pasageri începu să spintece valurile.

Portul rămânea în urmă. Pe mal căsuțele roșii, verzi sau albastre, purtând în loc de acoperiș căciuli catifelate și înalte de stuf, defilau una după alta într-o liniște încremenită și ciudată. Ici și colo, bărcile sătenilor legate de mal săreau și plescăiau pe crestele valurilor stârnite de vapor, parcă vrând să rupă lanțurile care le țineau legate de uscat, și-apoi, neputincioase, rămâneau în urmă captive, legănându-se ușor și melancolic.

*

Rezemat de balustrada punții, pierdut parcă în bezna zgomotoasă pe care o făceau pasagerii de pe vas, Scatiul privea undeva, departe, spre un pâlc întunecat de zarzări, din care răsărea, ca un vârf strălucitor de cuțit, colțul unui acoperiș învelit cu tablă. Acolo era casa lui Babuşcă. Din seara în care Panait îi adusese cu elicopterul acasă, Scatiul nu-l mai văzuse. Babuşcă parcă intrase în pământ. Băieții din sat îl informaseră pe Scatiu că, fugărit de taică-său, s-ar fi aciuat pe la stâna cooperativei, undeva, în baltă, și că își câștiga acolo o bucată de pâine și o porție zdravănă de caș, mulgând oile împreună cu baciul Lixandru. Alții susțineau că l-ar fi văzut pe la bostană, ajutând la încărcatul pepenilor pe un șlep. Adevărul era că Babuşcă continua să hoinărească pe coclaurile nesfârșite ale bălții, spre neliniștea tatălui său și a miloasei sale soții. Privind spre casa lui, care acum se scufunda încet, încet în perdelele verzi-fumurii ale arborilor, Scatiul se simțea stingher.

„Ce bucuros ar fi fost Babuşcă, gândea Scatiul, să mergem împreună să-l vedem pe Spic! D-apoi povestea cu pilotul elicopterului! O să mă creadă nenea Vlad numai pe mine?“

Deodată Scatiul simți cum o mână grea și caldă i se așează pe umăr. Întoarse fulgerător capul. În fața lui stătea căpitanul vasului.

— Noroc, Scatiule! spuse acesta, în timp ce un zâmbet prietenos îi flutura pe buze. Încotro, barcagiule? La oraș? Treburi ai?

— Treburi! răspunse Scatiul, dând cu un aer serios din cap. Am lăsat o barcă în port și mai am o vizită la spital... un prieten... mă înțelegeți, nu?

— Mama s-a întors?

— S-a întors, mulțumesc, e sănătoasă!

— La naiba! spuse deodată căpitanul vasului, desfăcând uimit brațele. Dar Babuşcă unde e? Pleci fără el?

Scatiul oftă adânc și tăcu.

— Ei drăcie, continuă căpitanul pe același ton, nu cumva v-ați certat?

Scatiul vru să răspundă, dar în clipa aceea sirena vasului scoase un țipăt prelung. Un marinar coborî în fugă scările de fier care duceau la cabina pilotului și, oprindu-se lângă căpitan, strigă, întinzând brațul și arătând ceva departe, în vârtejul strălucitor al valurilor.

— Un om în apă!

Ducând mâna streașină la ochi, căpitanul privi în direcția arătată de

marinar, și-apoi, întorcând capul spre cabina pilotului, strigă la rândul lui cu un glas tunător:

— Om la apă! Opriți mașinile! Coborâți barca de salvare!

Tropotul marinarilor care treceau în fugă pe pardoseala de tablă groasă a punții acoperiră ultimele lui cuvinte. Mașinile se opriră brusc. Toți pasagerii de pe punte săriră în picioare, urmărind în liniștea grea ce învăluise vasul mișcările repezi și precise ale marinarilor care lansau barca de salvare pe apă.

Privind în direcția arătată de marinar, Scatiul tresări, și-apoi fața i se lumină de bucurie.

— Nu-i niciun om la apă! strigă vesel Scatiul, întorcând capul spre căpitanul vasului. E Babușcă! Înoată spre noi cu hainele legate pe cap!

Într-adevăr, apărând și dispărând în jocul valurilor înspumate, cu hainele pe cap, prinse cu cureaua sub bărbie, Babușcă înainta în mijlocul Dunării, în întâmpinarea vasului, care acum aluneca alb și masiv spre el, într-o tăcere adâncă.

*

Scatiul coborî cu agilitate de pisică scările vasului și, ținându-se cu o mână de bara de fier, rămase spânzurat deasupra apei, cu cealaltă mână întinsă spre băiețelul cu ochii verzi și somnoroși, care acum era aproape.

— Noroc, Scatiule! strigă vesel Babușcă, sărind din apă și prinzând mâna acestuia din zbor. Iată-mă, am sosit!

Încordându-se puternic, Scatiul îl trase pe Babușcă din apă. Peste câteva clipe cei doi băieți urcau veseli scara sub privirile curioase ale pasagerilor. Cu toate mașinile în mișcare, vasul spinteca zgomotos apele fluviului.

— Am aflat că pleci din oraș să-l vezi pe Spic! îi spunea Babușcă prietenului său cu o însuflețire neobișnuită pentru el. Uff! Ce-am alergat! adăugă, încercând să-și desfacă cureaua care îi ținea hainele fixate pe cap. Cât pe-aci să pierd vaporul!

— Ai stat ascuns în baltă? îl întrebă Scatiul, cu o ușoară admirație în glas.

Babușcă, sărind când într-un picior, când în celălalt, își încălța sandalele și își trăgea pantalonii, povestindu-i Scatiului peripețiile prin care trecuse, în timp ce „Șoimul“ – în huruitul puternic al mașinilor – șerpuia mereu prin cotloanele fluviului ce se pierdeau în inima pădurilor de sălcii. Ajunși la „Cotul pisicii“, cei doi băieți amuțiră. Prin fața vasului defila acum, într-o tăcere mormântală, șlepul aplecat ușor pe bancul de nisip pe care eșuase. Din coșul înalt de tabla neagră nu mai ieșea fum. Puntea arsă și decolorată de soare era pustie. Câțiva pescăruși se roteau deasupra catargului într-un vârtej de țipete ascuțite. Șlepul părea părăsit. Peste câtva timp, el rămase în urmă și se pierdu încet, încet într-o perdea de aburi după un cot al Dunării.

— Trebuie să-l găsim pe nenea Vlad și să-i spunem toată povestea cu marinarul și elicopterul! îi șopti Scatiul lui Babușcă. Oare o știi și el că nenea Panait este „Râma de Mare“?

Babuşcă îşi aruncă cu băgare de seamă privirea în jur, şi-apoi răspunse, ridicând din umeri:

— Ştiu eu! Dar să fim cu ochii în patru. Or fi pe urmele noastre. L-ai văzut pe cel cu ochelari negri colo, pe puntea de sus?

Scatiul privi pieziş în sus, cu coada ochiului. Într-adevăr, pe puntea de sus, sub prelata care se zbătea în vânt deasupra lui, stătea un individ îngândurat, rezemat de balustradă, privind spre cei doi băieţi prin ochelarii lui negri.

La un semn al Scatiului, băieţii schimbară vorba. Peste două ore, „Şoimul“ intra în port, lunecând lin spre debarcader, de-a lungul cheiului de piatră.

— Uite şi barca noastră! strigă bucuros Scatiul, arătându-i lui Babuşcă o barcă singuratică, legată de mal, ce se legăna puternic în talazurile stârnite de vapor.

Cu o izbitură scurtă şi puternică, „Şoimul“ atinse debarcaderul şi se opri. Marinarii coborâră puntea. Curând după aceea, Scatiul şi Babuşcă coborau de pe vas printre pasagerii care se înghesuiau spre ieşire, târându-şi bagajele, ciocnindu-se unii de alţii, strigându-şi rudele şi prietenii care îi aşteptau pe chei. Abia reuşiră cei doi băieţi să pună piciorul pe uscat, când o bătrânică, cu ochii albaştri şi păr alb, abia trăgându-şi răsuflarea sub greutatea unei valize uriaşe, îi opri şi li se adresă rugător:

— Ia staţi, feţii mei! Nu vreţi să m-ajutaţi şi pe mine, că-s bătrână, să duc valiza asta până acasă? Stau colea, aproape, maică, la doi paşi! Vă rog frumos, băieţi!

Scatiul privi lung spre Babuşcă.

— Mai e vorbă! mormăi Babuşcă, care între timp îşi căpătase aerul lui somnoros. Încotro s-o ducem, mătuşică?

Călăuziţi de bătrânică, care mergea acum şchiopătând uşor de-un picior pe lespezile grele ale cheiului de piatră arse de soare, cei doi băieţi veneau în urma ei, ţinând amândoi uriaşa valiză.

În curând părăsiră portul şi – după ce străbătură câteva străzi – bătrânică pătrunse într-o uliţă dosnică şi se opri în dreptul unei case dărăpănate cu două etaje, ce se zărea în fundul unei curţi, năpădite de buruieni. Ici, colo, arbori uscaţi se înălţau deasupra buruienilor ca nişte păianjeni negri, încremeniţi în văzduhul înăbuşitor.

— Aici stau, feţii mei! spuse cu un zâmbet recunoscător bătrânică, deschizând poarta. Mai ajutaţi-mă oleacă... să duc valiza asta până sus, vreţi?

Scatiul şi Babuşcă priviră lung spre ferestrele oarbe ale casei dărăpănate, pierdute prin vrejuri de iederă uscată, şi simţiră amândoi o strângere de inimă. O primejdie nelămurită plutea în aer.

*

Bătrâna pătrunsese în curte. Ducând valiza grea, Scatiul şi Babuşcă păşiră pe aleea năpădită de buruieni, îndreptându-se apoi spre casa care îi

aştepta într-o linişte încremenită şi ciudată. După ce urcă gâfâind cele câteva trepte de la intrare, bătrânică scoase o cheie din poşeta ei ruptă şi soioasă şi, vârând-o cu mâna tremurătoare în broasca ruginită, o răsuci, împingând uşa care se deschise cu un scârţâit îngrozitor.

— Am ajuns, maică! spuse bătrânica cu voce blândă, aproape stinsă. Să vă dea Dumnezeu sănătate! Încă olecuţă şi gata!

Urmând-o, băieţii pătrunseră într-un hol mare şi întunecos, cu pereţi coşcoviţi şi podelele putrede şi desfundate. În fundul holului, o scară de lemn, în formă de melc, se înşuruba în semiîntuneric şi dispărea ca o umbră fumurie undeva, spre etajul de sus. În clipa când bătrânica puse piciorul pe prima treaptă, uşa de la intrare se trânti cu zgomot asurzitor.

Cei doi băieţi aruncară valiza jos şi se răsuciră cu iuţeala fulgerului. Dar era prea târziu. Rezemat cu spatele de uşă, cu pistolul îndreptat spre ei, Bărbosul îi privi cu un zâmbet batjocoritor pe buze:

— Ai lucrat frumos, Mirando! se adresă el bătrânei, în timp ce Scatiul şi Babuşcă se uitau înlemniţi la el. Puii ăştia de lişiţă sunt greu de prins. Vânătorul nu mai trăgea nădejde să pună mâna pe ei.

— Câte lişiţe de-astea am mâncat eu la proţap! chicoti bătrâna. Şi acum, Bărbosule, ţi-am adus marfa. Să faci bine să-mi dai banii!

— Ţine, scorpie afurisită! spuse Bărbosul. Şi scoţând un pumn de bancnote mototolite se apropie de bătrână şi i le îndesă în palmă. Iar voi ce-aţi rămas aşa? Hai sus, urcaţi pe scară! adăugă el, făcându-le semn cu ţeava revolverului.

Scatiul şi Babuşcă se priviră în tăcere. Va să zică din nou căzuseră în cursă! Înghiontiţi de la spate de Bărbos, cei doi băieţi urcară scara plină de praf, cu balustradele căzute, şi se pomeniră în faţa unei uşi murdare şi stropită cu var. Max o împinse cu picioarele şi făcu vânt celor doi băieţi în cameră.

Scatiul şi Babuşcă zburară în încăpere şi se opriră o clipă năuciţi de lumina ce năvălea înlăuntru printr-o fereastră cu geamurile sparte. Când deschiseră ochii, amândoi băieţii făcură un pas înapoi. În faţa lor, la o masă, se afla Vânătorul, care îi fixa cu privirea verde şi sticloasă.

— Am pus mâna pe ei! i se adresă triumfător Bărbosul, vârându-şi pistolul sub curea.

— Văd... văd! spuse liniştit Vânătorul, măsurându-i pe cei doi din cap până în picioare. Deci singurii martori care ştiu ce s-a întâmplat la „Ostrovul lupilor“ cu Profesorul sunt aici. N-avem încotro, trebuie să-i facem să tacă, Max!

— Acum? întrebă Bărbosul, punând mâna pe patul pistolului.

— O clipă! îl opri Vânătorul cu un gest. Să vedem ce ordin ne dă „Râma de mare“, adăugă el, trăgând un mic aparat de radioemisie-recepţie ce se afla pe masă. Vom afla îndată ce avem de făcut.

Şi Vânătorul începu să manevreze butoanele.

Cu răsuflarea tăiată, Scatiul şi Babuşcă urmăreau mişcările Vânătorului.

— X 14... Am intrat pe recepţie! răsună o voce cunoscută în micuţul

aparat de radio. Vorbește. Te ascult!

— E vocea lui nenea Panait! îi șopti Scatiul lui Babuşcă, albindu-se la față. El e!

— Gura! strigă Bărbosul, îmbrâncindu-l pe Scatiu.

— Marfa a sosit! spuse liniștit Vânătorul în aparat. Ce facem cu ea? O schimbăm? întrebă și răsuci din nou butonul.

Peste câteva clipe, vocea lui Panait răsună din nou, limpede și puternică, în liniștea încăperii.

— La noapte porniți cu ceasurile de aur spre șlep! spunea vocea. Barca celor doi băieți se află în port, o remorcați la plecare. Totul trebuie să pară un accident... Un accident, Vânătorule! E clar?

Vânătorul răsuci butonul.

— Băieții sunt barcagii, răspunse el cu un glas umbrit de neîncredere. O să creadă că s-au răsturnat și s-au înecat în Dunăre!

— Idiotule! sosi peste câteva clipe răspunsul „Râmei de mare“. Băieții au călătorit noaptea, un vas maritim i-a izbit, a sfărâmat barca și i-a aruncat în Dunăre. M-ai înțeles?

Vânătorul răsuci repede butonul.

— Acum e limpede, șefule!

— Bine!

Și „Râma de mare“ tăcu.

Vânătorul se ridică în picioare; arătând spre cei doi, se adresă Bărbosului:

— Du-i jos, Max, și închide-i în camera cu ferestre oblonite! La noapte o să avem treabă cu ei.

*

Bărbosul își scoase pistolul de la brâu și făcu semn băieților să coboare. Scatiul și Babuşcă, urmați îndeaproape de Bărbos, coborâră din nou scara și se treziră în holul umbrit și pustiu. Bătrâna dispăruse. Bărbosul îi împinse spre o ușă întunecoasă, ce răsărea de undeva, de sub scară, o deschise, și-apoi, înșfăcându-i pe rând, întâi pe Scatiu și apoi pe Babuşcă de gulerul cămășii, îi ridică în sus, azvârlindu-i în încăpere. Cei doi băieți se rostogoliră în întuneric. Bărbosul închise ușa și răsuci cheia în broască.

— Unde ești, Babuşcă? întrebă Scatiul în șoaptă, scrutând întunericul de nepătruns, în timp ce pașii Bărbosului se îndepărtau în sus, pe scară.

— Aici... Aici, Scatiule! auzi el răspunsul înăbușit al lui Babuşcă de undeva, din stânga lui. Ce-i cu tine? Ai pățit ceva?

— Nu, nimic, spuse Scatiul, pornind, cu mâinile întinse ca un orb, spre Babuşcă. Unde naiba ești?

— Aici! auzi el glasul celuilalt lângă urechea lui, și în același timp simți cum mâna lui Babuşcă îl apucă de braț. Trebuie s-o ștergem, și încă repede!

— Dar cum? întrebă Scatiul șoptit.

Ținându-se de mână, băieții porniră, orbecăind prin beznă. Peste câteva clipe, amândoi mergeau, pas cu pas, pipăind un perete umed și cleios.

Deodată, mâna Scatiului întâlni un drug de fier.

— Fereastra! șopti el.

Mâinile celor doi băieți se repeziră să atingă fereastra, dar căzură neputincioase.

— Fereastra e zăbrelită și obloanele sunt bătute în cuie pe dinafară! murmură Scatiul. Suntem prinși aici ca într-o cursă de șoareci. Dar colo ce-o fi? auzi Scatiul glasul lui Babușcă. Vezi? Parcă tremură o luminiță.

Scatiul își roti privirea prin bezna de nepătruns și deodată tresări. Undeva, în stânga lui, pe podea, se făcea un cerc ușor de lumină cenușie. Cei doi băieți se repeziră într-acolo. Pipăind pe perete, întâlniră o spărtură mare, cu marginile îmbrăcate în pietre lucioase, pe alocuri sparte. Era un cămin dărăpănat.

— Ia te uită, Babușcă! Un horn, spuse Scatiul, vârând capul în spărtură și privind în sus, de unde cădea pe podea o luminiță bolnavă.

Babușcă vârî și el capul în spărtură. Într-adevăr, sus, sus de tot, departe, în vârful hornului întunecat și adânc ca un puț strălucea un petic albastru de cer.

— S-o ștergem pe aici, Babușcă, ce zici? își dădu cu părerea Scatiul. Ieșim pe acoperiș și ne dăm drumul într-un pom.

— Mai e vorbă? Facem așa!

În clipa următoare, Babușcă sărea în spatele Scatiului. Dispărând ușor ca un șarpe în tunelul îngust și întunecos, Babușcă se opri cu mâinile și picioarele puternic proptite în peretele de cărămidă.

— Ce faci, Scatiule, vii?

— Iată-mă!

Și urcușul începu. La fiecare pas, degetele celor doi băieți pipăiau elastic, ca brațele unor caracatițe, fiecare colț de cărămidă. Picioarele li se încordau ca niște arcuri în zid. Urcau încet, încet, în timp ce golul rotund și întunecos se căsca din ce în ce mai adânc sub ei. Deodată, mâna lui Babușcă, cel care urca primul, întâlni, într-o adâncitură, unde hornul se prăvălise, ceva lung și rece ca un șarpe. Babușcă scoase un țipăt înăbușit.

— Ce e? strigă Scatiul.

— Nu știu... Nu știu! gemu Babușcă, făcând un salt acrobatic în sus. Cred că am pus mâna pe-un șarpe.

Babușcă se înșelase. „Șarpele“ era o țeavă de plumb de la canalizarea cu apă a clădirii, care își scosese „capul“ afară, prin cărămizile prăbușite ale hornului.

— E o țeavă de apă! îl liniști Scatiul, prinzându-se bine de ea și făcându-și vânt în sus pe hornul îngust și întunecos. Urcă, urcă, Babușcă!

Lumina de deasupra capetelor celor doi băieți creștea din ce în ce mai mult. Se apropiau de ieșire.

Deodată încremeniră spânzurați deasupra hăului ce se căsca sub ei. De undeva, de jos, răsună în horn, ca într-o scoică uriașă, zgomotul unei uși trântite, tropot de pași, și-apoi cei doi băieți auziră pe Vânător înjurând

groaznic:

— De ce nu i-ai legat, dobitocule? Unde sunt? Au șters-o, afurisiții!

— Cu neputință! se apăra Bărbosul. Ușa era închisă și fereastra zăbrelită. Doar sunt din carne și oase, ce dracu'!

Băieții, încremeniți în hornul întunecos, îi ascultau pe cei doi bandiți cu sufletul la gură.

— Dă lanterna încoa', nepricopsitule! auziră ei din nou vocea Vânătorului și, peste o clipă, un fascicul de lumină se năpusti orbitor spre cei doi băieți. Aici, Max, aici! Sunt în horn, iată-i!

*

Max se apropie de Vânător și – scoțând revolverul din buzunar – se vârî pe jumătate în căminul dărăpănat. Tocmai se pregătea să-și descarce pistolul în întunecimea hornului, când Vânătorul îl apucă de braț și îi strigă la ureche cu vocea șuierătoare:

— Ești nebun? Oprește-te, Max! Vrei să ne pui vecinii pe cap?

Și îl trase afară cu putere pe Bărbos, smulgându-i revolverul din mână.

— Dacă ajung sus pe acoperiș, ce-o să facem? se apără cu îndârjire celălalt. O să dăm un spectacol în aer liber?

— N-o să ajungă sus! mârâi Vânătorul, și-apoi, vârându-și capul în cămin, îl răsuci în sus și strigă:

— Hei, voi ăia de-acolo! Coborâți jos! Altfel o să vă afumăm de aici! S-a înțeles?

Băieții tăceau. Vânătorul așteptă câteva clipe, apoi – întorcând capul spre Bărbos – ordonă sec:

— Lemne uscate, Max! Repede! Sparge scaunele! Desfundă dușumeaua! Repede!

Bărbosul ieși ca o furtună din cameră, izbind ușa de perete. Apoi Scatiul și Babușcă, încremeniți în întunericul ce învăluia hornul, auziră o bufnitură puternică și trosnetul infernal al unui scaun trântit la pământ, care, pesemne, se sfărâmase în bucăți. Proptit bine cu mâinile și picioarele în peretele umed și lipicios al hornului, Babușcă ridică capul și privi bine la peticul albastru de cer ce se zărea tremurând în întuneric, departe, deasupra lor.

— N-o să ajungem, Scatiule! oftă el, privind spre credinciosul său prieten care stătea spânzurat în golul întunecat la un metru sub el.

— Dă-i drumul, Babușcă! Dă-i drumul! strigă înăbușit Scatiul, în timp ce sub ei, jos, se-auzeau bufniturile uscate ale bucăților de lemn, pe care cei doi răufăcători le aruncau în cămin. Trebuie să ajungem sus mai înainte să se aprindă focul!

Și cățăratul reîncepu. Gâfâind, orbecăind pe întuneric, pipăind cu degete înfrigurate fiecare spărtură din zid, cu ochii ațintiți spre peticul albastru de cer, ce părea că dansează deasupra lor, băieții urcau încet, încet hornul salvator. Dar deodată se opriră și se uitară, cu răsuflarea tăiată. În jos, undeva, în beznă, sub ei, departe, strălucea o luminiță. Apoi, din ea crescu o flăcăruie jucăușă,

cu reflexe galbene și roșii. Ea dansa mlădioasă și veselă în bezna de sub ei, și deodată, ici-colo, parcă trezite din somn, încolțiră alte câteva flăcărui albăstrui ce creșteau și se apropiau una de alta vertiginos în trosnetul abia auzit al lemnelor uscate.

— Focul! gemu Babușcă, și peste o clipă o boare de fum acru și înecăcios îi mângâia fața. Ce facem, Scatiule? Ne afumă!

Scatiul vru să răspundă, dar o pală fierbinte și groasă de fum îl plesni peste față, îl zăpăci. Începu să tușească zgomotos.

— Coborâți sau nu? auziră ei de jos strigătul Vânătorului, care bubui ca un tunet în pâlnia de cărămidă a hornului.

Alungând ca pe-un roi de țânțari fumul gros și fierbinte care năvălea asupra lui din toate părțile înecându-l și orbindu-l, Babușcă gemu:

— Jos... să coborâm, Scatiule!

Continuând să tușească, Scatiul făcu un salt și se opri lângă Babușcă.

— Briceagul, Babușcă, repede briceagul! șopti el cu glasul înăbușit. Dă-mi briceagul! Tu cațără-te în sus cât poți!

Cu spatele lipit de peretele hornului și cu picioarele înfipte bine în peretele din fața lui, Babușcă se scotoci prin buzunare; scoțând briceagul, îl întinse celuilalt.

— Ține-l! îngăimă el. Dar ce vrei să faci cu el?

— Ai să vezi! mormăi Scatiul, apucând briceagul.

Și Scatiul dispăru ca o umbră în jos prin vălătucii de fum. În cămin focul se întețea. Acum fumul fierbinte, amestecat cu petice de funingine și scântei aprinse, năvălea cu un vuiet surd în horn, măturând pereții de cărămidă. Cu briceagul în mână, Scatiul cobora mereu. Scântei aprinse i se încurcau în păr, îi pârleau sprâncenele, îl pișcau pe obraz, îi ciupeau poalele cămășii. Pereții hornului se încălzeau. Înecându-se, tușind, Scatiul cobora drept spre flăcări. Deodată mâna lui întâlni ceva și băiatul scoase un țipăt înăbușit de bucurie. Găsise ceea ce căuta. Țeava! Scuturat de-o tuse sălbatică, Scatiul desfăcu lama briceagului cu dinții, și-apoi proptindu-se bine în pereții hornului, deasupra vulcanului de fum care cobora sub el, începu să sfredelească țeava de plumb cu vârful briceagului. Jos focul se întețise. Acum pereții hornului frigeau. Deodată Scatiul auzi un șuierat scurt, ceva îi smulse briceagul din mână, izbindu-l de peretele hornului, și peste o clipă un șuvoi rece de apă se năpusti asupra lui. Spumegând, șuierând, șuvoiul de apă păru să explodeze; o ploaie de stropi grei se năpusti în jos pe pâlnia hornului, măturând totul din drum. Scatiul ieși încet, încet din raza șuvoiului de apă, care se izbea acum ca turbat de peretele hornului și, ud leoarcă, trase cu putere o gură de aer curat în piept, după care înălță capul și strigă vesel:

— Așteaptă-mă, Babușcă, vin și eu!

*

Scatiul începu să se cațere cu repeziciune pe urmele lui Babușcă. În hăul de sub picioarele lui se auzea vâjâitul puternic al apei care țâșnea din țeavă,

izbind cu putere în pereții hornului. Fumul încetase. Când Scatiul ajunse sus, Babușcă îl aștepta pe acoperișul de țiglă, aplecat deasupra coșului. Fața îi era neagră de funingine.

— Repede, dă-mi mâna, Scatiule! i se adresă Babușcă, întinzând mâna și ajutându-l să iasă afară din coș. Vânătorul și Bărbosul au intrat în pod. I-auzi? Urcă pe acoperiș.

Într-adevăr, printr-o ușiță care dădea pe acoperiș se auzea tropăitul puternic al pașilor lor, care urcau în fugă scara din pod, spre acoperișul casei. Scatiul își roti cu repeziciune privirile în jur și descoperi un dud bătrân și uscat ce-și înălța crengile goale, albite de ploi, la vreo doi metri depărtare de streașină.

— În dud, Babușcă, în dud! strigă Scatiul, și în clipa următoare își dădu drumul de pe acoperișul de țiglă.

Babușcă îl urmă. O avalanșă de țigle hurui sub cei doi băieți, care – luând-o înaintea celor doi – sări peste streașină și căzu cu zgomot infernal pe pavajul de piatră al curții undeva, jos, departe. Sus, în urma lor, răsunară strigătele celor doi răufăcători care soseau. Nu mai era nicio clipă de pierdut.

— După mine! șopti Scatiul, agățându-se cu amândouă mâinile de-o cracă a dudului.

Sub greutatea trupului său, care se bălăbănea în aer, craca se încordă, se arcui, trosni și apoi îl săltă pe Scatiu de câteva ori în văzduh. Scatiul îi dădu drumul și se prinse de altă cracă tocmai în clipa când Babușcă sărise de pe acoperiș și venea ca un bolid spre el. Dându-și drumul din cracă în cracă, cu o repeziciune amețitoare, cei doi băieți săriră la pământ, și-acum fugeau rupând pământul spre poarta care ducea afară din curte. Dar poarta era încuiată.

— Stați că trag! urla Bărbosul, agitând pistolul sus, pe acoperiș. Înapoi! Înapoi! Auziți?

— Dacă ne urcăm pe poartă, ne împușcă! strigă Scatiul. La dreapta, Babușcă! La dreapta, să sărim zidul!

Băieții schimbară direcția. Acum alergau aplecați printre buruienile înalte și uscate spre zidul de cărămidă acoperit de mușchi. Dar Bărbosul nu glumea. Două detunături scurte și puternice răsunară sus pe acoperiș, și-apoi gloanțele, ca două viespi înfuriate, trecură pe sus, pe deasupra băieților. Scatiul și Babușcă se trântiră din fugă la pământ, rostogolindu-se în buruieni. O ploaie de crenguțe uscate îi acoperi.

— Ce facem? gemu Babușcă, cu obrazul lipit de pământ, în timp ce ochii lui exprimau de data asta o spaimă fără margini. Chiar au tras în noi?

Dând la o parte buruienile uscate, Scatiul privi îndârjit spre acoperișul casei pe care se vedeau siluetele celor doi răufăcători. Bărbia îi tremura ușor.

— Chiar au tras! șopti el cu vocea înnebunită de furie. Ah! Dacă aș avea praștia la mine, i-aș arăta eu Bărbosului cum se trage! adăugă el, ciulind urechile. Auzi ceva, Babușcă?

Babușcă își dezlipi obrazul de la pământ și ascultă încordat câteva clipe. În fața porții se auzeau voci. Siluetele Vânătorului și ale Bărbosului

dispăruseră de pe acoperiș. În spatele porții detună o voce puternică:

— Aici s-au tras două focuri de armă! Să spargem poarta, tovarăși!

Lovituri grele, înfundate răsunau în poartă. Apoi poarta trosni și – zburând din balamale – se prăbuși cu un zgomot asurzitor în praf. O ceată de bărbați, în majoritatea lor muncitori din port, năvăli în curte. Strigând, vociferând, arătând cu mâinile spre acoperiș, ceata zgomotoasă se rostogoli spre casa tăcută și pustie. Unul dintre muncitori, un flăcău în salopetă, probabil cel care strigase, se propti bine în picioare în dreptul scării de intrare și – punându-și mâinile în șold – întrebă cu același glas puternic și sonor:

— Hei, care tragi cu pușca aici? Ia arată-te să te vedem la față, frățioare!

Nimeni nu-i răspunse.

— În noi au tras, nene! spuse Scatiul, care apăru, urmat de Babușcă, dintre buruieni. Sunt doi contrabandiști, adăugă el, întâlnind privirea neîncrezătoare a tânărului în salopetă. Sunt în pod... Vânătorul și Bărbosul.

Tânărul își aruncă o clipă privirea uimit spre mulțimea din jurul său:

— Vânătorul și Bărbosul!? murmură el, întrebător.

— Cine-or fi? spuse un muncitor bătrân, dându-și șapca pe ceafă. Să punem mâna pe ei! Unde ziceți că sunt? În pod?

Mulțimea tocmai se pregătea să se repeadă pe scări, când un vuiet prelung de sirenă sparse liniștea ciudată a curții năpădită de buruieni; o mașină, sosind în viteză, frână în dreptul porții prăbușite de la intrare.

În aceeași clipă, trei ofițeri săriră jos din ea și s-apropiară în fugă de mulțimea adunată în fața casei.

— Unde sunt? strigă unul dintre ei, care nu era altcineva decât Prințul.

— Sus, sus în pod! îi spuse Scatiul, apărând din mulțime împreună cu Babușcă. Au tras în noi.

Prințul îl privi o clipă surprins, și-apoi un zâmbet larg îi flutură pe buze.

— Ah, voi erați? spuse el, făcând semn celorlalți doi ofițeri să forțeze ușa. Scatiul și Babușcă... se putea altfel?

Peste o clipă, ușa sări din balamale și Prințul se năpusti în casă, urmat de cei doi ofițeri.

*

După un sfert de ceas, Prințul își făcu apariția și se adresă celor doi băieți, vârându-și revolverul în tocul de piele ce-l purta la șold:

— Păsările au zburat printr-o fereastră din spatele casei! Probabil că au sărit peste zid. Ceilalți îi urmăresc, adăugă el, făcându-i semn Scatiului și lui Babușcă să-l urmeze. Să mergem, băieți! Tovarășul colonel Alexandru o să fie bucuros să vă vadă.

— Tovarășul colonel Alexandru?! întrebă mirat Scatiul. Cine e tovarășul colonel Alexandru?

— O surpriză! zâmbi Prințul, făcându-și loc prin mulțimea adunată în fața casei și îndreptându-se spre mașină.

În curând, cei doi băieți, instalați pe pernele confortabile ale mașinii,

zburau pe străzile întortocheate ale portului, printre căsuțele înecate în verdeață.

— Ce face Spic, nene Prințule? întrebă Scatiul, luându-și privirea de pe un imens pachebot alb, ce aluneca tăcut și masiv printre case. S-a înzdrăvenit?

O umbră trecu prin ochii Prințului.

— Nu, spuse el, cu un glas ce le păru băieților că tremură ușor. Astăzi va fi operat a doua oară. Unul dintre gloanțe i s-a oprit lângă inimă. Da, viața lui Spic atârnă de-un fir de păr!

Cu un scrâșnet asurzitor de frâne, mașina coti în plină viteză și se angajă pe un bulevard asfaltat, străjuit de blocuri zvelte, multicolore.

— Putem să-l vedem și noi? întrebă Scatiul cu vocea stinsă, abia auzită.

— Desigur! răspunse Prințul. Cred că tovarășul colonel Alexandru n-o să aibă nimic împotrivă.

Peste câteva clipe, mașina opri brusc în fața unei clădiri înalte, dreptunghiulare. La intrare, un ostaș cu șapcă, cu banderolă roșie și mănuși albe, făcea de gardă. Când Prințul – urmat de cei doi băieți coborî din mașină – ostașul luă poziție de drepți. Prințul îi răspunse la salut și, peste puțin timp, Scatiul și Babușcă se aflau într-un lift uriaș, ce parcurgea etaj după etaj cu o viteză ce li se păru celor doi băieți fantastică.

După ce coborâră din lift, băieții străbătură un culoar lung, acoperit cu un covor de pluș roșu. Ici, colo telefoanele zbârnâiau și se auzea țăcănitul sacadat al mașinilor de scris. În sfârșit, Prințul deschise o ușă capitonată și băieții se pomeniră într-o anticameră elegantă, cu draperii albastre, de pluș, la ferestre. La intrarea lor, un ofițer, care stătea la un birou încărcat de telefoane, se ridică nedumerit în picioare:

— Cosma! spuse Prințul. Trebuie să-i raportez ceva urgent tovarășului colonel. Anunță-l c-au sosit Scatiul și Babușcă!

Cosma holbă ochii la cei doi băieți cu hainele murdare și cu fețe pline de funingine și îngăimă, împleticindu-i-se limba în gură:

— Sca... Scatiul și Ba... Babușcă? La... la tovarășul... colonel Alexandru? Ei drace! adăugă el, înghițind în sec și încheindu-și gulerul vestonului. Am trăit s-o văd și pe asta! Dar de unde i-au scos pe ăștia, Velicule? Dintr-un coș de vapor?

Și întorcându-se brusc, Cosma dispăru pe-o ușă alăturată, închizând-o cu grijă după el. Scatiul și Babușcă așteptau emoționați, mușcându-și buzele în tăcere. Apoi ușa se deschise brusc și colonelul Alexandru apăru:

— Nenea Vlad! strigară bucuroși, într-un cor, cei doi băieți, întorcând privirile spre Prinț. Păi bine, dumnealui este nenea Vlad!

— Căpitanul Vlad nu există! le spuse râzând Vlad, în timp ce le strângea mâinile. E pur și simplu un nume pe care l-am ales ca să pot conduce personal afacerea asta blestemată. Ei, ce se-aude, Velicule? adăugă el, întorcându-se spre Prinț. Ați lămurit ce-i cu împușcăturile?

— Cred că Scatiul și Babușcă vă pot lămuri mai bine! răspunse Velicu. Au fost doar acolo. Au alunecat din nou printre degetele Vânătorului și

Bărbosului.

— Formidabili băieți! murmură Vlad, bătându-i cu admirație pe umeri. Veniți, veniți să-mi povestiți tot! adăugă el, invitându-i în cabinetul său, în timp ce râdea cu poftă: Ha, ha, ha! Va să zică i-ați tras din nou pe sfoară!

Peste câteva clipe, instalați în fotoliile din cabinetul colonelului, Scatiul și Babușcă îi povesteau cu respirația tăiată noile peripeții prin care trecuseră. Îi amintiră, printre altele, și de descoperirea lor în legătură cu Panait.

— Da, aveți dreptate! le spuse gânditor Vlad, când băieții îşi încheiară povestirea. Ați ghicit: Panait este „Râma de Mare“. Adevăratul Panait a fost asasinat în trenul care îl aducea de la București la noua sa slujbă de aici. Acum trei luni...

Scatiul și Babușcă înghețaseră.

— Dar nu pe el îl căutăm noi în primul rând, continuă pe același ton Vlad. V-amintiți de ceasurile de aur de la „Ostrovul lupilor?“

— Desigur, răspunse cu însuflețire Scatiul. Ceasurile din valiza galbenă.

— Ceasurile acestea trebuiau să ajungă la cineva, cineva care să înjghebe cu ajutorul lor o rețea de spionaj. Pe noi ne interesează în primul rând acel... „cineva“.

— Și-o să-l prindeți? întrebă Babușcă, deschizând deodată niște ochi mari și verzi.

— Desigur, chiar mâine dimineață o să-l prindem pe șlepul care a eșuat la „Cotul Pisicii“. Este chiar marinarul de pe șlep. Pentru asta am pregătit o piesă grozavă, cu mai multe roluri, adăugă Vlad, zâmbind. V-am distribuit și pe voi în două roluri principale.

Scatiul și Babușcă se priviră mândri, în tăcere.

— Ce-avem de făcut, nene Vlad? întrebă Scatiul grav, ridicându-se în picioare.

Vlad îi fixă lung pe băieți, și-apoi le spuse încet, pe-un ton misterios:

— Veți părăsi la noapte portul, plecând spre casă! De barca voastră veți găsi remorcată o altă barcă. E barca brigadierului Onufrie de la voi din sat. De altfel, el o să fie în port și o să vă roage s-o duceți acasă. Vâsliți fără grijă! De data aceasta Vânătorul și Bărbosul vor căpăta ce li se cuvine.

— Până atunci putem să-l vedem pe Spic? întrebă cu o ușoară sfială în glas Scatiul. Am auzit că astăzi îl operează.

— Desigur! răspunse Vlad, privindu-și îngrijorat ceasul-brățară. De altfel o să mergem împreună! adăugă el, întorcându-se spre Prinț. Deseară, la ora 9, începem „Operațiunea Dunărea“. Ai grijă ca toate detaliile să fie puse la punct!

— Am înțeles! răspunse scurt Velicu, luând poziția de drepți.

— Și încă ceva, adăugă Vlad. Ia legătura cu Verdeș! Să informeze pe Vânător și Bărbos că băieții n-au trecut pe la noi. S-ascund pe undeva, în oraș.

— Prin radio?

— Da, prin radio.

— Am înțeles, tovarășe colonel! repetă Prințul și părăsi cabinetul.

*

Când Scatiul și Babușcă, însoțiți de Vlad, ajunseră la spitalul în care se afla Spic, nori negri, apăruți deodată, de undeva, de departe, dinspre mare, se rostogoleau amenințător deasupra arborilor. Un vânt puternic și umed învolbura crengile pomilor, ridicând vârtejuri de nisip pe aleile pustii. Văzduhul devenise cenușiu.

— Poftiți pe-aici, tovarășe colonel! îi spuse o soră lui Vlad, venindu-i în întâmpinare, când acesta, însoțit de cei doi băieți, pătrunse într-o clădire așezată undeva în fundul curții spitalului. Tovarășul profesor e sus, în sala de operații. Câinele va fi adus îndată.

— Sper că profesorului Bontea să nu-i displacă treaba aceasta! spuse Vlad, în timp ce urca alături de soră o scară largă, spațioasă. E vorba despre un câine deștept și instruit, extrem de prețios pentru noi.

Sora, înaltă și uscățivă, zâmbi rece și profesional sub boneta ei albă, jucându-se cu niște chei în buzunarul halatului.

— Dimpotrivă, răspunse ea cu o voce de-o uscăciune stranie. Profesorul va experimenta astăzi pe el o metodă de izolare a inimii în timpul operației. Un câine, fie el și instruit, e totuși un câine.

Scatiul și Babușcă simțiră, fără să știe de ce anume, o strângere de inimă.

— Hm, metoda asta! murmură Vlad cu o ușoară nemulțumire în glas. Și de ce tocmai pe Spic? Sunt atâția câini vagabonzi prin oraș!

Un zâmbet ușor ironic flutură pe buzele sorei:

— N-aș putea să vă spun de ce, răspunse ea cu o voce care suna ca o nucă spartă. Vorbiți, vă rog, cu tovarășul profesor!

Se opriră într-un hol imens, presărat cu scaune de plastic colorat.

În clipa aceea, una din ușile de sticlă se deschise și un bărbat voinic și chel, în halat alb, veni în întâmpinarea lor, ținând mâinile ridicate în față într-un fel ciudat, de parcă ar fi fost vârâte în ghips.

— Nu-ți dau mâna, colonele, spuse cu jovialitate noul-venit, continuând să-și păstreze mâinile în aceeași poziție ciudată. Intru în sala de operație, adăugă el, fixând cu nedumerire pe cei doi băieți. Dar micii coșari cine sunt? Au venit cu tine?

— Da, răspunse Vlad, sunt prietenii lui Spic!

— Oho! râse bărbatul voinic și chel. Ca în romanul lui Jack London! Nicio grijă, băieți! adăugă el, izbucnind într-un râs zgomotos. O să-l forfecăm îndată pe „Colț Alb“ al vostru.

Scatiul și Babușcă lăsară privirile în pământ, Vlad își mușcă buzele:

— Și crezi că are vreo șansă, profesore?

— Una la mie! răspunse cu aceeași stranie veselie omul voinic și chel, întorcându-se apoi cu o mișcare bruscă spre scară. Aduceți, dragă, câinele!

Sora deschise o altă ușă pe care scria „Sala de operație“, și profesorul dispăru grăbit înăuntru.

Vlad schiță un gest în urma lui, dar sora închise ușa repede la loc și îi

spuse, în timp ce trecea pe lângă el, cu un zâmbet smerit:

— E mai bine așa, domnule colonel! E mult mai bine așa.

— Mult mai bine așa! șopti mânios Vlad, privind în urma sorei care se îndepărta coborând scările. Puțin îi pasă ei de Spic. Dar pentru noi Spic e un tovarăș de luptă. Nu-i așa, băieți?

Cei doi încuviințară din cap, tăcuți și emoționați, ținând privirile ațintite în pământ.

Și deodată, în liniștea de marmură a sălii, răsună huruitul răgușit al unui lift care urca. Scatiul și Babușcă ridicară brusc capetele, privind spre o ușă cu grilaj de fier ce se zărea în fundul sălii. Apoi liftul greoi și masiv apăru și se deschise. Doi oameni în halate albe, urmați de soră, împinseră afară din lift un pat-cărucior.

— Spic! strigară cu glasurile gâtuite de emoție Scatiul și Babușcă, zărind câinele-lup întins pe pat. Porniră ca vântul în întâmpinarea lui. Spic, noi suntem, Spic!

Auzindu-se strigat, Spic ridică brusc capul, se uită lung la ei, și-apoi căzu neputincios pe pat. Surprinși de năvala neașteptată a celor doi băieți, oamenii în halate albe opriră căruciorul. Băieții încadrară patul de-o parte și de cealaltă; merseră așa până în fața sălii de operație, încurajându-l pe Spic:

— Suntem aici, alături de tine! îi șopti Scatiul, arătând spre Babușcă. A venit și Babușcă. Îl mai cunoști?

Spic ridică capul din nou și privi lung spre Babușcă, de parcă ar fi spus: „Cum să nu-l cunosc pe Babușcă? Asta-i bună!“

— La o parte, băieți! le strigă enervată sora. N-avem timp de efuziuni sentimentale. Vă rog, la o parte!

Și căruciorul se puse din nou în mișcare. Deodată Spic ciuli urechile și privi lung spre Vlad.

— Succes, băiete! îi spuse Vlad simplu, milităreşte, când Spic trecu în dreptul lui. Acu-i acu’... Ține-te bine!

Ușa sălii de operație se deschise. Spic dispăru în sala de operație și ușa grea de sticlă se închise în urma lui.

*

Afară ploaia se întețea. Stropi mari, goniți de vânt, se spărgeau în geamuri, șerpuind vioi, în zeci de pârâiașe cristaline. Stând pe-o bancă, Scatiul și Babușcă îl urmăreau cu privirea pe Vlad, care se plimba nervos prin sala de așteptare, aprinzând țigară de la țigară.

Din când în când, din sala de operație răzbătea surd clinchetul instrumentelor chirurgicale. Cu urechile ciulite, cu respirația tăiată, cei doi băieți ascultau zgomotele ciudate, înțelegând că în aceste clipe, dincolo, sub lumina incandescentă a lămpilor strălucitoare, se hotărăște soarta lui Spic.

Deodată ușa sălii de operație se deschise brusc, și sora medicală – care li se păru albă la față – trecu în fugă pe lângă ei și coborî scările în fugă. Cei doi băieți și Vlad se priviră în tăcere. Peste puțin timp reapăru, ținând o fiolă

galbenă într-o mână.

— S-a întâmplat ceva cu Spic? o întrebă Vlad, schițând un pas în întâmpinarea ei.

Sora medicală nu-i răspunse și – trecând ca o furtună pe lângă el – dispăru în sala de operație, trântind ușa după ea. Se făcu din nou tăcere.

Ploaia cenușie hohotea în ferestre, bătându-și parcă joc de gemetele înăbușite ale vântului ce se zbătea ca într-o plasă în frunzișurile ude ale plopilor înalți de pe alei.

Minutele se scurgeau grele, ca de plumb. Și-apoi deodată, dincolo, în sala de operații, răsunară voci, ușa se deschise și profesorul, cu mânecile suflecate până la cot, își făcu apariția, scoțându-și din mers mănușile de cauciuc.

Vlad se repezi ca o săgeată în întâmpinarea chirurgului.

— Cum e, domnule profesor? Va trăi?

— Azi am avut o zi bună! spuse, zâmbind, profesorul, continuând să-și tragă tacticos mănușile de pe mână. Metoda s-a dovedit excelentă.

— Dar câinele? Câinele? întrebă Vlad, în timp ce o sudoare măruntă și rece îi îmbrobonea fruntea. Va trăi sau nu?

— Cine? Javra asta simpatică? zise profesorul, arătând spre Spic, pe care doi oameni în halate albe tocmai îl scoteau pe patul-cărucior din sala de operații. A avut noroc! Deși nu cred să mai poată vreodată să facă pe polițistul.

— Uraa! strigară în cor Scatiul și Babușcă, prinzându-se de mâini și alergând nebunește în jurul lui Spic, care era transportat spre ascensor.

Sora medicală se opri lângă profesor și, arătând cu capul spre cei doi băieți, spuse ironic, în timp ce un zâmbet de gheață îi flutură pe buze:

— Stăm bine, domnule profesor! Un taraf de lăutari ne mai lipsește aici.

— Apropo, spuse profesorul pe-un ton apăsat, prefăcându-se că n-a auzit cuvintele sorei medicale, și vârând mâna în buzunarul halatului scoase un glonț mic de nichel. Poftim, tovarășe colonel! Să-l păstrați ca amintire!

— Cred că glonțul trebuie înmânat celor care îl merită! interveni cu răceală Vlad, fixând-o pe sora medicală drept în ochi. Adică celor doi băieți, aici de față, care au luat parte la luptă și au scos câinele rănit de sub gloanțe.

Profesorul rămase o clipă încremenit, cu glonțul în mână, și-apoi răsuci capul ușor spre băieții negri de praf și de funingine, care rămăseseră acum singuri și nemișcați în mijlocul sălii.

— Cine?! E vorba de acești mici coșari? întrebă el în șoaptă, pradă unei evidente emoții. N-aș fi crezut... Da, este ceva extraordinar... Extraordinar...

Sora medicală devenise albă ca varul. Vlad făcu semn Scatiului și lui Babușcă să se apropie.

— Felicitări, sincere felicitări! mormăi profesorul, măsurându-i cu admirație pe cei doi băieți din cap până-n picioare și înmânându-le glonțul. Avem nevoie de băieți ca voi! Multă nevoie...

Peste un sfert de ceas, părăsind clădirea tăcută a spitalului, toți trei se îndreptau veseli prin ploaie spre mașina care îi aștepta.

— Și-acum, spuse bine dispus Vlad, când toți se aflau instalați în automobil, să ne ocupăm de „Operațiunea Dunărea“. Știți ce aveți de făcut, nu? adăugă el, trântind portiera mașinii și pornind motorul. O să vă duc în port!

— Dar nenea Onufrie va fi acolo? se interesă Scatiul. Și barca?

— Da! răspunse Vlad, apăsând pe accelerator, în timp ce mașina se avânta ca un bolid pe alee. Dar să fiți cu ochii în patru. Vânătorul va fi pe urmele voastre. Și ce va urma, nu-i deloc ușor. Va fi o luptă pe viață și pe moarte!

*

După ce ieși pe poarta spitalului, mașina se angajă pe niște străzi pustii și întortocheate, biciuite de rafale de ploaie. În curând, printre siluetele cenușii ale caselor, băieții zăriră portul, cu brațele gigantice ale macaralelor învăluite în aburi printre umbrele prelungi ale șlepurilor trase la chei. Vlad frână mașina lângă trotuar.

— Ne despărțim aici, băieți! le spuse el, deschizând portiera mașinii. Ne-am înțeles! În port o să-l găsiți pe Onufrie. Vă așteaptă pe chei! Vă urcați în barcă și porniți spre Pradina. Restul mă privește pe mine! Clar?

— Am înțeles, nene Vlad! spuse vesel Scatiul, coborând din mașină și făcându-i semn lui Babușcă să-l urmeze. Nu avea nicio grijă! Ne descurcăm noi!

Și trânti portiera mașinii la loc. Vlad le făcu un semn prietenos cu mâna și în curând dispăru, într-un vârtej fantastic, în direcția portului.

Parcă odată cu el, ploaia încetă brusc. Deasupra bălților norii se zdrențuiau, rostogolindu-se ca un fum negru, de vapor, printre coșurile caselor. Scatiul și Babușcă o luară la fugă spre port. Când, în sfârșit, asudați și gâfâind, pătrunseră pe chei, îl găsiră pe Onufrie, îmbrăcat într-o manta cauciucată și cu o glugă țuguiată pe cap, care îi aștepta singur, rezemat de balustrada unei scări de piatră.

— Veniți cu mine! le spuse el scurt, când cei doi băieți se opriră din fugă în dreptul lui. Și atenție! le șopti el pe-un ton misterios. Suntem urmăriți!

Toți trei coborâră scara de piatră, apoi se opriră în dreptul unui debarcader, de care erau legate două bărci ce se depărtau și se apropiau – purtate de curent – de stâlpii debarcaderului, izbindu-se din când în când de ei, cu un zgomot surd și înfundat. Una dintre ele era o mahună mare, proaspăt smolită, încărcată cu fân.

— Asta-i barca noastră! spuse nedumerit Scatiul, recunoscând una din bărci. Dar cealaltă a cui e, nene Onufrie?

Acesta îi făcu semn cu ochiul.

— Cum a cui e, mă Scatiule? Păi nu-i barca mea? Ziceam să mi-o duceți și mie acasă, că eu rămân până mâine la oraș! Voi când plecați?

— Chiar acum! răspunse Scatiul, și în clipa aceea tresări. Pe puntea unui vas din apropiere apăruse o umbră de după o grămadă de lăzi goale și

spânzura parcă deasupra lor.

— O să vă apuce noaptea pe drum, continuă cu glas tare Onufrie, dându-le să înțeleagă că erau spionați. Fiți cu băgare de seamă... să nu intrați într-un vapor! La noapte o să fie ceață pe Dunăre.

— Nicio grijă, nene Onufrie! strigă Scatiul, trăgând cu coada ochiului spre puntea vasului din apropiere. Babușcă o să stea la „cîrmă“ și-o să fie cu ochii în patru.

Scatiul și Babușcă săriră în barcă, fixară vâslele și, dezlegând bărcile, le împinseră în larg.

— Drum bun! le ură Onufrie, în timp ce băieții, vâslind de zor, se îndepărtau de mal, trăgând după ei misterioasa mahună neagră.

După ce urmări câtva timp cele două bărci care se pierdeau în largul Dunării, Onufrie își înfundă mâinile în buzunarele mantalei de cauciuc și părăsi cheiul. În clipa când silueta lui dispăru prin aburi, printre magazii, pe puntea pustie a vasului își făcu apariția Bărbosul.

Aruncând o privire fugară în urma celor două bărci care acum pluteau în mijlocul Dunării, el străbătu puntea vasului în fugă, și-apoi din două, trei salturi coborî pasarela și o porni grăbit pe cheiul pustiu.

După ce merse vreo sută de pași, se opri și se întoarse brusc, vrând să se convingă că nu era urmărit. Pe chei nu se zărea nimeni. Mulțumit, Bărbosul se apropie de malul Dunării, unde se zărea ancorată o mică șalupă verde. Făcându-și vânt, sări pe puntea ei. În clipa aceea, ușa cabinei se deschise și Vânătorul apăru în întâmpinarea lui.

— Cum e, Max? îl întrebă acesta pe Bărbos cu o voce uscată. Au plecat băieții?

— Da! Uite-i! rânji Bărbosul, întinzând brațul și arătându-i cele două bărci ce apăreau și dispăreau ca două coji de nucă prin perdelele de aburi ce zburau la suprafața fluviului. La noapte o să împușcăm doi iepuri deodată. Ai adus și ceasurile?

— Da! răspunse Vânătorul, arătându-i cu capul un trunchi uscat de salcie ce zăcea aruncat pe puntea șalupei. E timpul să scăpăm de ele! Apropo, adăugă bănuitor Vânătorul, văd două bărci! De unde a apărut a doua?

— E a unui pescar din Pradina! răspunse Bărbosul, ridicând de pe punte o canistră cu motorină. Să umplu rezervorul. Ce facem? Pornim după ei?

Vânătorul îi puse mâna pe braț, privind câteva clipe norii negri care se rostogoleau deasupra capului său.

— Ai răbdare, Max! În curând are să se întunece și va coborî ceața. Și câte nu se întâmplă noaptea, în ceață, pe Dunăre! Înțelegi, Max?

Bărbosul izbi ușor cu dosul palmei pe Vânător în piept, și-apoi dispăru cu canistra în cabină.

*

În vremea aceasta, tăcuți și încordați, Scatiul și Babușcă trăgeau din răsputeri la vâsle. Înserarea cobora încet, încet pe fluviu, și-odată cu ea o ceață

grea și lăptoasă se scurgea ca o lavă albă din pădurile întunecoase de sălcii, prăvălindu-se de pe malurile înalte în Dunăre, în vârtejuri amețitoare.

De undeva, din adâncurile apei necuprinse, răsună deodată, răguşit şi stins, mugetul îndepărtat al sirenelor. Erau vasele fluviale care înaintau orbește pe fluviu în ceață.

Băieții vâsleau de zor. Deodată, Scatiul se opri din vâslit, făcându-i semn lui Babuşcă să lase lopețile, și spuse, sărind în picioare:

— Babuşcă, tu auzi ceva?

Babuşcă, nemişcat, cu mâinile încleştate pe vâsle, ciuli urechile ca un câine-lup, şi, întorcând capul, scrută câteva clipe întinderea oarbă de ceață. Nu se auzea decât respirația greoaie și sacadată a fluviului.

— Vine! şopti el, privind pieziş spre Scatiu şi înfigând brusc vâslele în apă. E aici... Să punem barca pe mal, Scatiule! Barca pe mal!

Scatiul făcu un salt şi apucă vâslele. Într-un vârtej de spumă, stârnit de lopeți, cele două bărci părură că se învârtesc ameţite în jurul lor, apoi se opriră şi începură să tragă înapoi, spre mal, prin ceață, asemenea unui rac gigantic.

Era şi timpul. În clipa următoare, într-un gâfâit abia auzit de maşini şi într-o ploaie de lumini verzi şi roşii, o matahală înspăimântătoare, tăcută şi masivă, păru că se prăvăleşte din ceață asupra bărcilor.

Botul ei ascuțit, de înălțimea unei case, despică ca un tăiş de topor apa din faţa lor, şi-apoi vasul maritim, cu luminile multicolore pâlpâind la catarg, trecu mai departe. Cele două bărci se legănară în sus şi în jos, căzând şi ridicându-se în valurile uriaşe stârnite de vas, ca în talgerele unei imense balanțe farmaceutice, în timp ce crestele înspumate ale valurilor se năpusteau, urlând, spre maluri, prin ceață. Vaporul maritim trecuse. Scatiul dădu drumul vâslelor şi îşi aruncă privirea înapoi, peste umăr, spre mal. Trecu aproape un minut. Şi apoi, departe, undeva, în ceața adâncă, tunete prelungi şi repetate cutremurară văzduhul.

Erau valurile care se spărgeau de mal.

— La drum, Babuşcă! spuse vesel Scatiul, întorcându-se şi suflecându-şi mânecile de la cămaşă. Farul trebuie să fie pe aproape! Dar asta ce-o mai fi? adăugă el, încremenind deodată şi ascultând respirația ciudată a fluviului. O barcă cu motor?

Într-adevăr, în urma lor, în ceață, se auzea bâzâitul unei bărci cu motor care se apropia cu repeziciune. Scatiul făcu un semn, şi în clipa următoare, azvârlind vâslele, băieții se lungiră pe fundul bărcii, cu respirația tăiată. Scatiul şi Babuşcă ascultau zgomotul puternic al bărcii cu motor care se apropia.

— Să fie Vânătorul şi Bărbosul? întrebă în şoaptă Babuşcă.

— Cred că ei sunt! răspunse Scatiul încordat.

— Ce facem? continuă Babuşcă, ducând instinctiv mâna la sân, după care oftă. Măcar să fi avut praştia la mine! Dar aşa?

Scatiul duse degetul la buze, făcându-i semn să tacă. Peste o clipă, barca cu motor țâşni pe lângă ei din ceață, ca să dispară în clipa următoare din faţa

lor într-un vârtej de fum.

— Nu ne-au văzut! șopti bucuros Scatiul, care recunoscuse în frântura de clipă când barca trecuse prin fața lor pe Vânător și pe Bărbos. Dar au să se întoarcă. La mal, Babușcă! La mal! Să ne ascundem în pădure!

Cei doi băieți se ridicară repede și se repeziră la vâsle, în timp ce zumzetul bărcii cu motor se stingea încet, încet în vuietul monoton al apelor, învăluite în ceață. Acum ei trăgeau din răsputeri la rame și cele două bărci alunecau repede și ușor, ca două umbre prelungi, prin draperiile înalte și albe ce se legănau grele și înăbușitoare deasupra lor. Și deodată, din adâncurile albe, zumzetul bărcii cu motor răsună din nou.

— Se întorc! strigă Scatiul, înfigând vâslele cu putere în apă. Vin spre noi! Ne caută! La mal, Babușcă! La mal!

Scatiul nu se înșelase. Pe măsură ce băieții vâsleau din răsputeri, duduitul motorului se auzea din ce în ce mai aproape. Scatiul dădu drumul lopeților, și – sărind în picioare – trase cu un gest brusc cămașa peste cap, după care urlă:

— Sunt aici! Sări în Dunăre, Babușcă!

Dar era prea târziu. Barca cu motor izbucni ca o săgeată din ceață și frână brusc într-un vârtej de spumă.

— Curăță-i! urlă Vânătorul, sărind în picioare în barcă, arătând cu mâna spre cei doi băieți care îl priveau înlemniți. Bărbosul dădu drumul volanului bărcii; apucând un pistol-mitralieră ce-l avea rezemat pe pernă lângă el, sări peste parbriz pe botul bărcii. Înainte ca Scatiul și Babușcă să fi putut schița o mișcare, Bărbosul duse mâna la ochi. O salvă prelungă, care băieților li se păru fără sfârșit, cutremură văzduhul. Bărbosul păru o clipă răstignit în aer, apoi pistolul-mitralieră îi alunecă ca un șarpe din mâini și căzu, plescăind greoi, asemenea unui bolovan uriaș, în adâncuri.

— V-ați jucat destul cu puștile! auziră Scatiul și Babușcă în barca din spatele lor o voce tăioasă. Nicio mișcare, Vânătorule! Nicio mișcare!

Băieții văzură cum Vânătorul se trage un pas înapoi în barcă și ridică îngrozit mâinile deasupra capului.

Când Scatiul și Babușcă priviră fulgerător înapoi, rămaseră cu răsuflarea tăiată. În cealaltă barcă, prin fânul răvășit, se zărea Prințul cu un revolver în mână, încadrat de câțiva ostași cu automatele întinse. Țeava unui automat mai fumega încă.

*

A doua zi dimineață, Scatiul și Babușcă, care petrecuseră o noapte împreună cu Vlad într-un cort ascuns undeva, într-o pădure de sălcii de pe malul din apropierea „Cotului Pisicii“, se treziră brusc din somn, speriați de niște zgomote înfundate. Era Vlad, care se îmbrăca.

— V-ați sculat? întrebă acesta zâmbind, încheindu-și gulerul cămășii și punându-și cravata. Hai sus, sus, băieți! Ne așteaptă o zi grea!

Cei doi săriră în picioare de pe saltelele de cauciuc pe care dormiseră și începură să se îmbrace cu repeziciune. Aseară, puțin timp după împușcarea

Bărbosului și prinderea Vânătorului, Vlad sosise cu o vedetă militară rapidă, întâmpinându-i vesel pe Scatiu și Babușcă, când aceștia – părăsindu-și barca – se urcară pe puntea șalupei.

— Bravo, băieți! V-ați jucat rolurile excelent! Mâine dimineață toată povestea asta se va încheia. Vreți să rămâneți cu mine în culise, să vedeți și voi finalul piesei?

Bineînțeles, Scatiul și Babușcă acceptară bucuroși propunerea lui Vlad.

Acum, amândoi părăseau cortul și se îndreptau prin pădure, conduși de Vlad, spre malul Dunării.

Dimineața era veselă și senină. Ultimii stropi de ploaie se rostogoleau susurând, scânteind, prin frunzișul sălciilor învăluite în perdele de aburi. Soarele răsărea departe peste fluviu, dintr-o genune de umbre și flăcări, plutind într-o mare de aburi trandafirii. Deodată, în fața Scatiului și a lui Babușcă, printre trunchiurile scorburoase de salcie, apăru priveliștea „Cotului Pisicii“, cu șlepul eșuat pe bancul de nisip.

— Să ne ascundem aici! spuse Vlad celor doi băieți, arătând cu mâna un lăstăriș de salcie, des ca peria, ce se înălța pe buza malului prăpăstios al fluviului.

Peste câteva clipe, toți trei, pitiți în lăstăriș, urmăreau tăcuți, încordați, prin frunziș silueta neagră și bolovănoasă a șlepului încremenită în mijlocul Dunării.

Trecu aproape o oră. Deodată, undeva, în josul fluviului, răsună bâzâitul ușor al unei bărci cu motor care se apropia. Vlad se întoarse spre cei doi băieți, și – făcându-le semn să rămână nemișcați – trase afară antena strălucitoare de aluminiu a aparatului de radio portativ pe care îl avea în mână, și-apoi – întorcând câteva butoane – îl apropie de buze, spunând aproape în șoaptă:

— Atențiune, posturile 1... 2... 3... 4... Fiți gata! Începem „Operațiunea Dunărea“!

Zgomotul bărcii cu motor deveni din ce în ce mai puternic. Curând, Scatiul și Babușcă văzură pe Vânător și Bărbos trecând în plină viteză pe Dunăre prin fața lor. Fără să vrea, Babușcă scăpă o exclamație de mirare.

— Nu te speria! îl liniști Vlad, urmărind printre crengi barca cu motor care aluneca pe fluviu, apropiindu-se de șlep. Prințul s-a deghizat în Bărbos. Ai jura că este el... nu?

Scatiul și Babușcă se ghemuiră lângă Vlad, urmărind cu răsuflarea tăiată barca cu motor, care acum trecea – claxonând de zor – prin dreptul șlepului. Ușa cabinei de pe șlep se deschise. Marinarul pe care îl cunoaștem apăru în fugă și – aplecându-se peste bord – duse mâna streașină la ochi, cercetând cu atenție pasagerii din barcă. La un semn al Bărbosului, Vânătorul ridică din barcă trunchiul de lemn în care se aflau ceasurile de aur și îl aruncă în Dunăre. Plescăind puternic, acesta se scufundă în Dunăre. Apoi se ridică la suprafață, rotindu-se într-un fel ciudat în urma bărcii cu motor care se îndepărta. După ce-și aruncă privirile cercetător în jur, marinarul de pe șlep încălecă peste bord

și – coborând repede o scară de frânghie – sări într-o barcă, o dezlegă cu o iuțeală de necrezut, apoi, potrivind lopețile în „strapazane“, porni în urmărirea trunchiului de lemn, pe care apele îl rostogoleau la vale.

— Ei, acu’ i-acu’, băieți! spuse Vlad celor doi, arătând spre marinarul care – ajungând trunchiul de lemn din urmă – se aplecase peste bordul bărcii ca să-l ridice. O să sară acum ştiuca pe care o căutăm sau nu?

Scatiul și Babușcă încremeniră. Opintindu-se din răsputeri, marinarul reuși să tragă trunchiul gros de lemn în barcă, când băieții văzură un norișor de fum alb ridicându-se deasupra tufișurilor de salcie pe malul celălalt al Dunării. O împușcătură, ca o plesnitură de bici, răsună peste ape. Marinarul bătu aerul cu mâinile, și-apoi se prăvăli – secerat parcă – în barcă.

— Iat-o! strigă înăbușit Vlad, arătând spre o barcă ușoară ce răsărise pe neașteptate din întunecimea pădurilor de sălcii de pe celălalt mal.

Acum înainta repede spre barca marinarului care se bălăbănea singură în valuri, în mijlocul Dunării. În barcă se vedea un bărbat îmbrăcat într-o canadiană, cu o șapcă de piele pe cap, care – întors cu spatele la ei – trăgea vârtos la rame. În clipa când dădu drumul vâslelor și se prinse cu mâinile de barca cealaltă ca s-o atragă spre el, Vlad duse aparatul portativ de radio la gură și strigă în el cu vocea limpede și tunătoare:

— Posturile 1... 2... 3... 4... Atacați!

Auzind glasul puternic al lui Vlad, individul sări în sus ca muşcat de șarpe. Ținând în mână o pușcă cu lunetă, vru s-o ducă la ochi, clar în clipa aceea malurile Dunării părură că explodează. Într-un vârtej de frunze și în duduitul asurzitor al motoarelor, patru vedete rapide, cu ostași la bord, se năpustiră într-o viteză fantastică asupra lui. Peste câteva clipe, toate ambarcațiunile frânau într-un vârtej de spumă în jurul bărcii fragile. Individul în canadiană se învârti de câteva ori în jurul lui, ca un șoarece într-o cuşcă. Întâlnind peste tot gurile automatelor îndreptate spre el, lăsă să-i scape pușca din mână, ridicând încet, încet brațele în sus.

— Asta-i tot! spuse vesel Vlad, vârând – cu un gest energic – antena aparatului de radio înapoi. Am pus mâna pe cel pe care îl căutăm de atâta vreme. „Operațiunea Dunărea“ s-a terminat!

— Bine, bine, spuse nedumerit Scatiul, dar „Râma de mare“?

Deasupra pădurilor de sălcii răsună un bâzâit ușor, și în curând Scatiul și Babușcă zăriră silueta verde a elicopterului lui Panait, care cobora vertiginos spre Dunăre.

— Privește! Privește! strigă vesel Vlad, arătând cu mâna spre elicopterul care sosea. Pesemne că „Râma de mare“ te-a auzit... Uite-o, sosește și ea!

— „Râma de mare“! bâigui Babușcă, pradă unei mari agitații.

— Da, „Râma de mare“! făcu Vlad, pe-un ton ciudat. Așa este, băieți! Trebuie să lămurim și povestea aceasta cu „nenea Panait“, adăugă el, trăgând din nou afară antena aparatului de radio și urmărind zborul elicopterului.

— Atențiune, „Râma de mare“! Aici colonelul Alexandru! Coboară! Nu mai ai nicio scăpare! adăugă el, ridicând aparatul în dreptul gurii. Te somez

pentru ultima oară! Aterizează!

Spre uimirea celor doi băieți, care se așteptau ca „Râma de mare“ s-o ia la sănătoasa, după ce descrise un cerc larg deasupra fluviului, elicopterul începu să coboare grăbit spre ei. Vlad ieși din lăstărișul de sălcii și se opri cu mâinile în buzunare, privind spre aparatul care cobora.

Elicopterul atinse pământul într-un vârtej înnebunitor. Motoarele lui se opriră. Carlinga se deschise, și Panait sări jos din aparat, ridicând mâinile deasupra capului.

— Îmi permiteți să mă predau, tovarășe colonel? întrebă acesta râzând. Se pare că a sosit timpul ca „Râma de mare“ să dispară.

— Ai dreptate, tovarășe maior! îi răspunse vesel Vlad, apropiindu-se de Panait și întinzându-i mâna. Am pus mâna și pe agentul 14 care l-a asasinat pe bătrânul Murfatlar. Te felicit pentru îndeplinirea exemplară a misiunii. Ai avut de jucat un rol greu, nu glumă!

Panait strânse cu putere mâna lui Vlad.

— Totul e bine când se termină cu bine, dar prietenii mei, Scatiul și Babușcă, unde sunt? N-au venit să mă aresteze?

— Ba da! râse cu poftă Vlad, arătând spre cei doi băieți care urmăreau scena cu gurile căscate. Iată-i și pe cei doi detectivi! Dar să le dăm dreptate! De unde să știe ei că maiorul Verdeș a jucat pentru bandiți rolul... „Râmei de mare“?

— Au crezut că sunt „Râma de mare“, nu-i așa? întrebă Panait, izbucnind într-un râs nestăpânit, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Ha... Ha... Ha... „Râma de mare“! Ha... Ha... Ha... Eu... „Râma de mare“?

Molipsit de Panait, Vlad râdea și el cu poftă, în timp ce Scatiul și Babușcă se priviră lung, ridicând nedumeriți din umeri.

Dunărea curgea larg, scânteind printre pădurile de sălcii, susurând molcom în văzduhul trandafiriu.

Observații

[←1]

Lupi: avați, pești răpitori.